

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΗ

Ήταν κοντός κι' άσχημος, πολύ άσχημος, με σπασμένο πρόσωπο, που το είχαν αυλακώσει τριάντα χρόνια πίκρας και κακομοιριάς. Κι' επειδή ήταν και φαλακρός, τον λέγανε όλοι στη Βενετία Ζουκό, δηλαδή (Νεροκο-λοκύθα).

Ή ζωή του κυλούσε μονότονα στ' ακύμαντα βενετικά άντικα κανάλια. Πηγαίνονσε, κόνταν με τήν γόνδολα του απ' τη Βενετία ως το Μουράνο.

Δέν μιλούσε σέ κανένα. Δέν είχε κανένα φίλο... Ήταν έδλεπε κάποτε να περ- νάνε από μπροστά του οι έζωσερές και χορούμενες κοπέλλες, ή καρδιά του χτυπούσε γοργά, σάν νάβλε- λε νά πεταχτεί απ' το στή-θος του. Μά ύστερα κι-νι- νίζε και τις κυττάζε με έλπι- ψή, γιατί οι λυγρούς σικυ- έτες τους τού άνοιξαν έκει- νή που αγαπούσε, μ' έλπι- νή δύναμη, τις στερημένες καρδιάς του; τη Μπαρμπε- ρίνα Ντομενίκι.

Ή αγάπη του ήταν παρά- ξενη, όπως και το πορτο- σατσικό του. Λάτρευε την ανύπαντρη Μπαρμπερίνα δι- κώς έλλοιά, με τήν ταπει- νωμένη ενός ζητιάνου που υποτάσσεται βουβά στη μαύρη μοίρα του.

Κάθε βράδυ, σταματούσε τη γόνδολα του κοντά στο μεγάλο κατάστημα γυαλί- νων κολλέ, του Μουράνο, όπου δούλευε ή άνοπη έ- νη του. Τήν έδλεπε τή θγαίνη, νά προχωρή περ- φωνή, άκατάδεχτη...

Ήταν άλθινα όμορφη, μα στη φλογισμένη φαντα- σία του έπαιρνε τήν όψι θε- ας. Τί τήν ένοιζε γιά τόν έρωτα του Ζουκό; Τόν ά- φηνε νά τήν αναπαύ, άφου δέν τολμούσε νά της έζο- μολογήθι το αίσθημά του...

Έκείνος περίμενε με λα- χύτα νά τήν όψι νά πιδάη μέσ' στη γόνδολα του... Είχε διατάξει πολύ νά της προσφέρει τις υπηρεσί-

ες του. Ένα ολόκληρο κα- λοκαίρι πηγαίνε και περι- μένε εκεί, μαζί με τους άλ- λους γονδολιέρηδες, με τήν έλπίδα νά τόν προτιμή- σι ή Μπαρμπερίνα. Μά έκει νη διάλεγε πάντα άλλες γόνδολες, γιά τήν έπιστρο- φή της στη Βενετία.

Τέλος, ένα βράδυ, πήρε το θάρρος νά της μωρμου- ρισι με τρεμουλιαστή φωνή: Καμπετέ μου, πη χάρη νά με τιμωρείς, σινιρίνα! Δέν θα πηρωσέστε τίποτα...

Ή κοπέλλα τόν κυττάζε, έκπληκτη. Ή άκόρταγη μο- τί του, τή τρεμμένη χει- λί του, το κομπούρικο κορ- μί του που σπαρταρούσε ά- πό άγωνία, της φανέρωναν το μυστικό του. Χαμογέλα- σε τότε, ζέγνισαστή, άπλω- σε το χέρι της και τ' άκού- μπησε στο δικό του, που ά- πληνώντανε γιά νά τή όπ- θησι νά πιδάη μέσ' στη γόνδολα.

Τό ταξίδι δέν κράτησε πά- νω από δέκα λεπτά. Κι' ό- μως, γιά τόν άσχημομυρή έρωτημένο, αυτά τα δέκα λεπτά ήταν ένας χρόνος ευτυχίας! Τά περίμενε ά- πό τότε με λαχτάρα, κάθε μέρα. Ήταν όλη του ή ζωή, όλη ή άποζημίωσι γιά τή σκληρή κι' άδικη μοίρα του...

Τίς νύχτες, ζαπλωνόταν μέσ' στη γόνδολα του, που τή λίκνιζε το νερό, κυττά- ζε τ' αστέρια του ουρανού και μωρμουρίζε: Έρωτα, ή καρδιά μου χτυπάει γιά σένα... Τήν ή- μέρα που θα καθής απ' τη ζωή μου, θα πάψω νά υπάρ- χω...

Ή όμορφη Μπαρμπερίνα, περήφανη γιά τήν καλλονή της και γιά τις περιπέτειές της, περιγέλουσε τόν έρω- τευμένο γονδολιέρη, όταν τόν έδλεπε κάθε βράδυ νά τήν περιμένει. Ήτοσο, πη- δούσε μέσ' στη γόνδολα του, έλαφρεία σάν πουπου- λο, όρσοερή σάν τριαντά- φύλλο, τόν πλήρωνε μ' ένα

χαμόγελο και γλύτωσε έτσι τις λίγες δεκάρες που θά- δινε σ' άλλο γονδολιέρη... Κι' ό Ζουκό ήταν τρελλός από εύτυχία...

Όταν έμαθε ή Μπαρμπε- ρίνα πώς είχε στήσει τις σκηνές του κοντά στα κα- νάλια ένας υπαίθριος θία- σος, πήδησε απ' τη χαρά της. Θα μπορούσε τώρα νά άποδεχάη φτηνά κάθε βράδυ.

Στήν πρώτη παράστασι, έ- τρεξε νά καθίσει μπροστά- μπροστά, με τις φίλες της. Όταν τήν είδε νά μπαινι στο θέατρο, ό Ζουκό έτρε- ξε νά θγάη κι' αυτός είσι- τήριο. Έδωσε όσα λεπτά είχε, γιά νά πάρη μία καλή θέσι. Κι' ενώ όλοι κυττάζαν τήν παράστασι, αυτός κυτ- τάζε τη Μπαρμπερίνα!

Μά έκείνη, όπως πάντα, δέν νοιαζότανε γιά αυτόν. Ισως μάλιστα δέν τόν εί- κε όψι καν... Είχε κορφωμέ- νη τή μάτια της στη σκηνή, όπου τραγουδούσε παθη- τικά ένας όμορφος νέος, ό πρωταγωνιστής του θιάσου. Κι' έκείνος πάλι έριχνε κλεψτές ματιές στην κο- πέλλα, που όμορφαίνε το θέατρο με τήν παρουσία της.

Ό Ζουκό δέν είχε κατα- λάβει τίποτα. Αυτός νόμιζε πως ήταν ολόμορφος εκεί, με τήν άναπημένη του, κι' ή καρδιά του φλογίζονταν από έρωτα, έλπιωνε επότρυ- φερότατα κι' άπληστία.

Τό άλλο βράδυ, μετά τήν παράστασι, βρέθηκε πρώ- τος έξω από το θέατρο, με τή γόνδολα του, έτοιμος νά μεταφέρει σπιτί της τη Μπαρμπερίνα.

Ό κόσμος έδινανε, με φω- νές και γέλια. Μά ή αγαπη- μένη του Ζουκό δέν φαίνό- ταν... Δάκρυα άνέβαιναν στα μάτια του. Πώς θα γύ- ριζε στη φτωχική του κάμα- ρα, δίχως νά τήν όψι...

Επιτέλους, βγίκε ή ό- μορφη Μπαρμπερίνα. Μά δέν ήταν μόνη. Τή συνόδευε έ- νας νέος, με λεπτό μαύρο μoustaki και μ' ένα τριαν- τάρυλλο στη πουπουλιέρα του. Ήταν ό ωραίος θεατρι- νός.

Ό Ζουκό ένοιωσε τή πό- δια του νά τρέμουν. Δέν πλ- στευε στα μάτια του...

Γονδολιέρη, πηγαίνε μας στη Βενετία! Άκούσε μία γενική φωνή. Ήποταγμένος και τρέ- μοντας, έδωσε το χέρι του στη Μπαρμπερίνα...

Τώρα οι δύο έρωτευμέ- νη, ζαπλωνόταν μέσ' στη νοι, ζαπλωνόταν με τή γόνδολα, άπολαύονταν τη γαργαλιά της νύχτας. Ό νέος μαγεία στη κοπέλλα τή θερμότητα έρωτα. Κι' ό φτωχός Ζουκό τραδούσε κουπί...

Σαφινικά όμως, σέ μία στιγμή που έδκρινε στό σκοτάδι το νέο ν' άγκαλιά- ζη τη Μπαρμπερίνα, δέν μπέρεσε πιά νά κρατηθή. Τινάχτηκε όρθιος, χυμψε σάν τρελλός και τόν άρπα- ξε απ' το λαιμό... Επειτα από μία σύντομη πάλη, βρέ- θηκαν κι' οι τρεις μέσ' στο νερό, δίπλα στην άναποδο- γυρισμένη γόνδολα.

— Σώσε με, Ζουκό! τόν ή- κέφε ή κοπέλλα, σάν τρελλή, νιώθοντας πως θα βούλιαζε.

— Θα σέ σώσω, μά δέν θα με προδώσις! μωγκρισε έ- κείνος.

— Όχι, σου τ' όρκίζομαι!.. Μά δάκρυα στα μάτια, ό Ζουκό τήν άρπάξε στην άγ- καλιά του, τήν έσφιξε με τή στήθα του χέρι... Μά, όταν βγήκαν από το νερό, ή Μπαρμπερίνα άρχισε νά φωνάζη:

— Πιάστε το δολοφόνο! Πιάστε τον! Έπνιξε έναν άνδρωπο!..

Α. ΜΠΑΓΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Τελευταίο από όλα τή θερινά άθηναι- κά θέατρα άρχίζει αύριο τις παραστα- σεις του το θέατρο της Λυρικής Σκη- νής, με το «Όνειρώδες βάσι». Λίγο άρ- γότερα, στο ίδιο θέατρο, ή κρατική μου- σική σκηνή, θα παρουσιάσι γιά πρώτη φορά στην Ελλάδα τήν όπερέττα του Κάμιν «Πριγκίπισσα του Ήπποδρω- μίου».

Στήν «Πριγκίπισσα του Ήπποδρωμ- ίου», έπειτα από άπουσία πολλών έτών από τήν σκηνή, θα εμφανισθι ως σου- μπρέττα ή Νάνα Σκιάδα.

Επίσης θα εμφανισθι ή χορογράφος «Άγγελος Γριμάνης, έπειτα από μακρά άπουσία ως χορευτής. Ό Γριμάνης θα χορεύη μαζί με τήν Σάσα Ντάριο, που ζαναγυρίσε στη Λυρική, ένα έρωτικό «όος-τρόπ».

— Ό Δ. Καραγάτσης συνεχίζει τήν διασκευή του μυθιστορήματος του («Στο χέρι του Θεού») σέ θεατρικό έργο, με προσοτική νά παιχθι το καλοκαίρι σέ ένα από τα κεντρικά θέατρα.

Ή πρωτοτυπία του έργου αυτού είναι ότι ένα μέρος παίζεται στην πλατεία του θεάτρου, έκει δέ ένα μόνο γυναι- κείο πρόσωπο.

— Ό συνενάτης μας κ. Δ. Γιαννου- κάκης έκτός από τήν κωμωδία («Ύψιφ από τό Σικάγο»), που παίζεται στο θέα- τρο «Όλύμπια», Πειραιώς, μ' έπιτυχία, έτοιμάζει δυό ακόμη ελληνικές κωμω- δίες γιά τόν θίασο Ώωτοπούλου — ήλιο- πούλου.

— Ό θίασος «Όλύμπιο», που παίζει στα «Διονύσια», Καλλιθέας, προεβήρυξε ένα ενδιαφέροντα διαγωνισμό γιά τήν βράβευσι του καλύτερου ελληνικού έρ- γου.

Τό πρώτο στη σειρά τών έργων αυ- τών, που θα παιχθούν από τόν θίασο, εί- ναι ή κωμωδία «Μπαμ ήκούσθι στον αέ- ρα...».

— Στήν «Άθινα βρίσκονται τις τελευ- αίες μέρες δυό νεαροί Έλληνες, οι που σπουδάζαν στην Ίταλία σκηνόσε- σιά, σέ ειδική σχολή.

Ό πρώτος που είναι ήδη άπόφοιτος της σχολής αυτής, δέ σκηνοθέτησε έ- γασία ενός νέου όπερατέρη με τήν συμπε- Παπαδοπούλου, που σπουδάζε επίσης στην Ίταλία.

Μετά τήν Μαίρη Λώ, μία άλλη γυν- ατική τραγουδίστρια, ή Νόρρινα, που έ- λειψε και αυτή άρκετο διάστημα, θα κάρη σύντομα τήν επανεμφάνισι της.

— Ό χορευτής Μηνάς Γιώτης, φεύγει γιά τό εξωτερικό. Ό Γιώτης, κατόπιν, προτάσσει πού τού έγινε, κατόπιν, καθήκοντα χορογράφου, τό αναλάβη παπαλέτο «Σουζου-Μαρί» στο γαλλικό

— Οι ζένες βειτέτες δέν ζεχνούν εύκολα τήν Άθινα, από τήν όποία δια- ται σμψωνά με τις τελευταίες δια- φορίες, θα μας έλθουν πολύ σύντομα γιά μία ακόμα φορά, ή Ίσπανία τέττα Μάρια Περτέρα και ή Κουδανέζα Μαργαρίτα Ντίας Γκονζάλες.

— Οι αδελφές Καλουτά, στο Γιοχάνε- σμπουργκ από όπου πέρασαν τελευταία, δοκίμασαν μία παράξενη έκπληξη.

Μία από τις έκει άγγλόφωνες έφημε- ρίδες, επ' ευκαιρία της μεγάλης παρα- στάσεως που έδωσαν, έγραψε στον τίτλο φωτογραφίες τους: «Οι δυό Σιαμαίες ά- δελφές Άννα και Μαρία Καλουτά!»

Τήν επομένη, ή Μαρία βρέθηκε στην ανάγκη νά στείλη μία έπιστολή στην έ- κπν 20 όλόκληρα χρόνια άχώριας στη σκηνή, ούτε... Σιαμαίες είναι, ούτε δι- μικρότερη...

— Γιά πρώτη φορά, μετά τούς σι- σμούς, οι κάτοικοι της Κεφαλληνίας πα- ρα θεατρικές παραστάσεις.

Οι παραστάσεις, από ένα μουσικό συγκρότημα, δόθηκαν σέ ένα μεγάλο αντίσειμοκό παράπηγμα που είχε δια- σκευασθι σέ θέατρο.

Ό ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Της Μαντάμ Σουβού

Έξοδος διά ψώνια

Ται μόλις πατήσω τό πόδι μου εις τή μα- γασία και πως τρέχουν και σκυτώνονται οι έμποροι, που από κατασκοπεία μου μαθαίνω, ότι λένε: «Έρχεται ή τρελλή, που πετάει τή λεπτά...». Σκεφθήτε, δη- λαδή, τί χάλι που έχει αυτός ό κόσμος, ώστε ό πλούσιος που έσδεύει άνηλέως τή λεπτά του, νά θεωρηται και τρελλός! Μη χερότερα, Παναγίτσα μου! Μη χερότερα!

Έτροχθές, λοιπόν, που ήθελα νά ψωνίσω κάτι παπούτσια προχώρα, διατάσσω τόν μέγαν ψωνάρχη μου νά έτοιμασθι και σέ

— Μάλιστα. Διά τήν χρήσιν που προο- ρίζεται, καλούτσικο είναι...

— Πόσες πήγες νά κόψω; — Κόψε δέκα και πετάξε τό υπόλοιπον τόπι εις τή σκουπίδια!...

Ό καταστηματάρχης ζαλίζεται και μέ- νει με τό στόμα άνοιχτό.

— Πώς είπατε, μαντάμ; — Αυτό που σου είπα, άνόητε!

— Νά πετάξω τό υπόλοιπο τόπι; — Και βέβαια, πτωχέ μου! Ή μήπως νομίζεις, ότι άνέχεται μία μαντάμ Σουσου νά έρχεται ή κάθε μία και νά ψωνίζη από τό ίδιο τόπι. Αυτό δας μου μένει, νά φορώ τό ίδιο σχέδιο με τις τσοκαρίες!

Ό πτωχός τή χάνει και δικαιολογείται άνόητως:

— Μά, κυρία μου, τό τόπι αυτό στοι- χίζει!...

— Όποτε τήν τρώει στο κεφάλι; — Και ποιος σου είπε, βλάξ, ότι τό τόπι θα μείνι άπληρωτον; Ό,τι πετάξης θα τό πληρώθης νταγκα-ντάγκα εις τό ά- κεραιον!

Και άρχίζουν τή μειδιάματα: — Ό, μάλιστα, μαντάμ!

Και οι υπόκλησις: — Όπως διατάξετε, μαντάμ!

Και τή χεροφιλήματα: — Ευχαριστούμε πολύ, μαντάμ!

Έχω παρατηρημένο, λοιπόν, ότι έδω εις τήν πτωχήν Ελλάδα, μόλις τό χρήμα σκάση μύτη, οι πάντες αλλάζουν εκφορά- σεις, υποκλινονται, ξεσκονίζουν, τσοκίζον- ται... χαρακτηριστικόν ενός πτωχού λαού, ται νά δέν χερότασε ακόμα τό μάτι του λε- πτά.

Τέλος πάντων, Άντιλαμπάνεσθε τί γίνε- ται.

— Άρνείται και νά διώδω τήν πελα- τεία του. Αυτό, λέει, είναι τό μεγαλύτερο κατάντημα τών Άθηνών και έχει πελατεια όλη τήν άριστοκρατία.

Άντιλαμπάνεσθε, βεβαίως, εις τό ση- μείον αυτό το τι μπουρνια με πιάνουν:

— Είπες τό όνομά μου;

— Είπα, κυρία.

— Και τί άπάντησε;

— Έμειδίασε, κυρία.

— Καλώς!

Κατεβαίνα από τήν ναυσαρχίδα μου, βγάσω τή άδαμαντοκόλλητα φασμαίν και μπαίνα με τό πάσο μου εις τό κατάν- τημα.

— Μπουζούρ, μουσέ, λέω εις τόν κα- ταστηματάρχη.

Άπάντησίς του: — Μπουζούρ, μαντάμ.

Τό γυρίζω στην Άγγλικούρα! — Χάου ντού γιού ντού;

Μέ παρακολουθεί: — Βέρυ γουέλλ, θενκ γιού!

Έν τώ μεταξύ, οι άλλες πελάτισσες έ- χουν γουρλώσει τή μάτια και παρακολου- θούν — άλλες με μισοδγαλμένα τή πα- πούτσια, άλλες με μισοφορεμένα τή και- νούργια. Προσθέτω:

— Μεγάλη σας τιμή που έπισκέπτο- υαι τό κατάντημά σας και λυπούμαι διά

τήν έλλειψιν ευρωπαϊκής άδρότητας εκ μέρους σας. Παρακαλώ! Είναι δυνατόν νά άδειάσι τό κατάντημα από ένοχλητικούς; — Είναι πελάτισσες, μαντάμ.

— Ασχέτως! — Μά πως άσχετως; Είναι πελάτισσες, όπως και σεις!

Τό όποιον θα πη, ότι δέν ξέρει, ό καυμενούλης, τί λείει και με ποιάν έχει νά κάνει.

— Άκουσε, πτωχέ, τού λέω, φαίνεται πως δέν με γνωρίζεις καλά τού λόγου σου. Λοιπόν, γιά νά με μάθης, λάβε τήν πρώτην: Άγοράζω όλα αυτά τή παπούτσια τή υπάρχοντα και εις τις βιτρίνες και εις τή κουτιά και εις τή ραφία!

Ό έμπορος μένει έμβρόντητος: — Πώς είπατε, μαντάμ;

— Αυτό που σου λέω, άνόητε! Είναι όλα άγορασμένα! Πόσο κάνουν; — Και βγάσω απ' τό τσαντάκι μου τό τσέκ μπουκ.

— Ό, τά πληρώσετε όλα; — Όλα, βλάξ!

Περπιτάν νά σας τή πολυλογία, ό άνόη- τος καταστηματάρχης βγάξει έξω τήν πε- λατεια — με διακαυτερές της — και ά- κολουθώσας λέω εις τόν μέγαν ψωνάρχη:

— Πληρώσε όλα τή παπούτσια, φόρ- τώσέ τα εις ένα άυτοκίνητο και πετάξε τα στο Φάληρο. Τιποτε άλλο!...

Και άπερχομαι. Περπιτάν νά πώ, ότι ό καταστηματάρχης — που έλαβε γνώσιν τί θα πη μαντάμ Σουσου — ακόμα δέν έ- κλεισε τό στόμα από τήν έκπληξιν.

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έπιλογή

Εις πάρτιον μ' έκάλεσαν τας άλλας κοσμικώδες καγώ με ύφος έξαλλον και τοιγαρούν πομπώδες μειέσθιν έχων κατά νουν νά δρώσ άσυνότως και στίλβων εκ της καλλονής εντός της ρενδίκотος. Και μέσφ δίδων εύρεθείς τα μάλα θεοπεσιών ου μίν και μέσφ θηλυκών ισχνών και άπασιών ημθανίζον περιπαθώς, ή Ζευ, τας καλλονάς, μη θέλων νδαραθέρια με τας λοιπας γυνάς. Κι' έπιθυμών τήν αίγλην μου τήν τρομεράν νά δείξω ίνα άνέρας και γυνάς συλλήθων καταπληξω.

— Ό θήλεα! άνεκρασον μετά γλυκειάς γλώσσας, εκλέξατε τόν Δον Ζουάν της προτιμωσώς σας!.. Κι' έχω σαφή πεποιθήσιν ότι τά θήλα άντως πρός εμαυτον θα έσπευδον συλλήθων κι' έπειγόντως: — Έκλέξατε! εδδψον με πλήρες μεγαλείον, κομβάζων μετ' έξάρσεως όκτώ καρδι- (ναλίαν).

Κι' ενώ ευθύς άνέμενον πληθύν δίδων (ως νερας, πδσαι, ή Ζευ, προσέτρεξον πρds τούς (λοιπούς άνέρας

και δι' έμέ άπέμεινον-όποια κεραμής!— δυο μανδάμαι κάσισχναι και μία λευκό- (θριξ Μις.

Κάζον τουτέστιν έπαθον ό γεροταρ- (νανέας

κι' ενώ οι άλλοι έλαδον κομψάς και (θείας νέας

εις εμαυτον οδν έλακεν, ή Μοίρα μου (έου, νά λάθω τά υπόλοιπα, όμμέ, τού...ΟΔΙΣΥ Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το άλλο βράδυ ο Ρίκος της έπεσε πιο επίμονα από κάθε άλλη φορά. Η Φωτεινή για να γλυτώσει, άρπαξε μια λάμπα και τού την πέταξε στο κεφάλι. Ο Ρίκος σωριάστηκε κατά γης αναίσθητος. Όταν γύρισε η μητέρα του, πήγε να τρελλαθεί από το φόβο της. Ο γιατρός, που κάλεσαν, υπέδειξε την ανάγκη της μεταφοράς του Ρίκου, στο νοσοκομείο. Η Φωτεινή τότε, τρομοκρατημένη, έφυγε από το σπίτι της κ. Βερβέρη και άφου πέρασε τη νύχτα της στο Πάρκο, πήγε στο Χρυσότομο Πεδίο, που της δόθηκε δουλειά από μοδίστρια-δικό της κυρία. Αντιγόνη Βάρκα. Και για να αρχίσει αμέσως, την παρουσίασε στην κυρία Αντιγόνη.

9ον Η Αντιγόνη σήκωσε τα μάτια της. Ήταν ολόκληρη διαφορετική από την Αργυρά Καντονα. Όσο εκείνη ήταν κακοφτιασμένη, τόσο η Αντιγόνη ήταν όμορφοφυσική, αν και είχε περάσει την πρώτη νεότητά. Πολύ άσπρη, με μαλλιά βαμμένα κοκκινόχρυσια, με πολλά δόντια χρυσά, και με μάτια μαύρα, που πρόσδιναν πως και τα μαλλιά της στο φυσικό τους ήταν μαύρα. Ήταν μάλλον κοντή, παχιά, με λαιμό που μόλις ξεχώριζε από το σώμα. Έδινε την εντύπωση, ότι είναι βαρυντική γυναίκα, αν δεν είχε κάτι γρήγορο και έξυπνο στην έκφραση που διέφευγε από την πρώτη εντύπωση.

— Έτσι, μόλις αντίκρισε τη Φωτεινή, της έριξε μια έξυπνη και γρήγορη ματιά. — Καλώς την! είπε καλόβολα, αλλά κάπως αυστηρά. Τί ξέρεις από τη δουλειά, παιδί μου;

— Ξέρω να ράβω, απόκριθηκε με αρκετό θάρρος η Φωτεινή. Φαλλίδι μόνον δεν ξέρω.

— Δεν πειράζει. Δέχεσαι τη συμφωνία;... Μάλιστα.

— Θέλεις να πιάσης αμέσως δουλειά;

— Φυσικά.

— Περιφώνη! Έχουμε και πολλή δουλειά αυτές τις μέρες. Άκουσε τους όρους μου, κοπέλα μου, πριν αρχίσεις. Έγώ δεν είμαι κακιά. Με ξέρουν τα κορίτσια...

Γύρισε και κύτταξε τις κοπέλλες. Αυτές, μ' ένα στόμα, φώναξαν:

— Κάθε άλλο!...

— Είμαι καλή και καλόβολη. Άλλά, τη δουλειά τη θέλω τέλεια. Εκείνο που δεν μπορώ να συγχωρήσω, είναι οι άπρεμοι σεξίες. Γίνομαι σκυλί. Πρώτα-πρώτα, αν κάνης ζημιά, θα την πληρώσω. Πάντα το λέω. Το λέω μπροστά σε όλες! Πάντα το λέω. Αυτό στις καινούργιες... Όση κι' αν είσαι ναί ή ζημιά, θα την πληρώσω. Άς είναι μια καρφίτσα, άς είναι και μια τουαλέττα. Δηλαδή, Θεός φυλάξει!

— Ός τώρα δεν έχω χαλάσει καμιά ολόκληρη έτυχε να μου χαλάσει καμιά ολόκληρη τουαλέττα. Γιατί, αν μου χαλάσουν ολόκληρη τουαλέττα... τότε μου φαίνεται πως μπορώ να σκοτώσω άνθρωπο!...

Κάποια από τις κοπέλλες, είπε με θάρρος:

— Πολύ κακιά, θέλετε να πείτε πως είσαστε, κυρία Αντιγόνη.

— Σώπα, Λίτσα, φώναξε εκείνη, μισοθυμωμένη. Ξέρω τι λέω! Πρέπει να τα σκεφθώ σοβαρά αυτά κάθε καινούργια, για να μην έχουμε παράπονα μετά.

— Καλά... δεν είπα τίποτα.

— Η Αντιγόνη γύρισε στη Φωτεινή: — Αν είσαι σύμφωνη, κόπιασε.

— Αν είσαι σύμφωνη, κόπιασε. — Ε-μείς είμαστε αγαπημένες εδώ, σαν μια οικογένεια. Έλπιεις να ταίριαζεις κι' εσύ, και να εργάζεσαι ευχαριστημένη.

— Έρριξε μια ματιά γύρω ή Αντιγόνη. — Έπειτα, φώναξε:

— Λίτσα!

— Η κοπέλλα που είχε μιλήσει, σήκωσε το κεφάλι.

— Ανάλαβε εσύ, Λίτσα, την καινούργια, είπε η Αντιγόνη. Να μη κουράζωμαι εγώ. Ξέρεις τι πρέπει να της δείξεις.

— Έλα εδώ κοντά μου, είπε η Λίτσα πρόσχαρη.

— Κι' η Φωτεινή πήγε και κάθισε κοντά της.

— Ήταν ένα κορίτσι ίσαμε εικοσιδυό χρόνων. Ή πρώτη εντύπωση ήταν, ότι είχε

αυτού λακκάκια. Λακκάκια στα μάγουλα.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Λακκάκια γύρω στα χείλη, λακκάκια στα στρουμπουλά δάχτυλα. Δυο μάτια καστανά, μπριμπίλωτα, μαλλιά καστανά, κάπως αναστατωμένα, μυτίστα σηκωτά. Και το γέλιο εύκολο στο στόμα.

Με ύφος γελαστό, έδωσε μερικές οδηγίες στη Φωτεινή. Μετά λίγη ώρα κι' η Φωτεινή εργαζόταν μαζί με τις άλλες σαν να είχε καιρό σ' αυτή τη δουλειά.

— Αθελά της πήρε κι' αυτή το ξέγνοιαστο εύθυμο ύφος που είχαν όλες. Ήταν κάτι αλλοιώτικο παρά στής Αργυράς.

— Εδώ όλες μιλούσαν μαζί, έκαναν μια γενική συζήτηση, εύθυμη, επιπόλαια.

— Εκείνο που παρατήρησε, όμως, η Φωτεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή, ήταν ότι όλες δούλευαν πραγματικά με την καρδιά τους. Το μάτι της κυρίας Αντιγόνης ήταν γρήγορο, διαπεραστικό, και δυο άλλες ανώτερες, που ήταν σε κάθε τραπέζι, πρόσεχαν υπερβολικά την ποιότητα της δουλειάς.

— Θά μπορούσε να αισθανθεί κι' η Φω-

τεινή τη γενική εύθυμία, αν δεν την τριδελούσε η ανησυχία για το βράδυ. Ξάν πληγή που ήσυχάζει λίγη ώρα, και πάλι αρχίζει να πονάει, ή έρωτησι όρθωνόταν μέσα της:

— Τι θα γίνει άποψε; Δεν έχω δεκάρα στην τσέπη. Τι θα κάνω;

Και ήταν σίγουρη πως ο Χρήστος, όπως δήποτε, θα της έκανε καμμία πρότασι αμφοβόλη.

Το μεσημέρι τα κορίτσια έστειλαν δυο μικρές να τους φέρουν φαγητό από κάποιο γειτονικό μαγείρικο.

— Τι θα παραγγείλεις εσύ; ρώτησε η Λίτσα τη Φωτεινή.

— Η Φωτεινή κοκκίνισε. Δεν είχε δεκάρα στην τσέπη της. Κι' αυτό δεν τ' είχε σκεφθεί...

— Όσοσο απόκριθηκε αμέσως: — Δεν θα φάω... Δεν είμαι καλά σήμερα, είμαι αδιάθετη...

Της έριξε η εύθυμη κοπέλλα μια ματιά παραξενημένη.

Την ώρα που ήρθαν όλα τα πακετάκια και τα πιάτα με τα φαγητά, όλες προθυμοποιήθηκαν να προσφέρουν κάτι στη Φωτεινή. Η κοπέλλα ένωισε τα ματιά της να βουρκώνουν. Δεν ήταν τίποτε σπουδαίο, να της δώσουν από μια μπουκιά φαγητό! Ήταν όμως μια έκδηλως καλωσύνης, που δεν την είχε συνηθίσει η Φωτεινή.

Μία στιγμή πάλεψε για να συγκρατήσει κάποιο λυγμό, που ανέβαινε στα χείλη της. Έπειτα, ξαφνικά, δίχως αίτια, αγρίεψε. Το πρόσωπό της πήρε μια κακιά έκφραση, καθώς αντιμετώπισε όλα τα κορίτσια που της χαμογελούσαν.

— Με περάσατε για καμιά ζητιάνη; ρώτησε. Μήπως νομίζετε πως πεινάω; Άν πεινούσα, θα παράγγελλα κι' εγώ κάτι. Σας είπα ότι δεν πεινάω!...

Τα χέρια που ήταν απλωμένα προς το μέρος της κοκκάωσαν. Τα χαμόγελα έγιναν μια έκφρασι απόρριψης.

— Καλά ντέ! είπε η Λίτσα. Δεν σε προσβάλαμε κιόλας.

Λίγα λεπτά έγινε σιγή μέσα στο δωμάτιο. Τα κορίτσια την κύτταξαν ψυχρά.

— Η Φωτεινή κατάλαβε πως με τις λίγες λέξεις που είχε πετάξει, είχε παγώσει την καλή τους διάθεση.

Σούφρωσε τα φρύδια της και σηκώθηκε. — Πού πάς;... τη ρώτησε η Λίτσα.

— Κάτω, απόκριθηκε μουντωμένη η Φωτεινή.

Κι' η ίδια δεν θα μπορούσε να εξηγήσει γιατί έπαυσε αυτή τη στάση. Γιατί, αντί να προσπαθήσει να κερδίσει την αγάπη τους, αθελά της, έκανε εντελώς το αντίθετο.

Με κακή διάθεση κατέβηκε κάτω. Ο Χρήστος Περδικάς έτρωγε. Είχε ένα λιτό πιάτο μπροστά του κι' έτρωγε μόνος του.

— Η Φωτεινή στάθηκε παράμερα, αναποφασιστή.

— Τι θέλεις, Φωτεινή; τη ρώτησε μόλις την πήρε είδησι.

— Τέλειωσε το φαγητό σου... Έπειτα θα σου πω...

— Καλέ, έλα! της φώναξε καλόκαρδα. Κάθισε. Έσυ έφαγες κιόλας;...

— Ναί... — Τι να σε φιλέψω;

— Τίποτα, του απόκριθηκε άγρια. Δεν θέλω απολύτως τίποτα. Θέλω μονάχα να σε ρωτήσω...

— Για το βράδυ;

— Ναί. Σκέφθηκες τίποτα;

— Έχεις λεφτά, Φωτεινή;...

— Ούτε δεκάρα. Ούτε μία δραχμή, απόκριθηκε αθόρυμη.

— Τότε δεν έφαγες, της είπε αμέσως. Δεν πρόκειται γι' αυτό τώρα. Άγωνιά να μου πής που θα κοιμηθώ.

— Θα στο πω αμέσως, περίμενε μία στιγμή...

Σηκώθηκε, πήγε στο άλλο δωμάτιο, και γύρισε σε λίγο μ' ένα ύφος πονηρό.

— Πού θα κοιμηθής; Σκέφτηκες δυο πράγματα;

— Και το ένα φτάνει. Άρκει να μη κοιμηθώ στο δρόμο.

— Από μηχανής Θεός

— Στο δρόμο δεν θα κοιμηθής, είπε ο Χρήστος μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Φωτεινούλα, εγώ κοιμάμαι εδώ. Είδες πίσω ένα καμαράκι μ' ένα ντινάνι;...

— Ναί. Αυτό είναι το παλάτι σου; ρώτησε ειρωνικά η κοπέλλα.

— Το παλάτι μου, ναί, απόκριθηκε με ξαφνική σοβαρότητα ο νέος. Το λες κοροϊδευτικά αυτό, Φωτεινή. Και δεν μπορείς να καταλάβεις πως το αισθάνομαι εγώ αληθινό παλάτι!...

— Εσύ είσαι ρομαντικός. Άλλα δεν έχει σημασία. Τι σχέσι έχω εγώ με το παλάτι σου; Μήπως θα ήθελες να το μοιραστούμε άποψε; τον ρώτησε, προσπαθώντας να πάρη ένα ύφος κυνικό.

Μία πονεμένη σύσπαι πέρασε στο πρόσωπο του νέου.

— Σκέπτομαι, αν θέλεις, να στο παραχωρήσω για άποψε.

— Να μείνω μόνιμ' εδώ άποψε; τον ρώτησε δυσπιστά.

— Ναί. Φοβάσαι; Γιατί να φοβώ;

— Είπε με το ίδιο κυνικό ύφος. Δεν θα μούκανε εντύπωση αν φοβόσουν, Φωτεινή. Είσαι ένα μικρό κοριτσάκι.

— Τι να φοβηθώ ένας άνθρωπος όταν έχει πάρει την απόφασι για όλα; απόκριθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυττάξη.

Πάλι πέρασε η πονεμένη έκφρασι στο πρόσωπό του.

— Μιλάς, Φωτεινή, σαν να είσαι όγδόντα χρόνων και δεν περιμένεις τίποτα πιά από τη ζωή.

— Πώς δεν περιμένω; φώναξε σαρκαστικά η κοπέλλα. Περιμένω πολλά ακόμα... Ός τώρα, δοκίμασα τόσα!... Από αυτά που δοκίμασα, φαντάζομαι πως υπάρχουν και πολύ χειρότερα πράγματα...

— Η δυστυχία σούδωσε μια πικρία που δεν ταίριαζε στην ηλικία σου.

— Άρχει τη φιλοσοφία! του είπε κοφτά, τινάζοντας τα μαλλιά της. Λέγε...

Μου προτείνεις, αλήθεια, ναρθώ να κοιμηθώ εγώ μόνιμ' εδώ άποψε;...

— Ναί.

— Κι' εσύ;

— Τι σε νοιάζει για μένα;

Γέλασε πικρά.

— Τι ίπποτισμός! Θα μου πής ότι εσύ θα πας να κοιμηθής στους πάγκους του πάρκου.

— Δεν υπάρχει λόγος να σου παραστήσω τον ίπποτή. Τα πράγματα είναι απλά. Εσύ δεν έχεις στέγη, ούτε λεφτά για να πας σε ξενοδοχείο, δεν είναι έτσι;

— Ναί...

— Εγώ διαθέτω και στέγη και λεφτά για να πάω σε ξενοδοχείο. Τι προτιμάς να σου προσφέρω;

Τον κύτταξε με κακία.

— Τίποτα!

— Και τί θα κάνεις;

— Προτιμώ να κοιμηθώ στους πάγκους του πάρκου.

Σάπασαν. Καταλάβαινε πως τον είχε πληγώσει, και το μετάνιωσε αμέσως.

Για να καλύψη το κακό πουκανε, γέλασε δυνατά.

— Άστεία τα λέω. Σ' ευχαριστώ για την προσφορά σου. Προτιμώ φυσικά να κοιμηθώ εγώ εδώ, για μια βραδυά... Αύριο όμως;...

— Υπάρχει κι' άλλη λύσι, ακόμη καλύτερη, κατά τη γνώμη μου. Φτάνει να το βελήσης. Μίλησα με τη Λίτσα. Την ξέρεις τη Λίτσα;

— Την καστανούλα με τα λακκάκια;...

— Ναί. Είναι χρυσό κορίτσι, λιγάκι επιπόλαιο, αλλά έχει καλή καρδιά. Είναι κι' αυτή φτωχούλα, και κάθεται εδώ στην Πλάκα, σ' ένα παλιό σπιτάκι. Έχει νοικιάσει ένα δωμάτιο. Λοιπόν, τη ρώτησα κιόσει να μπορούσε να πας να μείνεις κι' εσύ μαζί της.

— Στο ίδιο δωμάτιο;

— Ναί. Φυσικά, να πληρώνης το μισό νοίκιο.

— Και δέχθηκε;

— Δέχθηκε με χαρά!...

— Πού με ξέρει; Πώς δέχθηκε με χαρά να κατοικήση με μια κοπέλλα άγνωστη;

— Της μίλησα εγώ για σένα, Φωτεινή. Τον κύτταξε προκλητικά, για να κρύψει κάποια συγκίνηση, που της βουρκωνε τα μάτια.

— Και τί ξέρεις εσύ για μένα; Καλώς έγγυητής είσαι, και πολύ έντιμος! Που ξέρεις αν δεν της βάζεις τη φωτιά στο σπιτί-της μ' έμένα;

— Ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της μ' ένα προστατευτικό χαμόγελο.

— Ένωια σου, και σε ξέρω, Φωτεινούλα. Είσαι ένα ποτάμι που αφρίζει πολύ. Άλλα το νερό είναι καθαρό, λάμπει!...

— Σ' ευχαριστώ για την καλή σου ιδέα, του είπε με τον ίδιο τόνο.

— Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται αυτό; Είναι πιά μόνιμο. Θα μπορέσης να μείνεις όσο καιρό θέλεις μαζί της, όσον καιρό ταίριαζετε. Θάχης κι' έναν άνθρωπο να πής μια κουβέντα.

— Κούνησε το κεφάλι της.

— Άπο που να με μισήσ κι' αυτή!...

— Από σένα εξαρτάται να μη σε μισήσ, Φωτεινή. Έχει όλη την καλή διάθεσι να γίνετε φίλες. Αν όμως εσύ αρχίσης να δαγκώνεις, τότε, φυσικά...

— Δεν χρειάζομαι συμβουλές. Άν μισώ ένα πράγμα στον κόσμο, είναι οι συμβουλές.

— Καλά, δεν σε συμβουλεύω. Φέρσου όπως σε φατίζ' ο Θεός. Μόνο, πές μου, δέχεσαι όριστικά; Θα πληρώνης ελάχιστα πράγματα.

— Μπορώ να μη δεχτώ; Προτιμώ αυτή τη λύσι. Να πληρώνω, και ναχω δικαιώματα. Και προπάντων να μη χρωστάω τίποτα στον ίπποτισμό σου...

Κούνησε το κεφάλι του.

— Είσαι αδιόρθωτη! Έστω. Κι' εγώ το προτιμώ να μη χρωστάς τίποτα στον ίπποτισμό μου, όπως λές!...

— Πάντως σούχω κάποιο χρέος, είπε μουντωμένη. Έσύ με βοηθήσες να με δεχθού εδώ...

— Και σε στενοχωρεί αυτό;

— Δεν υπάρχει πράγμα χειρότερο από μια υποχρέωσι.

— Σβύσε την, λοιπόν! Πες ότι η τύχη σε βοηθήσε, και τελειώνουν όλα!...

Πάλι μια στενόχωρη σιγή έπεσε ανάμεσά τους.

— Εκείνη τη στιγμή ήρθε μια μικρή μ' ένα πιάτο φαγητό. Το πρόσφερε στη Φωτεινή.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε η κοπέλλα.

— Φωτεινή, απόκριθηκε ο Χρήστος. Είναι για σένα. Όχι δάρο, το ξέρω ότι δεν θα το δέχθής. Δάνειο. Μου το έσοφλεις λίγο - λίγο, όταν θάχης λεφτά...

— Τα μάγουλά της άναψαν.

— Της μίλησα εγώ για σένα, Φωτεινή. Τον κύτταξε προκλητικά, για να κρύψει κάποια συγκίνηση, που της βουρκωνε τα μάτια.

— Και τί ξέρεις εσύ για μένα; Καλώς έγγυητής είσαι, και πολύ έντιμος! Που ξέρεις αν δεν της βάζεις τη φωτιά στο σπιτί-της μ' έμένα;

— Ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της μ' ένα προστατευτικό χαμόγελο.

— Ένωια σου, και σε ξέρω, Φωτεινούλα. Είσαι ένα ποτάμι που αφρίζει πολύ. Άλλα το νερό είναι καθαρό, λάμπει!...

— Σ' ευχαριστώ για την καλή σου ιδέα, του είπε με τον ίδιο τόνο.

— Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται αυτό; Είναι πιά μόνιμο. Θα μπορέσης να μείνεις όσο καιρό θέλεις μαζί της, όσον καιρό ταίριαζετε. Θάχης κι' έναν άνθρωπο να πής μια κουβέντα.

— Κούνησε το κεφάλι της.

— Από που να με μισήσ κι' αυτή!...

— Από σένα εξαρτάται να μη σε μισήσ, Φωτεινή. Έχει όλη την καλή διάθεσι να γίνετε φίλες. Αν όμως εσύ αρχί

Τό μυστήριο ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Ήταν κάποτε ανώτερη από
τόν άνθρωπο;

Ο σκύλος ήταν κάποτε άγριο ζώο. Ο άνθρωπος όμως τον εξημέρωσε και μπορεί σήμερα να τον χρησιμοποιεί όπως θέλει. Άλλα και κάθε άλλο άγριο ζώο της γης μπορεί να εξημερωθεί, ακόμη κι ο ρινόκερος, ο κροκόδειλος ή ο παύρος, όλα, εκτός από ένα μόνο: την αργόγαστα.

Και η ημέρα όμως γάτα που έχουμε στα σπίτια μας, μένει πάντα σε τούτη κατάσταση απέναντι στον άνθρωπο κι από τ' άλλα ζώα! Δεν γίνεται φίλη με κανένα, ούτε καν με τον άφροντικό της που την ταιριάζει κάθε μέρα.

Κάθετα κάποτε στα γονατά του και ρουθονίζει με τα χείλια του, αλλά μόνον στο της κρέσει. Σαφηνικά, σταματάει αυτό το ρουθονισμό, κυττάζει έπιμονα ένα σημείο όπου δεν υπάρχει τίποτα, τίποτα δηλαδή ορατό για τα ανθρώπινα μάτια — κι αρχίζει να κουνιέται άργα την ουρά της, ενώ τα μάτια της μένουν κορφομένα σε κάτι που έμεις δεν μπορούμε να το δούμε...

Όταν ένας σκύλος μπη σ' ένα δωμάτιο γεμάτο ανθρώπους, θα τραβήξει κατ' ευθείαν προς τον άφροντικό του, γαυγίζοντας χαρούμενα και κουνώντας την ουρά του. Όσο για τους άλλους, που άρκει πώς είναι φίλοι του κυρίου του. Κυττάχτε τώρα μία γάτα... Μπαίνει έπισημως στο δωμάτιο, δίνοντας την εντύπωση πώς περιμένει ύπακουη απ' όλους.

Ποτέ η γάτα δεν δημιουργεί φίλους, ούτε καν με τις άλλες γάτες. Όταν συναντηθούν δυο σκυλιά, που ξέρουν η-δη το ένα τ' άλλο, είναι φανερό πώς τα ευχαριστεί που ξαναβλέπονται, σαν δυο φίλοι. Οι γάτες όμως δεν φέρονται ποτέ έτσι. Αντικρύζουν η μία την άλλη με μία έκφραση μίσους στα μάτια. Οι κινήσεις τους δείχνουν πως σταθμίζει η καθέμία πως τις πιθανότητες ανταγωνισμού της με την άλλη. Κι' η ειρήνη τους δεν είναι παρά μία... ένοπλος ουδετερότητα.

Δοκιμάσατε ες' άλλου ποτέ να τιμωρήσετε μία γάτα; Ο σκύλος δέχεται ταπεινά την τιμωρία, νιώθοντας ότι ταπεινεί το χέρι που τον έδειρε και κουνιέει δειλά την ουρά του, ζητώντας συμπιλώσι. Η γάτα όμως μαζεύεται σε μία γωνία και μένει σās κυττάζουν με λάμψεις μίσους. Κι' αν δεν δείξετε σεις την πρόθεση να συμπιλωθήτε, εκείνη, δεν κάνει ποτέ το πρώτο βήμα.

Ένώ όλα τ' άλλα ζώα, δείχνουν από το σκύλο ως... τη χελώνα, η γάτα αποφεύγει στο σπίτι τους. Υπάρχουν τελεί τη μοναδική εξαίρεση. Υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα από γάτες, που είχαν επί χρόνια κάθε περιποίηση και καλοπέραση, κι' όμως έφυγαν ξαφνικά μία νύχτα, για να μη ξαναγυρίσουν ποτέ πιά!

Κυττάχτε το σκύλο, όταν τρώη... Έχουν περάσει χιλιάδες χρόνια, από τότε που τον τριγυρίζουν έθροι και του διεκδικούσαν την τροφή του. Είναι τελείως ασφαλής, από πολλούς αιώνες, λείως ασφαλής, να χάσει γρήγορα κι' όμως εξακολουθεί να χάρητη γρήγορα το φαγητό του, σαν να φοβάται μήπως του το πάρουν. Το ίδιο παρατηρείται και σ' όλα τα σκόσιτα ζώα — ακόμα και στην άγρια άσος ως ένα σημείο.

Μόνον η γάτα, αφού μυρίση το φαί της, αρχίζει ύστερα να τρώη άργα και με όλη την ησυχία της, αδιαφορώντας για το περιβάλλον, χωρίς να ρίχνη καθόλου άνησυχες ματιές δεξιά κι' αριστερά, σαν τ' άλλα ζώα.

Δεν διαφέρει κομμάτι αψυλτική ανάμνηση! κάποιος μακρινής έποχής, που έπρεπε να αγωνίζεται διαρκώς με τ' άλλα ζώα. Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε πως δεν υπήρξε ποτέ μία τέτοια έποχή για τη γάτα...

Είη η αλήθεια πως υπάρχει κάποιο μυστήριο γύρω απ' αυτό το ζώο... Άνθρωποι τελείως φυσιολογικοί χύνουν θρωπι ίβρατα και παθαίνουν σπασμούς, κρύνθουν στο ίδιο δωμάτιο με μία γάτα, πράγμα που δεν συμβαίνει ποτέ με το σκύλο. Όχι πως την αντιπαθούν, αλλά νιώθουν ένα ένστικτο και θανάλλω φόβο γι' αυτήν... Νά γιατί άρριμένοι έπιστήμονες ύποστηρίζουν πως, κάποιος πολύ μακρινή έποχή, η γάτα ήταν κυρίαρχος της Γης, ανώτερη απ' τον άνθρωπο!

— Άφου δεν κολυμπάτε, κύριε Κλεόβουλε, τί σας τραβάει τόσο πολύ εδώ στην πλάξ;...

ΛΥΡΙΚΑ ΓΡΑΦΟΥΔΙΑ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Θυμάσαι μία τριανταφυλλιά,
που τη φυτέψαμε μαζί
σε μία μεγάλη γλάστρα;
— Τόσο η αγάπη μας θα ζή
— μου είπες τότε με φίλια —
όσο θα ζή η τριανταφυλλιά,
που ήλιο αντικρύζει κι' άστρα... »

Μεγάλωσε η τριανταφυλλιά
και η αγάπη μας, κι' αυτή
με όλα τα καλά της,
έγινε τόσο ζηλευτή,
πεντάμορφη μον κοπελλιά
και ξεπετάει τα φίλια
σωστά τριαντάφυλλα της...

Και φούντωσ' η τριανταφυλλιά
με περιφάνεια μυστική,
μέσα στο περιβόλι,
μέσα πάνε οι περαστικοί
το βράδυ μέσ' τη σιγαλιά
κι' από την τριανταφυλλιά
λουλούδια κόζουν όλοι...

Κι' αν μαραθή η τριανταφυλλιά,
που τη φυτέψαμε μαζί
μέσ' τη μεγάλη γλάστρα;
Μέσ' στη ζωή μας τη πεζή
και η δική σου αγκαλιά
θα μοιάση την τριανταφυλλιά,
μικρή μου ξελογιάστρα!

Θα μαραθή η τριανταφυλλιά
σιγά-σιγά μέσ' τη ζωή
όπως περνούν τα χρόνια
και η αγάπη ένα πρωί
θάναι βουβή, χωρίς μιλιιά,
σωστή παληή τριανταφυλλιά
με μαθημένα κλώνια!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ... που βλέπουν φαντάσματα

Ός που φτάνει η ανθρώπινη
ευσιστία

Σ' ένα κατάστημα, που βρίσκε-
ται στην καρδιά του Λονδίνου, μπο-
ρείτε ν' αγοράσετε ένα ζευγάρι μα-
τογυαλιά, με τα οποία βλέπει κανέ-
νας... φαντάσματα! Αυτό τουλάχισ-
τον βεβαιώνει ο πωλητής τους.

Τα εξαιρετικά αυτά γυαλιά έχουν
άλλοκοτο σχήμα, σκελετό από μι-
τασιον τάρταρου και φακούς από
σκουρα μπλε πλαστική ουσία. Ό-
ταν τα φορέσει ένα άτομο «ευαίσθη-
το», υποτίθεται ότι μπορεί να δει
αυτά (ψυχικά όντα) σε μία πνευμα-
τιστική συνεδρίαση, ή φαντάσματα
σ' ένα στοιχειώμενο σπίτι!

Διάφορα αγοράσται τέτοιων γυα-
λιών φαίνεται πως είδαν πράγμα-
τα αξιοθαύματα μ' αυτά. Ένας
απ' αυτούς π. χ. βεβαιώνει πως είδε
«ώραία άσπρκα χρώματα», κι' άλλος
«το φωτεινό φάντασμα που περιβάλ-
λει κάθε ζωντανό πλάσμα».

Κάποιος τρίτος όμως παιδείστηκε
του κάκου επί μία βδομάδα για να
δη κάτι το αξιολόγο και ύπερφυ-
σικό. Το μόνο που κατάφερε δε στο
τέλος, ήταν... να πονέσουν τα μά-
τια του από την προσπάθεια!

Το ότι βρίσκονται αγοράσται γι' αυτά
τα «γυαλιά για φαντάσματα», απο-
δεικνύει ακόμα μία φορά πόσο
άπειρνη είναι η ανθρώπινη ευσι-
στία.

Δεν θα δυσκολευόταν λοιπόν να
βρει και τώρα θύματα ο «Άρτουρ
Φούργκουσον», ο περιβόητος «Αν-
γλος άπατεάς», που πούλησε σ' ένα
Αμερικανό περιηγητή τη Στήλη του
Νέλσονος για 5.000 λίρες! Το πε-
ρισσότερο αυτό συνέβη μετά τον
πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Καθώς
Τράφαλγκαρ, ο Φούργκουσον είδε
τον Αμερικανό να κυττάζει με θαυ-
μασμό τη Στήλη του Νέλσονος.

Τον πλησίασε τότε, του παρουσι-
άσθηκε ως «κυβερνητικός υπάλλη-
λος» και προσέφερε να του δεί-
ξη το Λονδίνο. Καθώς έκαναν να
πάρουν το γύρο της πόλεως, βρήκε την
ευκαιρία να ηη στον ξένο ότι του
είχαν αναθέσει να πουλήσει διάφο-
ρα αγαθά και μνημεία, για να
πληρώσει τα πολεμικά χρέη στην
Αμερική.

Ο Αμερικανός βέλησε τότε ν' α-
γοράσει τη Στήλη του Νέλσονος. Ο
Φούργκουσον του ζήτησε 6.000 λί-
ρες, κι' ύστερα από πολλά παζάρια
συμφιβάσθηκε στις 5.000. Ο περι-
ηγητής κατάλαβε το πόσην του μό-
λαδο για τη μεταφορά της Στήλης
στην Αμερική. Στο μεταξύ όμως, ο
Ηνωμένος Πολιτείες, Έκει τον κα-
τάσχεσε σε 5 έτών φυλάκεια, για τα
πυλίσια... το Άγαλμα της Έλευθε-
μίας δε κάποιον Αυστραλό έκαστη-
μυριούχο, με την δικαιολογία ότι
έπρεπε όπωσδήποτε να φυνη από
θείσι του για να μεγαλώση το λι-
μάνι της Νέας Υόρκης!

Στην Πολωνία, πριν από μερικά
χρόνια, ένας πλούσιος έπιχειρημα-
τίας έπρεσε θύμα κάποιου άπατεώ-
νος, που τον έπεισε πως είχε πεί-
σει με μία ρουκέτα στη Σελήνη κι' είχε
βρει εκεί πλούσια κοιτάσματα χρυ-
σου και άργυρου. Ο Πολωνός πηλ-
ρώσε πρόθυμα 5.000 λίρες, για να
εξασφαλίση το αποκλειστικό δικαί-
ωμα της εκμεταλλεύσεώς των.

Τέλος, πρό όλίγων έτών, ένας
Λονδρέζος έπιχειρηματίας πίστεψε
εύκολα κάποιον καλοντυμένο άγνω-
στο, που τον βεβαίωσε ότι είχε έπι-
ν' αναπαράγνη χαρτονομίσματα ό-
καμε μάλιστα και μία έπιδείξη της
μηχανής του, που είχε παράξει
σχήμα και διάφορες πολυχρωμες η-
σέ μία σχισητή της φύλλα άσπρου
χαρτιού κι' από μίαν άλλη σχισητή
έβγαλε χάρτινες λίρες και δολάρια.

Ο έπιχειρηματίας ένθουσιασθή-
κε... κι' έπρεσε θύμα! Πληρώσε δη-
λαδή 5.000 λίρες, για να γίνει συ-
νέταίρος στα κέρδη της έπιχειρη-
σεως... κι' από τότε δεν ξαναεί-
δε πιά ποτέ τον άγνωστο.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΤΑΝ παντρεύτηκε ο Κοσμάς, όλοι οι φίλοι
του τον ρώτησαν αν έχη άπόφαση να κά-
νι γαίδια.
—Και ρωτάτε; είπε. Άμ μόνο γι' αυτό
παντρεύομαι για ν' άφισω διάδοχο.
Οι πιο πολλοί απ' όσους παντρεύονται γι' αυτό
το σκοπό κυρίως, βάζουν το κεφάλι τους στο ντορ-
βά. Για να φτιάξουν «διάδοχο». Λές κι' ο κόσμος
θα χαθή κι' η ζωή θα σταματήσει, αν ο ένας κι' ο
άλλος δεν άφισουν διάδοχο. Και θάρθη αύριο ή
κρίση για να ρωτηση τον κ. Κοσμά και να του ζητησθ
το λόγο:

—Πώς, κύριε Κοσμά; Δεν θα μάς άφισης διάδοχο;
Και τί θ' ετοιμάσουμε;

Ας είναι. Έτσι είναι ή ζωή και οι άνθρωποι θέ-
λουν να σκαρώσουν τον κανακάρη τους. Και κάτι
άκόμα πιο σπουδαίο: Έχουν και την
αξίωση ο διάδοχος να τους μοιάζη ό-
πωςόποτε. Και αν ο πατέρας είναι
κανένας καλλονός, ένας Άπόλλων, να
πούμε, νόστιμος και καλοφτιαγμένος,
καταλαβαίνει κανείς αυτή τη φλογε-
ρή φιλοδοξία. Άλλά εδώ βλέπεις αλ-
λόκοτα πράγματα. Ο Παντελής να πού-
με, είναι στραβοουρνιάς κοκοκοτρω-
νέικος, ο Σταμάτης έχει μία βριδω-
φάλα αξιολύπητη, ο Μανώλης δυο αυ-
τάρες γαϊδουρινές και μία μυτάρρα σαν
πρεσοκίδα, ο Δημήτρης είναι σαν, το
Χαντρά, ο Κώστας σαν το Λιγνό κι' ό-
μως έχουν την άξίωσι να τους μοιάση
ο γιους τους — το δυστυχισμένο παιδί.

Ο διάδοχος να κληρονομήσει και τη
φάτσα τους, όπως και νάναι, κι' όλα
τους τα κουσούρια. Ας είναι. Έτσι
είναι οι άνθρωποι, μπορείς να τους βά-
λεις μυαλό.

Ο Κοσμάς δεν είναι βέβαια καλλο-
νός, ούτε όμως και κανένας άσχημάν-
τρας. Είναι άναμεσα στα δυο άκρα,
μια συννησμένη φάτσα λιγάκι σωμα-
θητική, λιγάκι αντιπαθητική, κατά τις ώρες της. Είναι και λιγο
παχουλούτσικος, έχει και μία έλίσσα στο σαγόνι, έχει και γο-
λανά μάτια που άλλοτε δείχνουν πονηράδα κι' άλλοτε αγαθό-
τητα—κατά τις ώρες της. Κι' αν τούμολιζε ο γιός του, δεν
θα ήταν βέβαια κατενθουσιασμένο το παιδί, αλλά δεν θα ήταν
και του πεταμού.

Και δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από την ημέρα
του μυστηρίου, που φάνηκε ο Κοσμάς χαρούμενος — όλος ένα
χαμόγελο.

—Πάμε να κεράσω, είπε.
—Έχουμε κανένα ευχάριστο γεγονός;
—Είμαστε εις ενδιαφέρονσαν.

—Τι λές μωρέ. Τόσο νωρίς;
—Αμ τί, θα περίμενα να κερδίω το λαχείο, πρώτα; Έγώ
είμαι βριστικός. Πάω για το γινιό.

—Και είσαι σίγουρος πως θάνε γιός;
—Μά τώρα βέλει ρώτημα; Βάζω και στοιχημα. Γιός και θα
μου μοιάζη! Θάναί ίδιος έγώ!

—Μπράβο αυτοπεποίθησι!
—Έτσι τόχουμε στην οικογένειά μας.
Ο πρώτος γιός μοιάζει πάντα του
πατέρα.

Κέρασε ο Κοσμάς και όσο προκω-
ρούσε η ένδιαφέρουσα, ξανακέρνω-
σε. Μ' όλο που ήταν παχουλούτσικος,
περπατούσε έλαφρός σαν πάπια και εί-
χε σκληρές ψηλά και το κεφάλι του,
άπε την περιφάνεια που έννοιωθε.
Συγκινητικά πράματα.

Και λοιπόν ή κυρία Κική έκανε το
γινιό. Ο Κοσμάς κέρασε πάλι, αλλά ό-
χι με τόσο χαρά όση περιμέναμε. Στη
γορά που έδειχνε, διάκριση κανείς έ-
να συννεφάκι απογοητεύσεως.

—Σού μοιάζει, τον ρωτήσαμε.
—Ακόμα δεν δείχνει, μάς είπε σο-
βαρά. Όσοι τον είδαν το γινιό μου,
είπαν πως είναι ίδια ή μάννα του, λέει.

Τον είδαμε κι' έμεις, όταν πήγαμε
να δώσουμε τα συχαίρια στο σπίτι.
Και όλοι συμφωνήσαμε:

—Ίδια ή μάννα του.
Τα μάτια του μαύρα σαν της Κικής,
ή μυτή της, το στόμα της, όλα τα χα-
ρακτηριστικά φώναζαν πως ήταν κο-
νυράϊ της μαμάς. Η Κική έλαμπε από
αγαλλίαση σαν τ' άκουγε, ενώ ο Κο-
σμάς κατσούφιαζε. Τον παρηγορήσαμε:

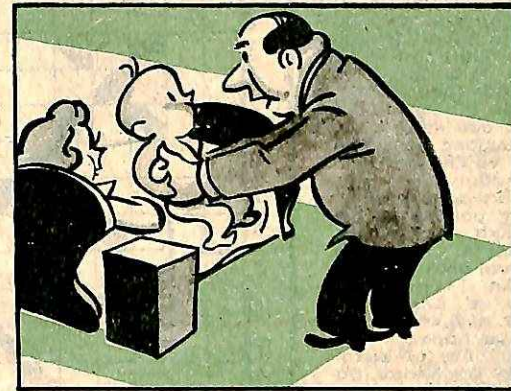
—Μπορεί με τον καιρό ν' αλλάξη
και να το γυρίση σε σένα.

Άλλά δεν το γύρισε. Καθώς περνού-
σαν οι βδομάδες και οι μήνες, ο μπέ-
πης όλο και προς τη μαμά του έμοια-
ζε και γρήγορα ο Κοσμάς άπελπίστη-
κε από κάθε έλπίδα. Ήταν για λύπη
ο άνθρωπος.

Δεν μούμιασε ο πρώτος, θα μου
μοιάση ο δεύτερος! δήλωσε με πεποι-
θη, και ξανακέρωσε.

—Μπά! Πάμε για άλλο;
—Βέβαια.

Τόσο γρήγορα, Δεν έχει κλείσει
ούτε χρόνο ο πρώτος.
—Και τί, θα κάθουμαι να περιμένω
να πάη το γυνάμαιο ο πρώτος, για
να φτιάξω το δεύτερο; Το γοργόν
και χαρην έχει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Και λές πως θα σου μοιάζη ο δεύτερος;
—Ούτε λόγος. Είναι φυσικός νόμος. Όταν το ένα
παιδί μοιάση της μάννας, το άλλο όπωσδήποτε εί-
ναι αντίγραφο του πατέρα. Είναι φυσικός νόμος!
Ξαναείπε με σιγουριά, χτύπησε το χέρι του στο τρα-
πέζι και χόρεψαν τα ποτήρια.

Στην ύνεία του, λοιπόν!

Ήρθε και το δεύτερο. Γιός κι' αυτός. Κι' οι
συγγενείς που τον είδαν, συμφώνησαν όλοι:

—Ίδιος ο θεός ο 'Αριστείδης!
—Ο Κοσμάς έπρεσε πάλι στις άπελπίσιές του.
—Ποιός είν' αυτός ο θεός ο 'Αριστείδης, πάλι;
—Ο άδελφός της μάννας μου.

Όταν πήγαμε για το δεύτερα συχαί-
ρια, ήταν εκεί και ο θεός ο 'Αριστείδης,
που καμάρωνε λές και ήταν δικό του κα-
τορθώμα.

—Κυττάτε τη μυτη μου! μάς έλεγε. Κυτ-
τάτε το κουτέλο. Κυττάτε το στόμα. Πρό
παντός το στόμα.

Το βρέφος ήταν εξήντα ημερών και ο
θεός 'Αριστείδης εξήντα έτών. Όμως, μ'
όλη αυτή τη διαφορά μπορούσε κανείς να
πάρη όρκο πως ο πιτσιρίκος ήταν ολόφτυ-
τος ο θεός του κι' όταν μεγάλωνε θα
γινόταν ένας θεός 'Αριστείδης.

—Κι' εγώ θα το βαφτίσω! φώναξε. Και
θα το βγάλω και 'Αριστείδη.

—Είναι νωρίς ακόμα για το όνομα, πα-
τερή μου! ο Κοσμάς, πειραγμένος.

—Τίποτα, τίποτα. 'Αριστείδης θα έπονο-
μασθ. Και μία που είμαι και γεροντο-
παλλήκαρο θα του γράψω και την περι-

ουσία μου.

—Άφου έπιμένεις τόσο πολύ μπάρμπα,
δεν θα σου χαλάσω το χατήρι, άπάντησε
ο Κοσμάς, μαλακωμένος τώρα.

Όταν ο μπαμπάς μάς ξεπροβόδισε στην
πόρτα, μάς είπε και μάς τόνισε:

—Ο τρίτος θα είμ' εγώ. Νόμος της φυ-
σεως!

Λίγον καιρό άργότερα, ο Κοσμάς ξα-
νακέρωσε.

—Πάλι παιδί;
—Νά σάς πω. Έγώ δυο παιδιά είχα σκoi
πώ ν' αποκτήσω, αλλά τόχω βάλει πικά
να βγάλω ένα γινιό να μου μοιάζη. Κι'
αυτή τη φορά θα νικήσω.

Άλλά ούτε αυτή τη φορά νίκησε ο Κο-
σμάς. Η φύσις έχει κι' αυτή τις ίδιους
νόμους της, της άρεσει να εύρωνεταί τους
άνθρώπους. Και θέλησε να μη μοιάζη ού-
τε ο τρίτος γιός του πατέρα του.

—Και ποιανού μοιάζει, Κοσμά;
—Του θείου μου του Περικλή.

—Άδελφός της μάννας σου κι' αυτός;
—Όχι. Τού πατέρα μου.

Όταν κάναμε τη νέα έπίσκεψη για τα
συχαίρια, ο θεός ο Περικλής δεν ήτανε
ταρών. Αυτός ο καυμένος είχε πάψει να
είναι παρών στη ζωή εδώ και όχτω χρό-
νια. Ήταν όμως παρούσα ή θεία Ευτέρ-
πη, η χήρα του, που όλο σκούπιζε τα μά-
τια της από τη συγκίνησι που την έπνιγε.

—Σαν να βλέπω τον Περικλή μου! έλε-
γε και ξαναέλεγε. Τι χαρά που θάπαρνε
ο καυμένος αν ζούσε. Παράπονο τόχε που
δεν κάναμε παιδί, μ' αυτό το μαράζι πη-
νε.

—Αχ! Τι χαρά που θάπαρνε ο καυ-
μένος ο Περικλής.

Ο καυμένος ο Περικλής θάπαρνε χα-
ρά, αλλά ο καυμένος ο Κοσμάς πήρε με-
γάλη λύπη. Στεκόταν σε μίαν άκρη κα-
ταντροπισμένος.

—Ντρένομαι που σās κυττάξω! μάς εί-
πε σε μία στιγμή που έσπασε.

—Γιατί Κοσμά, Κι' ο Περικλής της οικο-

— Δὲν ἀφήνεις νὰ πάρουμε κι' ἐμεῖς χάτι;...

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΔΕΝ ήταν η πρώτη φορά που, στα ήσυχα νερά της 'Αλεξανδρουπόλεως, έκανε την εμφάνισή του συμμαχικό υποδρόχιο. Το Μάιο του 1942, ένας τολμηρός αεροπόρος, ο υποσημηναγός 'Αντρέας Βασιλειάδης είχε έρθει με τον ιδιοκίνητο τρόπο στην 'Ελλάδα και αποδείχθηκε σε μία έρμηκη άκτι της ίδιας περιοχής. 'Ο Βασιλειάδης είχε καταρρώσει, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, να δημιουργήσει ένα από τα σπουδαιότερα δίκτυα κατασκοπείας που έδρασαν στη Β. 'Ελλάδα, μαζί με τους συναδέλφους του υποσημηναγούς Παπανικολάου και Χρ. Παπαδόπουλου, καθώς και με τον ιδιώτη 'Αντρέα 'Αντωνίου, υπάλληλο της εταιρείας «'Ηλεκτρικόν» στην 'Αθήνα.

Η ομάδα αυτή εργάστηκε με καταπληκτική επιτυχία ως το Σεπτέμβριο του 1942. 'Επειτα όμως προδόθηκε στους Γερμανούς, που έπιασαν τον Παπανικολάου και τον Παπαδόπουλο και τους εξέτελεσαν. 'Ο Βασιλειάδης έλαβε τότε έντολη από την υπηρεσία του να ξαναγυρίσει στο Κάιρο. 'Αλλά μόλις έφτασε εκεί, η πρώτη του δουλειά ήταν να ζητήσει από τους ανώτερους του να τον ξαναστείλουν πίσω στην 'Ελλάδα. 'Η επιστροφή του πραγματοποιήθηκε λίγους μήνες αργότερα. Μία τη φορά αυτή ο 'Ελληνας αεροπόρος στάθηκε ακόμη πιο άτυχος. Σε μία αποστολή του στον Πλαταμώνα, η Γκεστάπο τον συνέλαβε κι' ύστερα από άφαντα στα μαρτύρια, τον τουφέκισε.

'Αλλ' οι σύμμαχοι ενδιαφέρονταν ιδιαίτερως για την βουλγαροκρατούμενη Μακεδονία. Καί στις 10 Νοεμβρίου 1943, ένα αγγλικό υποδρόχιο αποδείχθηκε στην 'Αλεξανδρουπόλη τρεις καινούργιους απεσταλμένους: Τον ασυρματιστή Μιχάλη Λιακόπουλο, τον 'Ελληνοαμερικανό Τζόννυ Πετρή κι' ένα 'Αμερικανοκινέζο πεζοναύτη: Τον δεκαπέντε χρόνων 'Ο τελευταίος ήταν μία ξεχωριστή φυσιογνωμία. 'Από δεκαπέντε χρόνων άρχισε να ταξιδεύει στον κόσμο σαν άπλος ναύτης, κατέδρασε στη Μεσόγειο, ήρθε στην 'Ελλάδα το 1934, πέρασε στη Βουλγαρία και έγκαταστάθηκε εκεί ως το 1938. 'Υστερα ξαναγύρισε στην 'Αμερική και τύπωσε ένα βιβλίο με τις εντυπώσεις του, που τον έκανε σχεδόν πλούσιο, γιατί κυκλοφόρησε σε χιλιάδες αντίτυπα.

Η αποστολή αυτή με το συμμαχικό τίτλο «MYPPIL», είχε ως αντικείμενο σκοπό να οργανώσει δίκτυο πληροφοριών και κατασκοπείας στη βουλγαροκρατούμενη Μακεδονία, καθώς και στην κυρίως Βουλγαρία. Το δίκτυο αυτό θα εξυπηρετούσε το συμμαχικό στρατηγείο, γιατί θα του παρέχει όλες τις λεπτομέρειες των μετακινήσεων των γερμανικών στρατευμάτων στα ανατολικά Βαλκάνια. 'Ο Λιακόπουλος, που έζησε ποστροπτευμάτων στα ανατολικά Βαλκάνια, τον καιρό που τον έφερε σε λύν καιρό στα μέρη εκείνα, πήρε τους φίλους του και τους έφερε σε κάποιο γνωστό του σπίτι. 'Ο ιδιοκτήτης του, ο Γιάννης Καφετζής, όχι μονάχα τους δέχτηκε εύχρηστα, αλλά και τους παρακάλεσε να μείνουν εκεί όσον καιρό ήθελαν.

—Καιεις άλλος εκτός από μένα δεν ζή εδώ, τους είπε. 'Εγώ φεύγω το πρωί κι' έρχομαι το βράδυ. 'Επομένως δεν πρόκειται να σας ενοχλώ σε τίποτα...

—Μά δεν ήρθαμε για να καθήσουμε, του είπε χαμογελώντας ο Λιακόπουλος. 'Εχουμε να κάνουμε ένα σωρό δουλειές. Και πρώτα απ' όλα πρέπει να εγκαταστήσουμε τον ασύρματο που φέσαμε μαζί μας. Τό σπιντ σου είναι κατάλληλο κι' άς μην έχη ηλεκτρικό φως. 'Ο ασύρματος έχει δική του μπαταρία. Καταλαβαίνεις όμως τον κίνδυνο;

'Ο Καφετζής άνασκήκωσε τους ώμους του. —Ποιός λογαριάζει τη ζωή του τέτοιες στιγμές; αποκρίθηκε. 'Από την πρώτη μέρα που ο έγχρος πάτησε τα χώματά μας, θέλησα να βγώ στο βουνό. Μά άφωστίρησα από πλευρίτη κι' έμεινα. Νά λοιπόν τώρα που ο Θεός σάς έστειλε σε μένα. 'Αν είναι τυχερό μου να με τουφέκι. που ο Θεός σάς έστειλε σε μένα. 'Αν είναι τυχερό μου να με τουφέκι...

Οι άλλοι τόν άκούγαν με θαυμασμό. 'Εται οι τρεις πρόκτορες έμειναν άφοβα στο σπίτι του Γιάννη Καφετζή κι' ύστερα από μερικές ώρες έστειλαν το πρώτο μήνυμα στην υπηρεσία τους με τον βουλγαροαξίωματικό κι' έκανε μία όθλα στους δρόμους της 'Αλεξανδρουπόλεως. Κανείς δεν μπορούσε να τον υπομίστη, γιατί εκτός που μιλούσε θαυμάσια τη βουλγαρική γλώσσα, ήταν και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του βουλγαρικού. 'Η άναγνώριση του έδάφους ίκανοποίησε αρκετά τον Βόγκ. Κι' όταν γύρισε στους συντόφους του, τους είπε πως έπειτα από δύο μέρες, θα ταξιδεύσει για το Σιδηρόκαστρο κι' από εκεί θα ταξιδεύσει για την κυρία Βουλγαρία, μέσω Νευροκόπου.

Η επιχείρηση ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη, γιατί ο τολμηρός περιονικίνεος θα ήταν άναγκασμένος να διασχίση μία πολύ μεγάλη περιοχή, όπου να φτάση στον προορισμό του. 'Εποεπε λοιπόν να ένη ένα καλό όδηγο, για να τον δείχνει το δρόμο. Τό ελληνικό έδαφος τής τελείως άγνωστο. 'Αντίθετα όμως, όταν θα έφτανε στα σύνορα της Βουλγαρίας θα μπορούσε να συνεχίση με κλειστά μάτια. 'Ηταν ο Θανάσης Λεούσης, ένα παλικάριόκι άδούστολό άνδρα, που είχε κάνει πολλές ζημιές στους Βούλγαρους και δεν τους φοβόταν. 'Ηταν φοιτητής της Ιατρικής, μά όταν ένηνε η κατοχή γύρισε στο χωριό του κι' έστάσε μία αυτοσθένεια ομάδα αντίστασης, που σκοπό είχε τα συμπατικά έναντιον του έγχρου.

—Οι σύντροφοί μου είναι πρόθυμοι να θάσουν κι' αυτό μαζί, είπε στο Βόγκ. Στό Παρισμάκι ή Βουλγαρία έχουν μεγάλες άποθήκες πυρομαχικών. Θά μπορούσαμε να τις άνατινέουμε και να ξαναγυρίσουμε πίσω χωρίς να μάς πάρουν είδηση. 'Εμείς την κάναμε δύο φορές αυτήν τη δουλειά και έτοιμαζόμαστε για τρίτη έξορμη...

—Και γιατί μπαίνετε μέσα στη Βουλγαρία και δεν τους χτυπάτε έδω; ρώτησε περίεργος ο Τζόννυ Πετρή.

'Ο Λεούσης χαμογέλασε. —'Αν τα συμπατικά αυτά γινόντουσαν μέσα στην 'Ελλάδα, οι Βούλγαροι και οι Γερμανοί δεν θ' άφηναν κανένα ζωντανό. 'Ενώ μέσα στο δικό τους έδαφος, την εύθυνη την έχουν οι ίδιοι. Βέβαια έτσι κινδυνεύουμε περισσότερο. 'Αλλά χωρίς κίνδυνο δεν θά μπορούσαμε να πετύχουμε άπολυτάς τίποτα...

'Ο Βόγκ και οι άλλοι συμφώνησαν πως η μικρή ομάδα του Λεούση ήταν άπαραίτητη για το δίκτυό τους. Τά παλληκάρια ήταν έφτα. Τρεις από την Κομοτηνή, δυό απ' την Ξάνθη και άλλοι δυό από το Διδυμεί.

χο. 'Ηταν όλοι τους παιδιά σχεδόν, μά τολμηροί στο έπακρο. 'Ο Μιχάλης Λιακόπουλος ζήτησε έναν έθελοντή για τό Βέρμιο. Έίχε ένα γράμμα που ήταν άναγκη να τό πάρη στα χέρια του ο λοχαγός 'Αντρέας Μπάλτερ, τής εκεί συμμαχικής άποστολής του βουνού. Προθυμοποιήθηκε να τό μεταφέρει ο Κώστας Μούντζουρος, άν και κούτσαινε λίγο από πρόσφατη σφαίρα στο πόδι. Πήρε τό γράμμα, τό φίλησε και ξεκίνησε. 'Από την άλλη μεριά ο ύπολογιστής Τζόννυ Πετρή, που ήθελε να κατεβή στη Θεσσαλονίκη, πήρε τό Δημήτρη Λαζαρίδη και τό Γιώργιο Μπακάμπαση για να πάνε στη μακεδονική πρωτεύουσα. 'Εκεί ο 'Ελληνοαμερικανός έπρόκειτο νάρθη σ' έπαφή μ' ένα κλιμάκιο τής Ο.Σ.Σ. Οι ύπολοιοι άκολούθησαν τον πεζοναύτη.

Μόλις έφυγαν οι συνάδελφοί του, ο Μιχάλης Λιακόπουλος κάθησε στον ασύρματο και είδοποίησε τό στρατηγείο για τις ένεργειές τους. 'Ολα ήγιναν προς τό παρόν κατ' εύχην. Με τη διαφορά πως καθώς περνούσαν οι μέρες χωρίς να πάρη μήνυμά τους, άρχισε να αισθάνεται ζωνηρή άνησυχία. Τόν τρώαζε πρό παντός η άποστολή του Βόγκ, που θ' άρχιζε τη δράση της μέσα στη Βουλγαρία. Δυό βδομάδες αργότερα μαθεύτηκε πως οι Γερμανοί είχαν πιάσει στη Θεσσαλονίκη έναν 'Αμερικανό κατάσκοπο. Τ' όνομά του δεν είχε άνακινωθεί, μά ο Λιακόπουλος ήταν βέβαιος ότι έπρόκειτο για τον Τζόννυ Πετρή.

—Θά πάω στη Θεσσαλονίκη, του έλεπε τότε ο Γιάννης Καφετζής. Θά μάθω τι συμβαίνει και θά ξαναγυρίσω να σου φέρω νέα...

Μά πάνω που έφυγε ο Καφετζής, φάνηκε να έρχεται ο 'Ελληνοαμερικανός με τό Μπακάμπαση και τό Λαζαρίδη. Έίχαν τακτοποιήσει τη δουλειά τους χωρίς να τους συμβή άπολυτάς τίποτα. 'Όσο για τον 'Αμερικανό «κατάσκοπο» που είχαν πιάσει οι Γερμανοί, δεν ήταν άλλος από έναν 'Ιταλό ύποκιωμاتیκό, που για να βρίσκη φιλοξενία από τους 'Ελληνες —ή 'Ιταλία είχε καταρρεύσει— παρίστανε πότε τον 'Αμερικανό και πότε τον 'Αγγλο. 'Η Γκεστάπο τον παρακολούθησε και μία νύχτα τον συνέλαβε σε κάτι χαλάσματα που πήγε να κοιμηθ. 'Ετσι κυ-

κλοφόρησε η φήμη που κατατρόμαζε τό Μιχάλη Λιακόπουλο. 'Ωστόσο, άν ο Πετρή είχε τύχη, δεν συνέβη τό ίδιο και με τον Κώστα Μούντζουρο, που είχε πάει στο Βέρμιο για να συναντήση τό λοχαγό Μπάλτερ.

'Από παρέδωσε τό γράμμα του Λιακόπουλου, γυρίζοντας για την 'Αλεξανδρουπόλη, έπεσε πάνω σε μία περίπολο τής Γκεστάπο. Τον σταμάτησαν και τον έκαναν έρευνα. Κι' ένώ δεν του βρήκαν τίποτα, τον φόρτωσαν σ' ένα καμión και ύστερα από πολλές ώρες ταξίδι τον κατέδρασαν στο Δράμα. 'Εκεί έφυγε να βρίσκει και ο Γερμανός στρατιωτικός διοικητής της Μακεδονίας, ο φόν Κρέντζκου, που βοηθούσε άνοιχτά τους Βούλγαρους. Τis προκηρύξεις του τις τοιχοκολλούσε σε τρεις γλώσσες: Γερμανικά, σλαβικά κι' ελληνικά, ενώ γύρω του οι Βούλγαροι άξιωματικοί όργανωναν έλευθεροί τις σφαγές τό ελληνικού πληθυσμού. Τό Μούντζουρο τόν έκλεισαν σ' ένα κατασκότεινο και ύγρο υπόγειο. Μά δ, ταν βρέθηκε εκεί μέσα, έτριψε τα μάτια του και δεν πίστευε: Μπροστά του βρισκόταν σε κακά χαλία ο φίλος του Θανάσης Λεούσης, που είχε φύγει μαζί με τον Γουελλικτανό Βόγκ. Τό πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από τα χτυπήματα και οι πατοδές τών ποδιών του προημένες από τις βουρβουλίες.

—Πως βρέθηκες έδω μέσα, Θανάση; τόν ρώτησε συγκινημένος ο Μούντζουρος. Σας έπιασαν όλους; Πού βρίσκεται ο Βόγκ;

—Έίναί όλοι καλά, μονάχα έμένα έπιασαν. Γυρίζαμε από τη Βουλ-

γαρία, ύστερα από ένα μεγάλο συμπατικό, που κάναμε εκεί. 'Ανατίναξαμε τρεις άποθήκες πυρομαχικών κοντά στο 'Μελένικο. 'Αλλά μόλις καταφέραμε και μπήκαμε στο δικό μας έδαφος, κοντά στο χωριό Παπάδες, μάς μπλόκαρε οι Βούλγαροι. Οι άλλοι έξέφυγαν, εκτός από μένα που δεν πρόλαβα. Φυσικά, δεν υπάρχει κανένα στοιχείο έναντιον μου. 'Αλλά με τάκισαν κυριολεκτικά στο έυλο, για τή που τώ από που έρχόμαστε και ποιοί ήταν οι άλλοι. Εύτυχώς, όπως φαίνεται, δεν ήπραν είδηση ότι ο Βόγκ φορούσε βουλγαρική στολή...

—Μά καλά, είπε περίεργος ο Μούντζουρος, άφου σ' έπιασαν Βούλγαροι, γιατί σ' έφεραν σε γερμανικά κρατητήρια;

—Τά έχουν κοινά, άπάντησε ο Λεούσης. Πάντως τό κελλι αυτό είνε βουλγαρικό. 'Εμένα ποιοί σ' έπιασαν και γιατί;

Με τη σειρά του ο Κώστας Μούντζουρος άφηγήθηκε την άτυχη περιπέτεια του και οι δυό φίλοι περίμεναν ύπομονετικά να δούν τό άποτέλεσμα. Κατά τις πέντε τό άπόγευμα ανέδρασαν τό Μούντζουρο σ' ένα γραφείο, που είχε δύο άξιωματικούς άνακριτές: 'Ενα Γερμανό κι' ένα Βούλγαρο. 'Ο πρώτος του έκανε διάφορες ερωτήσεις με μαλακό τρόπο, μέσον του 'Ελληνα διερμηνέα. Μά όταν ήρθε η σειρά τού Βούλγαρου, χωρίς αυτός να τού πη τίποτα, σήκαθηκε από τη θέση του κι' άρχισε να τού κατεβάζει άπανωτές γροθιές. 'Ο Μούντζουρος όσάτοσο δεν άναμύλωνε τό κεφάλι του κι' αυτό σκόλιασε άκό, ρισσότερο τό άναμύλωνε ο Κώστας Μούντζουρος. 'Αρπαξε ένα σιδερένιο λ... από τό γραφείο του και τόν χτύπησε πολλές φορές στο λαιμό. Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τόν πόνο τό παλληκάρι. Μπήκε τότε στη μέση ο Γερμανός και τού έλεπε πως δεν είχε δικαίωμα να τόν δερνή, έφ' όσον ήταν δικός τους κρατούμενος.

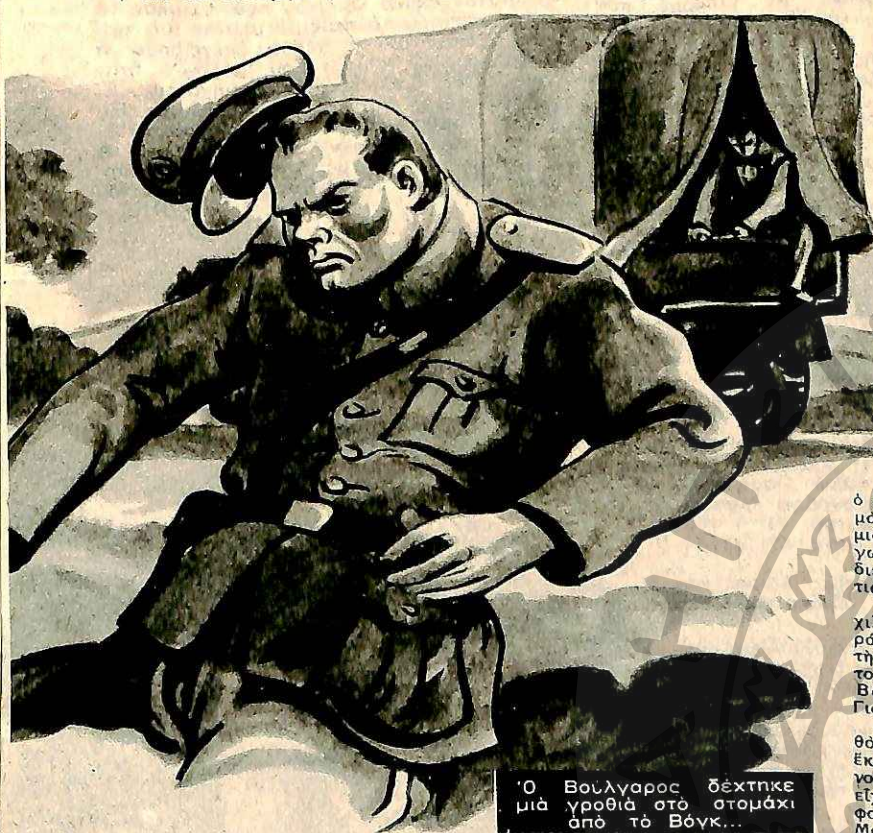
—Μπορεί να τόν συλλάβατε έσείς, άποκρίθηκε θυμωμένος ο Βούλγαρος, άλλ' η ύπόθεσι του άφορά έμάς και μόνο. 'Ορίστε η έκθεσι τού ύπολογιστή Κρίστο Γιούρεφ! Λέει ότι πρέπει να τού κάνουμε συστηματική άνάκρισι, γιατί ύποψιάζεται ότι είναι κατάσκοπος. Τό ίδιο άναφέρει και για τόν άλλον, τό Θανάση Λεούση...

'Ο Κώστας Μούντζουρος χλώμισε. 'Η κατηγορία που έφριναν σ' αυτόν και στο φίλο του σήμαινε βέβαιο θάνατο. Τό μόνο που δεν μπορούσε να καταλάβει ήταν με ποιόν τρόπο κατάρωσε ο Κρίστο Γιούρεφ να μωριστή πως είχαν σχέση με την κατασκοπεία. 'Ωστόσο από τις σκέψεις αυτές τόν έθαλε ο Βούλγαρος άνακριτής.

—'Εχεις σκοπό να μιλήσης; η όχι; τόν ρώτησε άγρια. 'Αν δεν άνοιξης τό στόμα σου, αύριο τό πρωί κίλας θά σε στήσω στο προαύλιο μαζί με τόν άλλον. Θά σάς τουφεκίω και τους δυό για να ήσυχάσω μαζί σας!

—Μπορείς να ήσυχάσης από τώρα! άπάντησε έιρωνικά ο Μούντζουρος. Οι 'Ελληνες είναι συνθηματικοί να άπάντουν, όταν πρέπει!

Κάτι ήγνε να πη ο άξιωματικός, μά την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ο φόν Κρέντζκου και ζήτησε να μάθη τί τρέχει. 'Όταν πληροφορήθηκε τά καθέκαστα, σήκωσε κι' αυτός τη γροθιά του και την κατέφερε με δύναμη στο πρόσωπό του παλληκαριού. 'Υστερα γύρισε στο Γερμανό άνακριτή και τόν ύπετίμησε για την επέμβασι του. 'Η ύπόθεσι άφορούσε μο-

Ο Βουλγαρος δέχτηκε μία γροθιά στο στομάχι από το Βόγκ...

νάχα τη βουλγαρική διοίκηση κι' ο ίδιος μπορούσε να πάρη τό καπέλλο του και να φύγη. 'Ετσι κι' έγινε. Σε λίγο έφυγε κι' ο φόν Κρέντζκου και ο Βούλγαρος τόν συνόδευε ως την έξορπη. 'Ο Μούντζουρος έμεινε μόνος με τόν διερμηνέα.

—Αυτό τό χαρτάκι είναι για σένα και για τό φίλο σου, τού είπε τότε έκείνος βιαστικά. Είναι ένα σημείωμα που πρέπει να τό διαβάσετε και οι δυό σας. Προσέχη μόνο μην πεί σε κανενός άλλου τα χέρια...

'Ο Μούντζουρος που δεν τό περίμενε αυτό, εξαφάνιστηκε κι' έτοιμάστηκε να τόν ρωτήση ποιός τού τό έδωσε. Μά δεν πρόλαβε. Στό γραφείο μπήκε ο φοβερός άνακριτής, που τού κατέβαζε πάλι μερικές κλωπίες στο νεφρό. 'Υστερα πρόταξε να τόν μεταφέρουν στο κελλι του, ταιές σ' ένα νεφρό. 'Αν τόν έκτελούσε τα χαράματα. Μόλις ο Μούντζουρος με την άπειλή ότι θα τόν έκτελούσε τα χαράματα, τού σημείωμα τού διερμηνέα βρήκε κοντά στο φίλο του, έθαλε άμέσως τό σημείωμα τού διερμηνέα και τό διάβασε: «'Υπομνή —έγραψε— άπόψε η θά σάς έλευθερώσω ή θά μοιραστώ την ίδια τύχη μαζί σας, Βόγκ».

πάνω. Στό γραφείο που τούς όδηγησαν ήταν πάλι ο ίδιος έκείνος άνακριτής, που είχε άνακρίνει τό Μούντζουρο από νωρίς. 'Ο διερμηνέας βρισκόταν εκεί, μά στεκόταν σθερός σαν τό θάνατο. Και η σθερότητά του αυτή κατατρόμαξε τά δυό παλληκάρια, γιατί φαντάστηκαν μία στιγμή πως τό σημείωμα τού έκείνου μπορούσε να είναι καμιά παγίδα.

'Ωστόσο ο Βούλγαρος άξιωματικός τούς άρχισε τό ίδιο τροπάρι. Πρώτα απ' όλα τούς ρώτησε άν γνωρίζονταν μεταξύ τους. 'Όχι, συναντήθηκαν για πρώτη φορά μέσα στο κελλι τους. Δέν είχαν δη ποτέ ο ένας τόν άλλον άλλη φορά. 'Ο άνακριτής χτύπησε με μανία τό χέρι του στο γραφείο.

—'Εμένα λένε και οι δυό! ούρλιαξε. 'Ο ύπολογιστής Κρίστο Γιούρεφ μάς έστειλε συμπληρωματικά στοιχεία. Είσαστε κατάσκοποι και άνηκετε στην ίδια όργάνωσι! Πείστε την άλήθεια άν θέλετε να έλαφρώσετε τη θέση σας.

Μά επειδή δεν ήπρε άπάντησι, σήκωσε πάλι τό χάρακα κι' άρχισε να τούς χτυπά όπου εύρισκε. Στό τέλος κουράστηκε και ο ίδιος κι' έπεσε στο διερμηνέα να καλέση μέσα τόν Γιούρεφ, που περίμενε στο διπλανό γραφείο. Βγήκε έκείνος, έλειψε λίγα λεπτά και σε λίγο γύρισε μαζί μ' ένα Βούλγαρο άξιωματικό. Καθώς τόν είδαν τά δυό παλληκάρια, παρ' όλο να τούς έρθε ζαλάδα. 'Ο Κρίστο Γιούρεφ δεν ήταν άλλος από τόν 'Αμερικανοκινέζο Γουελλικτανό Βόγκ! Τους έρριξε με χειραίνα τόν άνακριτή, τού παρέδωσε ένα χαρτί. Κάτι έίπαν μεταξύ τους, γέλασαν δυναά και ο καταπληκτικός έκείνος πράκτορας τών συμμάχων, άφου ύπέγραψε την άπόδειξι παραλαβής τών δυό κρατούμενων, τούς πήρε κι' έφυγε.

Λίγο προτού βγούν από τό χτήριο, τούς φόρεσαν χειροπέδες και παρέδωσαν τά κλειδιά τους στο Βόγκ. 'Ο 'Ελληνας διερμηνέας και δυό στρατιώτες καλά όπλισμένοι, θά ήγιναν μαζί τους ως την 'Αλεξανδρουπόλη. Στην είσοδο τούς περίμενε ένα καμión γερμανικής προελεύσεως. Τους έθλασαν μέσα, μπήκε μαζί τους ο διερμηνέας κι' ο Βόγκ και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε όλοταξώς. Πολλά ώρα κανείς δεν μιλούσε. 'Ηταν πια περασμένα μεσάνυχτα όταν βγήκαν από την περιοχή της Δράμας και τραβούσαν προς τούς Φιλίππους. Τό κρύο ήταν δυνατό κι' ο άνεμος ούρλιαζε. 'Ηταν Γενάρης του 1944.

Ξαφνικά, καθώς περνούσαν από ένα έρμηκο κάμπο, ο Βόγκ έβγαλε τά τσιγάρα του και πρόσφερε στους στρατιώτες. Φαίνεται όμως πως αυτό ήταν σύνθημα, γιατί την ίδια στιγμή ο διερμηνέας, με μία έπιθέξι κινήσι τραβήξε τό περιστόφο του και τό κόλλησε στο στήθος τού έγχρου Βούλγαρου. Τό ίδιο άκριδώς έκανε κι' ο 'Αμερικανοκινέζος, ένώ συγχρόνως τούς έλεγε:

—Ταιμουδιά, άν αγαπάτε τη ζωή σας! 'Ο πρώτος που θά μιλήση, θά πέση κάτω νεκρός!

Οι Βούλγαροι τά σάτισαν, κυττάχτηκαν έντρομοι, μά όπως φαίνεται άγαστούν πραγματικά τό ζωή τους και δεν έθλασαν λέξι. 'Ο Βόγκ έκλειδωσε τις χειροπέδες τών φίλων του, τις πέρασε στην χέρια τών στρατιωτών κι' ύστερα μ' ένα ειδικό χτύπημα στο στήθος, τούς έκανε να χάσουν τις αισθήσεις τους γι' αρκετές ώρες. Τώρα ήταν η σειρά τού Βούλγαρου όδηγο, που άνυποπτος για τά συμβαίνοντα στο μέσα μέρος τού αυτοκινήτου, έξασκολεύοιτο τό δρόμο του βλαστημώντας την κακοκαιρία και τόν πόλεμο. 'Ο Βόγκ άνοιξε τό παραθυράκι που βρισκόταν στην πλάτη του και τόν ρώτησε:

—Γιατί πηγαίνεις έτσι σιγά; Κοντεύει να έμμερως κι' άκόμη δεν κάναμε ούτε τό μισό δρόμο. 'Ισως όμως να είσαι κουρασμένος και να νυστάξης. Θέλεις να πάρω τη θέση σου για να ξεμουδιάσης λίγο;

'Αλλο που δεν ήθελε έκείνος. Τό καμión σταμάτησε άπότομα και

ο όδηγός ήήθησε κάτω. 'Ο Βόγκ ήήθησε κι' αυτός από τό άλλο μέρος, μά 'προτού καλοκαταλάβη ο Βούλγαρος περί τίνος έπρόκειτο, δέχτηκε μία τέτοια γροθιά στο στομάχι, που τόν έκανε να πέση πάνω στην παγωμένη γη. 'Αμέσως κατόπιν ο Βόγκ έπεσε στους φίλους του και στο διερμηνέα, να βγάλουν από τ' αυτοκίνητο και τούς δυό άλλους στρατιώτες, που τούς ήπραν και τούς άφησαν πίσω από κάτι θάμνους.

'Επειτα ξαναμπήκαν στο καμión, άπομακρύντηκαν άμείλητοι αρκετά χιλιόμετρα και κοντά τα χαράματα, τό παράτησαν πάνω από μία ράβδα και ήπραν τό δρόμο με τά πόδια. 'Ολόκληρη την ύπολοιτη μερα την πέρασαν κρυμμένοι και μόνο άφου τη νύχτα άφησαν τόν κρυμμό τους και συνέχισαν για την 'Αλεξανδρουπόλη. Στό διάστημα αυτό ο Βόγκ διηγήθηκε πως κατάφερε να πάρη την ταυτότητα τού Κρίστο Γιούρεφ, που ήταν άξιωματικός τής «ΟΧΡΑΝΙΑ».

—'Όταν σ' έπιασαν, είπε στο Λεούση, άρχισα να παρακολουθώ που θά σε πάνε. Μόλις σε ήγαν στο κρατητήριό της Δράμας, τό πρώτο που έκανα ήταν να γνωρίσω με τό διερμηνέα, τό φίλο μας από δω. Τ' όνομά του είναι 'Αριστέλης Κάλδης και μόλις τόν είδα κατάλαβα πως είχα να κάνω με καλό πατριώτη. Τού είπα λοιπόν ποιός είμαι και τού φανερώσα όλη την άλήθεια. 'Από καλή σύμπτωση έφεραν και σένα έδω, Μούντζουρε. 'Ετσι άποφασίσαμε να σας άπαγάγουμε. 'Ο Κάλδης είχε την ταυτότητα τού Γιούρεφ, που τόν είχε δώσει στο Διδυμείτιχο πριν λίγες μέρες, για να τού βάλη ένα καλύμμα. 'Αλλάξαμε τότε τη φωτογραφία του με μία δική μου, φτιάξαμε ένα πλαστό έγγραφο ότι ήδην άσες ήθελαν για άνάκρισι στην 'Αλεξανδρουπόλη...

Από εκεί και πέρα όλα ήγαν καλά. 'Υστερα από δύο μέρες, χωρίς πολλές περιπέτειες, έφτασαν στην 'Αλεξανδρουπόλη όπου τούς περίμενε άνθρωποι ο Μιχάλης Λιακόπουλος κι' ο Τζόννυ Πετρή. Στό διάστημα αυτό είχε γυρίσει από τη Θεσσαλονίκη κι' ο Γιάννης Καφετζής. 'Όλοι ήταν παρόντες. 'Η άλήθεια είναι πως οι Βούλγαροι, έπειτα από τόν έξευτελισμό που έπασαν, έφεραν τόν κόσμο για ν' άνακαλύψουν τούς φυγάδες και πρό παντός τόν 'Αριστέλη Κάλδη, που τόν έπικηρυζαν για όλοά εκατομμύρια.

Μά παρ' όλα τά κυνηγητά τους και τις άναζητήσεις τους, η άποστολή «MYPPIL» συνέχισε τη δουλειά της στον ίδιο ρυθμό. Καί στις 5 'Οκτωβρίου 1944, έφευγαν όλοι μαζί για τη Μ. 'Ανατολή.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΝΙΔΗΣ

του λεπτού γούστου!...

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο ανήσυχη): Παραληρείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από άσφυκτά-τητο ένδοξοισμά... Καί πως να μην παραληρώ; Έχω μπροστά μου το αριστούργημα των αριστουργημάτων, το θαύμα των θαυμάτων!... Το όνειρο των ονείρων, που ή φύσις λές και το φτιάξε για να εξευτελίσει το άλλο ρεζιλικό δημιούργημά της — τον άνθρωπο...

ΕΚΕΙΝΗ (άπορη): Τί σχέση έχει ο άνθρωπος με τη φράουλα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καμιά άσφαλώς! Είναι οι δυο αντίποδες... 'Ο άνθρωπος βρίζει, βλαστημάει, ιδρώνει και τρώει κρεμμύδοσαλάτα και σκορδαλιά... ή φρούλα μωκομυρίζει και λυώνει σαν ασύλληπτο δειρο του οισοφάγου... 'Ο άνθρωπος ανακαλύπτει την ατομική μπύρα, ή φρούλα δολοκληρώνει την ατομική ομορφιά. 'Ο άνθρωπος κλέβει, σκοτώνει, ανεδοκατεβάζει τη λίσρα ή φρούλα κλέβει τα πιο όμορφα, αρώματα της ζωής και τα κάνει χυμούς και δεν ξέρει τί θα πη φόνος και χρηματιστήριο αξιών... Θάλεγε κανείς πως ή φύσις έδωσε στη φρούλα όλες τις ομορφιές και στον άνθρωπο όλες τις ασκήμιες!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τούδωσε όμως, έκτος από τις ασκήμιες, ένα προνόμιο και ένα στόμα!): Τό προνόμιο ν' αγοράζει τη φρούλα και τό στόμα για να την τρώη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όταν έχω είκοσιτέσσερες καινούργιες δραχμές στην τσέπη του. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κι ή φρούλα, σαν κάθε άλλη μεγάλη ομορφιά γένους θηλικού, πουλιέται μόνο όταν ακριδοπληρωθή... (Μελαγχολικά, ενώ πιπιλάει την τελευταία φρούλα). Γιατί είναι, δυστυχώς, κι αυτή φρόνη πολυτελείας, προκριμένη μόνο για τους μεγιστάνες του χρυσού!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

66

Οι κυριώτερες θρησκείες

Οι τελευταίες στατιστικές δίνουν τους ακόλουθους αριθμούς για τις κυριώτερες θρησκείες, που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο.

Ο Χριστιανισμός είναι ή θρησκεία με τους περισσότερους πιστούς. Οι Χριστιανοί σ' όλο τον κόσμο υπολογίζονται σε 750.000.000.

Απ' αυτούς, 425.000.000 είναι καθολικοί, 195.000.000 διαμαρτυρόμενοι και 130.000.000 ορθόδοξοι.

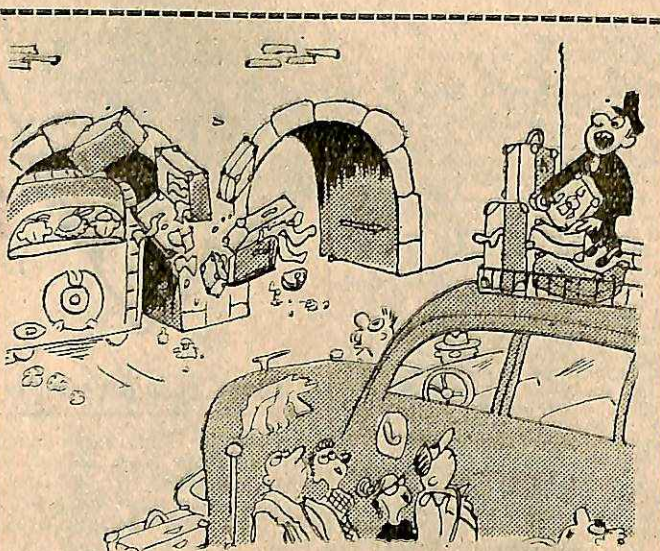
Δεύτερη θρησκεία, από την άποψη του αριθμού των πιστών, είναι ή μωαμεθανισμός. Οι Μωαμεθανισμοί ανέρχονται σε 320.000.000.

Τρεις άλλες θρησκείες της Ανατολής είναι ή βουδδισμός, ή κομφουκιανισμός και ή βραχμανισμός.

Τον βουδδισμό ακολουθούν 150.000.000 όπαδοί, τον κομφουκιανισμό 300.000.000 και ή βραχμανισμό 255.000.000.

Άλλες θρησκείες με σημαντικό αριθμό πιστών είναι οι έξης:

Ο ιουδαϊσμός με 11.500.000 όπαδούς, ή συντοσίμος στην Ιαπωνία με 25.000.000, ή τσοϊσμός στην Κίνα με 50.000.000.

— Πριν ξεκινήσουμε, κύριοι, θα ήθελα να πω δυο-τρεις λόγια... —

Επίκαιροι στίχοι

«ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΜΙΛΛΑ»

Στου φοντ-μπώλ του επίσημου κάποιον πόδοφατον άγωνα μεταξύ παικτών κι' ομάδων οι κλοτσιές έπληγαν γύνα και χωρίς να τ' αποκρύψω πήγαν τούτες ώμοπλάτες και άγκωνες για τόν...γυφό, ώστε νόμιζε κανένας, ότι κάθε μία όμας δεν περιλαμβάνει άνδρώνους, μά... γυφίνους προτομάς!

Μ' όλα ταύτα οι κροτουήτες τό ποδόσφαιρο σιά χείρα σημειώσεις μόνο κάνουν στα γνωστά τους τα τετάρτια κι' όλο κάνουν ανακρίσεις στα γραφεία και κατ' οίκον, για να βρουν «ποιος παίκτης ήρξατο... ποδών άδίκων!».

ΕΤΣΙ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ...

Μιά Λαμιώτισσα κοπέλλα, που την λέγαν Χρυσανθή, με τη Μαίση του Μιμίκου πήγε για να παραγγείλει κι' απ' τό κάστρο της Λαμίας έπεξεύρισε να πείση, για να λείψη από τόν κόσμο τόν πεζό και τόν μπαμπέση!

Είχε φαίνεται ή καμένη έρωτοσουρουφλιστή, μά της έκαναν, μά μέρα, στην άγαστη της χαλάστρα κι' απ' τό... κάστρο πήγε τέλος και αυτή να γκρεμιστή, μά κι' άδόξως γκρεμιστήκαν τόν όνειρον της τα...κάστρα.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΖΗΛΟΣ

* Ήταν άσος διαδροήκτης και δεινός πορτοφολάς, ή λεγόμενος Μερκούρης και γνωστός ως...Τσουβαλάς. Σε πολλές δεκάδες πόρτες άντικλειδιά είχε βάλει κι' είχε επίσης διαπράξει και κλοπές με τό...τσουβάλι!

* Άληθσία, μ' όλα ταύτα, τόν διέκρινε γενναία και την δρσί την παλιά του την έπλουτίζε με νέα! Έγνοούσε, δηλαδή, τό... φιλότιμο παιδί!

στη δουλίτσα του να κάνει διαρκώς και νέο βήμα, ώσπου Τσουβαλάς αν κι' ήτο...τσουβαλίστηκε σό Τμήμα.

«ΕΝ ΕΥΦΥΜΙΑ»

Τρείς Μυτιληναίοι πότες και λεγόμενοι... Μπατζάκη, ήσαν πρώτο, τρίτο, πέμπτο, έκτο κι' έβδομο κρασάκι, κι' όύτω πώς διατελούντες και οι τρείς «έν ευθυμία», άρπαχτήσανε άκόμα και με την Άστυνομία!

Ντόρος έγινε μεγάλος δηλαδή σό καπιλειό, ή περίπου μακελειό... Και μπορεί, κατ' οίκον, να λεχθή έν πεποιθήσει, πως τού Έλληνας τό κέφι και πρό πάντων τό μεθύσι, έκαιάντησε λαγύρα.

και, στην κυριολεξία, στά... μπατζάνια του τρομάρα!

ΑΠΟΡΙΑ... ΕΥΛΟΓΟΣ

* Η πανθομολογούμενως όραιότατη Μάκ Κήν, διατρέψαντα πλειστάκις έν την κολλυμβητικήν, των άνταγωνιστριών της έπεδλήθη πρό καιρού κι' ή «βασιλίσσα» σό τέλος, έξέλεγη «το...νερού»!

* Η έπιβασιμπος, τούτέστιν, των υδάτων έξέλεγη και ρωτιέρα κι' άπορώ: Πώς μπορεί να συμβολίξη τό νερό τό δροσερό, μάς όμάλλα πόν σε φλέγει και τό σύμπαν πυροποιεί

και άντί να σε δροσίξη, σε... φουντώνει πιο πολύ! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗ «ΓΙΑΜΠΟΛΗ»

Ένα φάρμακο για διάφορες ασθένειες

* Η Ιατρική, ή βιοχημεία και ή γεωργία ανέκαυσαν έσφικα πως υπάρχουν πολλές κρυμμένες Ικανότητες στην πασίγνωστη «γιαμπολή», την ούσια που εξαγεται από τό φυτό «γλυκόριζα» και που καταναλισκόταν ως τώρα κυρίως για καραμέλες.

Κι όμως, ή γιαμπολή ήταν γνωστή από τα αρχαιότατα χρόνια. Πριν από 40 αιώνες, οι έσσοι των Βαβυλωνίων μαζεύαν τη μακρεια και σκληρή ρίζα του φυτού αυτού, που βλάταινε σε άγρια κατάσταση, για να μεταχειρισθούν οι κύριοί τους τό εκχύλισμά της ως τονωτικό. Άλλά και στην Αίγυπτο των Φαραών — όπως αποκάλυπτουν διάφορες Ιερογλυφικές επιγραφές — ανακατεύαν την ίδια ρίζα με νερό κι' έφτιαχναν ένα ποτό, που τό αγαπούν άκόμα και σήμερα οι Αιγύπτιοι. Μέσα στον τάφο του Τουταγχαάμ, που άνοίχθηκε τό 1923, βρέθηκε άρκτη ποσότης γλυκόριζας.

Κατά τους ειδικούς, ή γιαμπολή είναι ή γλυκύτερη ούσια που υπάρχει στή φύσι. Την χρησιμοποιούσαν δε ίδίως ως προσθήκη σε φάρμακα με δυσάρεστη γεύση, για να τό κάνουν πιο εύληπτα.

Τελευταίως όμως, διάφοροι έρευνήται άρχισαν να μελετούν τις πιθανές Ιατρικές εφαρμογές της γιαμπολής. Γιατί σκέφθηκαν ότι οι γιατροί του Μεσαίωνα ήξεραν ίσως τι έκαναν, όταν τη χορηγούσαν ως γενικό τονωτικό και για τόν καθαρισμό τού αίματος.

* Ηδη φαίνεται ότι μία σκευασία με βάσι τη γιαμπολή άφεται κατ' της νόσου του Άντισον — μία μορφή άναμίας που άποτελεί πρόβλημα για την επιστήμη. Έξ άλλου, υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν πως μπορεί να χρησιμοποιηθή ή γιαμπολή κατά τού έλκους τού στομάχου.

Μιά άλλη εφαρμογή της γιαμπολής — βιοχημική αυτή — προορίζεται για να προσφέρει μεγαλύτερη ευχαρίστηση στους καπνιστές. Κάνει δηλαδή πιο εύχρηστη, πιο γλυκεία τη γεύση τού καπνού και τού δίνει ένα χαρακτηριστικό άρωμα. Συντελεί επίσης, σό να συγκρατή περισσότερο ύγρασία, κι' έπομένως να μην ξεραίνονται γρήγορα τα τοιγάρα.

Μιά και μόνον άμερικανική καπνοβιομηχανία χρησιμοποιεί ήδη 10 τόννους γιαμπολή τό χρόνο. Τό στατικό αυτό περιέχειται σ' ένα ύγρό, με τό όποιο ραντίζουν τα φύλλα τού καπνού, πριν τό κόψουν και τό κάνουν τοιγάρα.

* Άλλά και τό όποιοιότα της γιαμπολής άποδίδεθκαν όχι λιγώτερο χρήσιμα. Κατασκεύαζαν μ' αυτά ένα άριστο θερμωστικό, τονωτικό υλικό για τους τοίχους των σπιτιών, που παρέχει την ίδια θερμική άπομόνωση μ' ένα τοίχο από πέτρας, τούλα ή τοιμέτο δωδεκάπασσιον πάχους.

* Ο άσπρος άφρος, που παράγεται κατά τό βράσιμο της γλυκόριζας για την εξαγωγή της γιαμπολής, θεωρείτο άχρηστος άλλοτε. Τώρα όμως τόν χρησιμοποιούν ως πυροσβεστικό υλικό. Σε χημικά έργοστάσια και σε διυλιστήρια πετρελαίου, όπου μία πυρκαγιά θα προκαλούσε φοβέρες καταστροφές, υπάρχουν εγκατεστημένες αυτόματες πυροσβεστικές συσκευές γεμάτες με άσπρο γλυκόριζας. Όταν ή θερμοκρασία υπερβή ένα άρισμένο σημείο, λειτουργεί άμέσως ένας ειδικός θερμοστάτης, κι' ο άφρος έσχύνεται, σκεπάζει τις φλόγες και τις σβύνει.

Τέλος, οι έταιρείες που εισάγουν γιαμπολή στην Άμερική — κυρίως από την Τουρκία — προπαγανδίζουν την αύξηση της χρησιμοποίησής της για ζαχαρώδη. Τονίζουν ότι έχει τό πλεονέκτημα να παρέχει πολύ λιγώτερες θερμίδες απ' τη ζάχαρη, κι' έπομένως είναι κατάλληλη για όσους κάνουν δίαιτα για να μη παχύνουν.

Μορφές της Δανίας

Η φοιτητική ζωή

Μπορεί ή Κοπεγχάγη να υπερφανεύεται για τό γκριζόμαυρο μεσαιωνικό Πανεπιστήμιό της, με την πλούσια σε παραδόσεις Ιστορία του, Δίκαια όμως τό Όρχους — είναι ή μεγαλύτερη μετά την πρωτεύουσα, πόλις της Δανίας — φημίζεται για τό ισότιμο μοντέρνο του Πανεπιστήμιό, που θεωρείται τό πιο σύγχρονο της Ευρώπης.

Πραγματικά, ή Πανεπιστημιούπολις της δανικής πόλεως, είναι τό ιδέωδες περιβάλλον για την πραγματοποίηση μιας τέλειας έπιστημονικής κατατίσεως. Κι' αυτό, γιατί εκείνοι που είχαν την έμπνευση να δημιουργήσουν τό θαυμάσιο αυτό ίδρυμα — άρχισε να χτίζεται τό 1933 — δεν ήσαν μόνον άριστοι αρχιτέκτονες και εκπαιδευτικοί, αλλά και περίφημοι ψυχολόγοι.

Έπειτα, λοιπόν, από πολύμηνη προεργασία, κατέληξαν σό συμπέρασμα, ότι ευκολώτερα και άποδοτικώτερα συγκεντρώνεται ή προσοχή της νέας γενεάς, όταν της εξασφαλίσουν πρόσχαρα ύγιεινά οικήματα, διδασκαλία σε μορφή συνεργασίας καθηγητών και φοιτητών και, πρό πάντος, οικογενειακή θαλπωρή.

Μερικές μοντέρνες, όχι πολύ μεγάλες, αίθουσες παραδόσεων, με άπλά και αναπαικτικά κτιρινόχρωμα θρανία, τεράστια κρυστάλλινα παράθυρα και καταπράσινες γλάστρες, είναι πάντα πιο εύπρόσδεκτες από τις γκριζές άπέραντες τάξεις των παλαιών Πανεπιστημίων.

Στό πολιτισμένο περιβάλλον της Πανεπιστημιούπολεως τού Όρχους, οι φοιτηται δεν «ύφιστανται» τά μαθήματα ως άγχαρεία. Η διδασκαλία είναι μία εύχρηστη και δημιουργική άπασχόλησις, που γίνεται με τη φιλική καθοδήγησι των καθηγητών. Κανείς Δανός φοιτητής ή μαθητής, δεν άντικρύει σό πρόσωπο τού καθηγητού του, ένα βλοσυρό δάσκαλο, Βρίσκει, αντίθετα, ένα στοργικό συμπαράστατη, που δεν διστάζει να καθήση δίπλα του, σό τέλεια εξοπλισμένο έργαστήριο ή την πλούσια βιβλιοθήκη, για να λύση και την τελευταία άπορία του!

Στήν όμορφη χώρα τού Άντερσεν, πρέπει να είναι κανείς διανοητικός άνώμαλος ή ύποδειγμα τεμπελιάς, για να μην όλοκληρώση τη μόρφωσή του.

Τό Κράτος παρέχει δωρεάν στους νεαρούς του ύπκόους όλα τά μέσα εκπαίδευσως. Όρθάνοιχτες οι πύλες των δύο δανικών Πανεπιστημίων, τού Πολυτεχνείου και των Τεχνικών Σχολών. Η μόνη χρηματική επίδραυσις των φοιτητών, είναι τά τέλη έγγραφής: είκοσιδύο κορώνες, δηλαδή έβδομήντα περίπου νέες δραχμές. Τό ίδιο ποσό καταβάλλουν και όσες ή όσοι πάρουν τό διπλώμα τους.

Στά Πανεπιστήμια της Δανίας μπορούν να έγγραφούν όλες και όλοι οι άποφοίτοι τού Γυμνασίου. Κάθε πανεπιστημιακό έτος χωρίζεται σε δύο περιόδους. Η πρώτη διαρκεί από την 1η Σεπτεμβρίου ως την 22α Δεκεμβρίου και ή δεύτερα από την 1η Φεβρουαρίου ως την 9η Ιουλίου.

Παράλληλα υπάρχουν ειδίκες άφρες μαθημάτων για τους έργοζόμενους νέους.

Σήμερα ή χώρα των Βίκινγκς άριθμεί όκτώ χιλιάδες φοιτητάς. Οι έξήμιση χιλιάδες φοιτούν σό Πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης — οι 1700 είναι κορίτσια — και οι χίλιοι πεντακόσιοι σό Όρχους.

Οι περισσότεροι φοιτηταί, όπως άποδεικνύουν στατιστικές που έγιναν τελευταία, σπουδάζουν Ιατρική, φιλοσοφία και νομικά.

Και, για να επανέλθουμε σό Πανεπιστήμιο τού Όρχους, τό μοντέρνο αυτό πνευματικό ίδρυμα, κατόρθωσε να λύση τό «αί-

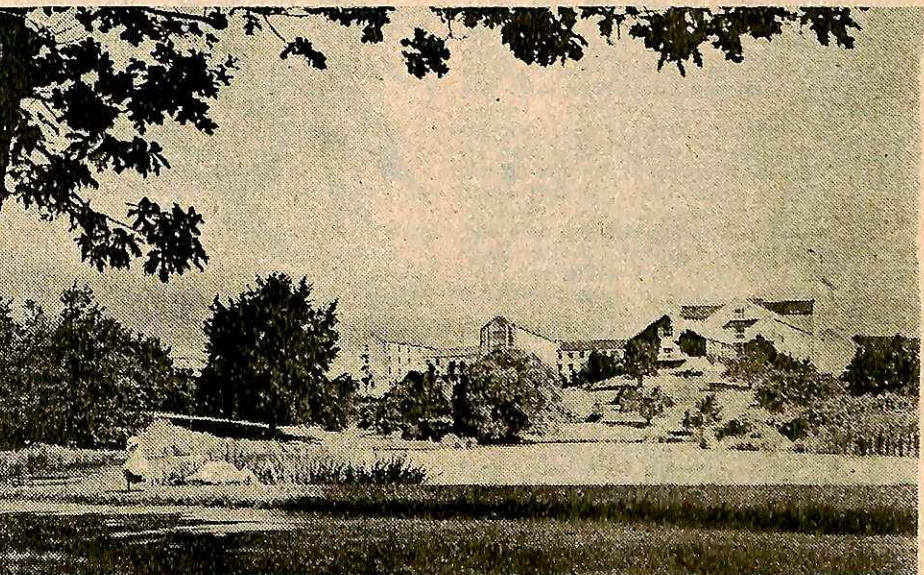
ώνιο» φοιτητικό ζήτημα, που άπασχολεί ιδιαίτερα τούς νέους της έπαρχίας: Την έξευρεσι στέγης. Δημιούργησε όραιότατα Κολλέγια — που μαζί με τις αίθουσες διδασκαλίας, άποτελούν τις βασικές καινοτομίες τού Πανεπιστημίου — όπου οι φοιτηταί, αντί μηδαμινού ποσού, μπορούν να κατοικούν, δίπλα στά εκπαιδευτήρια.

Κάθε φοιτητής ή φοιτήτρια — φυσικά, υπάρχουν χωριστά κτίρια για τις διακόσιες πενήντα φοιτήτριες — δικαιούται ένός αυτόνομου, εύρύχωρου, ήλιόλουστου και καλά θερμασμένου δωματίου.

Σε κάθε πάτωμα ύπάρχει μία όλοκάθαρη κουζίνα, όπου, μεσημέρι και βράδυ, οι φοιτηταί έτοιμάζουν τά νοστιμα «σαντουίτς», που άποτελούν τό έθνικο φαγητό τους.

Στό Ισόγειο των έξη Κολλεγιακών οικήμάτων, υπάρχουν όραιότατες κομφοβαλμένες, κρυστάλλινες αίθουσες, διακοσμημένες με καταπράσινα φυτά και αναπαικτικές πολύχρωμες πολυθρόνες. Εκεί οι φοιτηταί δέχονται τούς φίλους τους ή διαβάζουν, άπολαμβάνοντας τις... άραιές δανέζικες λαϊκάδες.

Στό κοκκινόχρωμο κτιριακό συγκρότημα της Πανεπιστημιούπο-

μοντέρνα πανεπιστημιακή πόλις τού Όρχους

λεως — που είναι κτισμένο σ' ένα λοφοειδές πάρκο, άρκετά μεγαλύτερο σε έκτασι από τό προάστειο της Φιλοθέης — περιλαμβάνονται και τά οικήματα που στεγαζουν τούς έξηνταπέντε καθηγητάς του.

Τά άπλά χτήρια των άπόλυτα σύγχρονών έργαστηρίων, ή άνεκτήμητη σε περιεχόμενο βιβλιοθήκη — υπάρχουν και μικρές σε κάθε πανεπιστημιακό οίκημα — που περιλαμβάνει έκδόσεις σε όλες τις γλώσσες τού κόσμου, και τό μουσείο φυσικής Ιστορίας με τις περίφημες ζωολογικές και γεωλογικές συλλογές, συμπληρώνουν τον υπερμοντέρνο αυτόν παράδεισο της μορφώσεως.

Μιλώντας για την φοιτητική ζωή στη Δανία, ξεχάσαμε την ζανθογάλην ξαναγό μας, που έχει μία καλή ιδέα. Μας προτείνει ένα περίπατο στην περιοχή που κυκλώνει την Πανεπιστημιούπολη. Αξίζει τον κόπο να την κάνεις. Άπέραντα καταπράσινα λιβάδια, ξυλινες γραφικές γέφυρες, μικρές λίμνες με όλο-λευκούς κύκνους, φουντωτά δένδρα και άτελείωτα πάρκα.

Καθώς προχωρούμε γοητευμένοι από την όργιαδή δανέζικη φύσι, άντικρύζουμε ένα ψηλό κτίριο, που στην δεξιά πλευρά του, φιλοξενεί ένα μεγάλο ήλιακό ρολόι. Με χαριτωμένη ατμόσφαιρα ή Έλσε, μία φοιτήτρια με άνδρικά παντελόνια, που άννίκη στην συντροφία μας, εξομολογείται με τό πηγάσι χιούμορ τούς συμπαιρωτήν της, τις πρώτες της έντυπώσεις από τό ρολόι αυτό.

— Άπό μικρή, μάς λέει, ήθελα να έπισκεφθώ τό Όρχους, για να δώ τό ήλιακό ρολόι. Ό πατέρας μου, τά βράδια, μου μίλουσε για τό ιδιόσυμμο αυτό δημιούργημα των άρχαίων. Φαντάζεστε, λοιπόν τη χαρά μου όταν πρωτοπλήξα σό Πανεπιστήμιο. Μόνον που άναγκάσθηκα να περιμένω τέσσερις ώρες για να δω την περίφημη ήλιακή όρα!...

ΓΙΩΛ. ΑΝΑΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Μερικές από τις κοριτωμένες Δανέζες φοιτήτριες τού Πανεπιστημίου τού Όρχους

23

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. Έπειτα συνέχισε:

— Αυτό το βογγητό έρχόταν από ένα γειτονικό δωμάτιο. Ήμουν σαν απολιθωμένος. Αναρωτιόμουν ποιά τρομερό μυστήριο έκλεινε αυτό το σπίτι. Δεν τολμούσα να πάω ούτε στο δωμάτιο, όπου πέθανε ο άγνωστος, ούτε στο άλλο που μου είχε δείξει ο υπηρέτης... Αποφάσισα, στο τέλος, να διευθυνώ στο δεύτερο... Πήγα, λοιπόν, στην πόρτα και την άνοιξα με χίλιες δυο προφυλάξεις... Για την ακρίβεια, την μισάνοιξα... Ένα παραπέτασμα μου έκρυβε ακόμη το εσωτερικό αυτού του δωματίου. Το παραπέτασμα έλαφρά κι είδα τότε γύρω σ' ένα τραπέζι δυο άνδρες και μία γυναίκα. Η γυναίκα ήταν η εταίρα 'Ιμπέρια. Στους δυο άντρες αναγνώρισα τόν 'Αλτιέρι και τόν Βέμπο... αυτών που έγινε αργότερα επίσκοπος και καρδινάλιος. Καί τώρα, Λεωνώρα, να τί έλεγαν αυτοί οι τρεις άνθρωποι:

— Είναι πολύ απλό, είπε ο Βέμπο. Νά η καταγγελία. Η κυρία δεν έχει παρά να την υπογράψει. Τά υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά... Θα την ρίξω μόνος μου στο στόμα του λέοντος...

— Ναί, ναί, συμφώνησε ο 'Αλτιέρι. Η ιδέα σου είναι υπέροχη, Βέμπο... Ναί, αυτόν θα κατηγορήσουμε ως δολοφόνο... Καί βέβαια δεν μπορεί παρά να καταδικασθώ.

— 'Αλλά, παρατήρησε η 'Ιμπέρια, θα με καλέσουν να παρουσιάστω στο Συμβούλιο τών Δέκα.

— Αυτό δεν είναι απαραίτητο, απάντησε ο 'Αλτιέρι. Θα προσπαθήσω να μην σας καλέσουν... Δεν πρέπει, πάντως, να φοβάσαστε...

— Όχι, είπε ο Βέμπο. Πρέπει, τούναντίον, η κυρία να εμφανισθώ στο Συμβούλιο τών Δέκα. Η κατάθεσής της θα συντηρήσει για πάντα αυτόν τόν άνθρωπο.

Ο Δάνδολο σταμάτησε και πάλι, πήρε δυο-τρεις βαθιές αναπνοές και σκούπισε τόν ιδρώτα που έτρεχε από τόν μέτωπό του. Είχε την εντύπωση πως ξαναζούσε αυτή τη φρικαλέα σκηνή.

Η Λεωνώρα είχε αρχίσει να μαντεύει την τρομερή αλήθεια.

Ο Δάνδολο συνέχισε:

— Τα λόγια αυτά του Βέμπο έκαμαν την εταίρα να εξεγερθώ.

— Κι' αν άρνηθώ; φώναξε. Κι' αν δεν θελήσω να κάμω αυτή την καταγγελία;

— Είδα τόν 'Αλτιέρι να φέρνει τόν χέρι του στη λαβή του έγχειριδίου του. 'Αλλ' ο Βέμπο τόν συγκράτησε με μία απότομη κίνηση.

— Στην περίπτωση αυτή, κυρία, θα χρειαστή να πούμε την αλήθεια, απάντησε.

Και θα την πούμε. Ο δήμιος χρειάζεται ένα κεφάλι... τόν δικό σας ή αυτόν τού ανθρώπου... Διαλέξτε!

— Λέγοντας αυτά, έσπρωξε μία πέννα τρέος τόν μένος της εταίρας... Μου φαίνεται πως βλέπω ακόμη αυτή τη γυναίκα. Ήταν πιο λευκή από πανί... Μόνον τότε πρόσεξα πως τόν δεξί της χέρι ήταν κόκκινο από αίμα... Τόν κόκκινο αυτό χέρι πήρε σ' λίγο την πέννα και υπογράψε... Κατάλαβα πως αυτή η υπογραφή εσήμαινε την καταδίκη κάποιου δυστυχισμένου... Κι' ωστόσο, δεν είχα μαντέψει ακόμη τη φριχτή αλήθεια.

Ο Βέμπο άρπαξε άμέσως αυτό τόν χαρτί, τόν διπλώσε και τόν έχωσε στην τσέπη του... 'Ήξερα πιά αρκετά. Η 'Ιμπέρια, άγνωστο για ποιά λόγο, είχε σκοτώσει κάποιον κι' οι άνθρωποι αυτοί ήθελαν να παρορμιάσουν έναν άλλον για δολοφόνο... Αποτραβήχτηκα άθόρυβα, ενώ η 'Ιμπέρια, ο 'Αλτιέρι κι' ο Βέμπο εξακολουθούσαν να μιλάνε σιγά... Απομένει να σου πώ τόν πιο σημαντικό...

Ο Δάνδολο είχε πη αυτά τά λόγια με πνιγμένη φωνή και σταμάτησε και πάλι, σαν να μην είχε τή δύναμη να συνεχίση.

Η Λεωνώρα, σ' όλο αυτό τόν διάστημα, δεν είχε βγάλει λέξη από τόν στόμα της. Τόν τρομερό μυστικό που ο πατέρας της διάταξε να της πη, τόν μάντευε.

Ο Δάνδολο βρήκε τέλος τή δύναμη να συνεχίση:

— Είχα φτάσει τώρα στη μέση τού δωματίου, είπε. 'Εκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο βογγητό έφτασε σ' αυτή μου... Ποιάς να ήταν άρα γε αυτός ο άνθρωπος που ψυχορραγούσε μερικά βήματα πιο πέρα από μένα;... Σκέφτηκα πως έπρεπε να τόν μάθω με κάθε θυσία, έστω και με κίνδυνο να με ανακαλύψουν και να με μαχαιρώσουν και μένα. Χωρίς να διμίστασα περισσότερο και χωρίς να νοιαστώ

στασώ περισσότερο και πάλι να νοιαστώ, πήγα στην παραμικρή προφύλαξη, να πάρω τήν παραμικρή προφύλαξη, διευθυνήκα, λοιπόν, πρὸς τά αριστερά και άνοιξα μία πόρτα που βρήκα μπροστά μου. Ήμουν τώρα σ' έναν διάδρομο. Στό βάθος βρισκόταν μία άλλη πόρτα... Από εκεί έρχότανε τά βογγητά... Έσπρωξα αυτή τη δεύτερη πόρτα και βρέθηκα μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο που φωτιζόταν από αναρίθμητα κεριά. Στόν τοίχο τού βάθους κρεμόταν ένα πορτραίτο... Τά μάτια μου έπεσαν άμέσως πάνω σ' αυτό... Ήταν, Λεωνώρα, αυτό έδω...

(Έδειξε ταυτόχρονα τόν πορτραίτο τού Ρολάνδου). Κάτω, στο πάτωμα, ένας άνθρωπος, πλημμυρισμένος σ' αίματα, ψυχορραγούσε... Έσκυψα πάνω του κι' αναγνώρισα τόν Νταβίλα... Τού έπιασα τόν χέρι κι' αυτός μισάνοιξε άμέσως τά μάτια.

— Νταβίλα, τού είπα, μ' άκου;

— Ναί, απάντησε με αδύνατη φωνή. Ποιάς σ' χτύπησε;

— Αυτή...

— Η 'Ιμπέρια;

— Ναί... Πεθαίνω...

— Άκουσέ με, Νταβίλα... Ξέρεις τί σχεδιάζουν αυτοί οι άνθρωποι;... Μ' άκου;

— Ναί.

— Σχεδιάζουν να καταγγείλουν για δολοφόνο έναν άθωο...

— Ποιά;

— Δεν τόν ξέρω... 'Αλλ' άκουσα ό-λες τίς συνομιλίες τους...

— Αυτό είνε τρομερό... Δεν πρέπει να γίνω... θα πάω... στο Συμβούλιο τών Δέκα...

— Μπορώ να κάμω τώρα τίποτα για σένα;

— Όχι.

— Να ειδοποιήσω τούς ανθρώπους σου;

— Όχι! Όχι!

— Γιατί;

— Αν η 'Ιμπέρια καταλάβη πως ζω ακόμη, θα μ' αποτελειώση... Όποιος κι' αν είσαστε, φύγετε...

— Χαίρε, Νταβίλα...

— Φύγετε!... Γρήγορα!

— Σηκώθηκα άμέσως και βγήκα από τόν δωμάτιο... Ήμουν τρελλός από άγωνία και φρίκη...

Όταν βρέθηκα στόν προθάλαμο είχα, ωστόσο, τήν πρόνοια να σκεπάζω τόν πρόσωπό μου με τόν μανδύα μου... Ο υπηρέτης με συνόδευσε ως τήν εξώθυρα...

— Έπειτα από μία ώρα, βρισκόμουν και πάλι στο σπίτι της νήσου τού 'Ολιδόλο...

Τήν άλλη μέρα, η 'Ιμπέρια κατέθεσε μπροστά στο Συμβούλιο τών Δέκα ότι ο Ρολάνδος Κανδιάνο σκότώσε τόν Νταβίλα...

Ο Νταβίλα δεν παρουσιάστηκε λοιπόν; ρώτησε η Λεωνώρα.

— Παρουσιάστηκε, κόρη μου.

— Γιατί τότε δεν μίλησε;

— Θέλησε να μιλήσῃ. 'Αλλ' ο θάνατος έκλεισε τόν στόμα του.

Η σιωπή απλώθηκε και πάλι ανάμεσά τους.

Η Λεωνώρα σηκώθηκε σ' λίγο και διευθυνήκε πρὸς τόν πορτραίτο.

— Ω Ρολάνδε, είπε με φωνή που πνιγόταν από τή συγκίνηση, γιατί ο πατέρας μου ν' άρνήσῃ τόσο πολύ να μού πη τή φριχτή αλήθεια, που μαθαίνω τώρα;

— Λεωνώρα, άγαπημένη μου κόρη, ήσουν τόσο δυστυχισμένη! φώναξε ο Δάνδολο. Γιατί θάπρεπε, εγώ, ο πατέρας σου, να κάμω ακόμη μεγαλύτερη τή λύπη σου;... Αποφάσισα σήμερα να σου μιλήσω, γιατί ένα κρυφό προαίσθημα μου λέει πως θα χωριστούμε για πάντα!

— 'Αλλ' η Λεωνώρα δεν είχε άκούσει τόν πατέρα της.

— Ω, Ρολάνδε, συνέχισε, αν ήξερα!... Θα είχα εκδικηθῇ από καιρό τόν άνθρωπο που σ' ώδήγησαν στην καταστροφή. 'Αλλά δεν πειράζει! Θα τόν κάμω τώρα! Ο άνθρωπος που φέρνω τ' όνομά του θα πεθάνη από τόν χέρι μου!

— Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, που τά είχε πη μ' επίσημο τόνο, ξαναγύρισε στη θέση της.

— Λεωνώρα! ψιθύρισε ο Δάνδολο. Η νεαρή γυναίκα είχε σκεπάσει τόν πρόσωπό της με τά δυο της χέρια.

— Λεωνώρα! ξαναείπε ο πατέρας της. Κούνησε τόν κεφάλι της για να τού δείξη ότι τόν άκουγε.

— Λυτήσου με, κόρη μου, είπε ο Δάνδολο. Δεν θέλεις να φύγωμε απ' αυτή την καταραμένη πόλη, όπου ζούμε ανάμεσα σ' τόσα ματωμένα φαντάσματα;

— Ποτέ, πατέρα μου! απάντησε με υπόκωφη φωνή.

— Σ' έικετε, κόρη μου... 'Ας φύγωμε μαζί...

— Ποτέ, πατέρα μου! Δεν άκούσατε, λοιπόν, τόν όρκο που έκαμα;

Τινάχτηκε όρθια. Τά μάτια της έλαμψαν και τόν πρόσωπό της είχε μία τρομακτική έκφραση.

— Ο πατέρας της έκαμε ένα βήμα πρὸς τά πίσω.

— Ο 'Αλτιέρι θα πεθάνη! είπε, 'Εκτός αν... κάποιος τόν προειδοποιήσῃ!

Ο Δάνδολο κατέβασε τόν κεφάλι. Δεν

είχε φαντασθῇ ποτέ ότι η κόρη του θα έφτανε στο σημείο να τόν υποπτευθῇ!... Τήν άναυδία που είχε δείξει ως τότε. Κατάλαβαινε τώρα ότι ήταν περιττό να δείξη μεγαλύτερη επιμονή.

— Χαίρε, Λεωνώρα, ψιθύρισε.

— Χαίρετε, πατέρα μου...

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια που είπαν.

Ο Δάνδολο διευθυνήκε κατόπιν τρικλίζοντας πρὸς τήν πόρτα.

— Έτσι, λοιπόν, αυτή η έκμυστρήσει που είχε κάμει στην κόρη του, αντί να μαλακώσει τή ψυχή της, είχε άνοίξει μία άδυσσο ανάμεσα τους.

— Όλα είχαν τελειώσει τώρα. Δεν είχε πιά κόρη. Τόν μόνο που τού έμενε να κάμῃ ήταν να φύγῃ. Να φύγῃ όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Μενομαχία μέσα στο σκοτάδι

Βγαίνοντας από τόν δωμάτιο της κόρης του, διευθυνήκε στο δικό του κι' άρχισε να τακτοποιεί τά πράγματά του. Έπειτα πήρε διάφορες στίβες χαρτιών, τίς έφριξε μέσα στο τζάκι κι' έδαλε φωτιά.

Μισή ώρα αργότερα, είχε ετοιμάσει τά πάντα. Τυλίχτηκε τότε στο μανδύα του και βγήκε από τόν διαμερίσμα όπου έμενε με τήν κόρη του.

Δεν είχε πιά λόγο να κατεβῇ από τόν παράθυρο, όπως σχεδίαζε να κάμῃ αν η κόρη του ήθελε να τόν άκολουθήσῃ. Διέσχισε, λοιπόν, τόν μεγάλο διάδρομο, κατέβηκε τή σκάλα και βγήκε από τόν μέγαρο.

Σ' όλη αυτή τή διαδρομή δεν συνάντησε κανένα. Έτσι δεν χρειάστηκε να δώσῃ εξηγήσεις.

Όταν βρέθηκε έξω, προχώρησε μερικά βήματα πάνω στην προκυμαία και, γυρίζοντας τόν κεφάλι του, στήλωσε τά μάτια του στο παράθυρο της Λεωνώρας.

— Χαίρε, κόρη μου, ψιθύρισε.

Τή στιγμή εκείνη, τόν φάς στο δωμάτιο της Λεωνώρας έσβυσε ξαφνικά. Ήταν σαν μία τραγική απάντησι στόν αποχαιρετισμό του.

Ο Δάνδολο αναστέναξε. Η κόρη του είχε μείνει άσυγκίνητη μπροστά στο σπαργαμό της ψυχής του.

Ήταν περασμένες δέκα.

— Όλα τελείωσαν, ψιθύρισε ο Δάνδολο με πνιγμένη φωνή. Δεν έχω πιά κανένα σφόν κύσμο... Δεν μου μένει παρά να φύγω...

Τή στιγμή εκείνη είδε έναν άνθρωπο που προχωρούσε πρὸς τόν μέρος του. Ήταν τυλιγμένος μ' ένα μανδύα κι' ο Δάνδολο δεν έβλεπε τόν πρόσωπό του.

— Ποιάς είσαστε; ρώτησε ανατριχιάζοντας.

— Άγνωστος πήγε πιο κοντά. Θάλεγες πως ήταν ένα φάντασμα.

— Δεν με αναγνωρίζετε, Δάνδολο; απάντησε. Τόσο τόν καλύτερο!... Έτσι θ' αποφύγουμε τίς περιττές εξηγήσεις.

Ο Δάνδολο ανέπνευσε ανακουφισμένος. Είχε φοβηθῇ μήπως αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Ρολάνδος. 'Αλλ' η φωνή του τόν έκαμε να καταλάβῃ πως δεν ήταν αυτός.

— Τί με θέλετε; ρώτησε.

— Να σας μιλήσω, απάντησε με ευγένεια ο άγνωστος. Όχι, όμως, έδω... Μπορεί να μάς παραμονεύουν... Θέλετε να μ' άκολουθήσετε;

— Σας άκολουθώ, απάντησε ο Δάνδολο.

Ο άγνωστος άρχισε να προχωρή. Ο Δάνδολο βάδιζε μερικά βήματα πίσω του. Δεν είχε καμμία άνησυχία. Συλλογίζόταν, μόνον, ότι αυτή η άπρόοπτη συνάντησι θα τόν έκανε να καθυστερήσῃ τήν άναχώρησί του.

— Έφτασαν έτσι κοντά στο σπίτι τού 'Αρετίνου. Υπήρχε εκεί ένας στενός δρομάκος, που ήταν τελείως έρημος εκείνη τήν ώρα.

Ο άγνωστος προχώρησε μέσα σ' αυτόν. Έπειτα από μερικά βήματα, σταμάτησε και, γυρίζοντας πίσω του, ρώτησε:

— Δάνδολο, έχετε τόν έγχειριδιό σας;

— Δεν τόν άποχωρίζομαι ποτέ, απάντησε με άγέρωχο ύφος ο πατέρας της Λεωνώρας.

— Θυμάσαι, Είχα φέρει ένα μαζί μου,

για τήν περίπτωση που θα ήσαστε άρ-τιλος... 'Αλλ' άφού είναι έτσι, δεν χρειάζεται. Τόν πετάω για να μην έχω τόν πλεονέκτημα πάνω σας να είμαι ώπλισμένος με δυο έγχειρίδια.

Πέταξε πραγματικά ένα έγχειρίδιο που έδγαλε από τή ζώνη του.

— Έβγαλε ταυτόχρονα τόν μανδύα του και τόν πέταξε κάτω.

— 'Ηρθετε, λοιπόν, για να μου προτείνετε να μονομαχήσουμε; ρώτησε ο Δάνδολο, που όλα αυτά τού φαίνονταν πολύ παράξενα.

— Τόν μαντέψατε.

— 'Αλλά δεν θα μονομαχήσω ποτέ μ' έναν άγνωστο.

— Στην περίπτωση αυτή, θα βρεθώ στην ανάγκη να σας σκοτώσω. Τόν καλύτερο, λοιπόν, που έχετε να κάμετε, είναι να υπερσπασθῇτε τόν εαυτό σας...

Και τώρα σας χρωστάω μιάν εξήγησι... Όταν δυο άνθρωποι πρόκειται ν' αλληλοσφαιγούν, είναι καλό να ξέρουν για ποιά λόγο.

— Περιμένω να τόν άκούσω, κύριε.

— Ξέρετε, Δάνδολο, ότι είναι ο 29η 'Ιανουαρίου... Αυτή η ήμερομηνία σας φαίνεται χωρίς σημασία;... Θα σας υπενθυμίσω τότε, ότι έπειτα από δυο ήμερες, θα είναι η πρώτη Φεβρουαρίου.

Ο Δάνδολο ανατρίχιασε.

— Βλέπω, ότι αρχίζουμε να συνεννοούμεθα, συνέχισε ο άγνωστος. Δεν χρειάζεται να σας υπενθυμίσω τί θα γίνη τήν 1η Φεβρουαρίου. Πρέπει να σας πώ, όμως, ότι ξέρετε όλα τά μυστικά μας κι' ότι με τή θέλησί σας φύγατε από τήν οργάνωσί μας. Πρέπει ακόμη να σας πώ, ότι ο θάνατός σας έχει αποφασισθῇ... καθώς και ένας άλλου προσώπου, που σας είναι πολύ άγαπητό...

— Τήν Λεωνώρα; ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο Δάνδολο.

— Για να τελειώνουμε, ξαναείπε ο άγνωστος, θα σας πληροφορήσω, ότι σ' εμένα έπεσε ο κληρος για να σας σκοτώσω κι' ότι σας περιμένω από δεκαπέντε ήμερες. Πρέπει, λοιπόν, να μ' ευχαριστήσετε γιατί σας προτείνω μιά κανονική μονομαχία, αντί να σας σκοτώσω όπως θα μπορούσα να τόν κάμω.

— Σας ευχαριστώ, απάντησε με σοβαρό ύφος ο Δάνδολο. 'Αλλά δεν βλέπω γιατί αυτή η μονομαχία είναι απαραίτητη... από τή δική σας άποψι άπορώ... από τήν άποψι, δηλαδή, τών συμφερόντων τών συντρόφων σας και τών δικών σας. Θα κατάλαβα τήν ανάγκη τού θανάτου μου, αν ήμουν ικανός να προδώσω.

— Ο άνθρωπος είναι άδύνατος, Δάνδολο. Μπορεί να βρεθῇτε σ' τέτοια θέση, ώστε να υποχρεωθῇτε να πῆτε ό,τι ξέρετε.

— Αν ήθελα να προδώσω, θα τόν είχα κάμει από καιρό.

— Μας μένουν ακόμη δυο ήμερες, Δάν-

δολο. 'Ο,τι δεν κάματε ως αυτή τή στιγμή, μπορείτε να τόν κάμετε τώρα.

— Φεύγω άπόψε από τή Βενετία!...

— Είναι εύκολο, όμως, να στείλετε έναν άγγελιαφόρο... Η ζωή χιλίων τού-λαχιστών ανθρώπων εξαρτάται από τή δική σας... Κι' άλλωστε, ανέλαβα μιά άποστολή κι' είμαι άποφασισμένος να τήν εκτελέσω... Έπειδή, όμως, απιστρέφομαι τή δολοφονία, γι' αυτό σας προτείνω να μονομαχήσουμε... Θα προσβέσω, ότι είμαι βέβαιος για τήν έκβασί της...

Ο άγνωστος μίλουσε μ' επίσημη γλώσσα.

Ο Δάνδολο κατάλαβε, ότι δεν τού έμενε παρά να προσπαθήσῃ να υπερασπισθῇ τή ζωή του. Πέταξε τότε τόν μανδύα του, έβγαλε τόν έγχειριδιό του και πήρε στάσι άμύνῃ.

Ο άγνωστος έκαμε τόν ίδιο.

Οι δυο αντίπαλοι έμειναν άκίνητοι με-ρικές στιγμές. Έπειτα ώρμησαν ο ένας πάνω στον άλλον.

Γύρω τόν σκοτάδι ήταν πυκνό και ο δρόμος έρημος. Δεν άκουγόταν τίποτα άλλο εκτός από τή λαχαισμένη ανάσα τους.

Ο άγώνας τους κράτησε ως πέντε λεπτά.

— Άκούστηκε, ξαφνικά, ένα πνιγμένο βογγητό κι' έπειτα ο γόδοπος ενός κορμιού που σωριάστηκε κάτω.

— Έκείνος από τούς δυο αντίπαλους, που είχε μείνει όρθιος, έσκυψε, είδε πως τόν έγχειριδιό του ήταν χωμένο ως τή λαβή κάτω από τόν άριστερο ώμο τού άλλου και ψιθύρισε:

— Δεν θα ζήσῃ παραπάνω από δέκα λεπτά.

Σήκωσε κατόπιν τόν μανδύα του, τυλίχτηκε μέσα σ' αυτόν κι' απομακρύνθηκε.

Στό σπίτι τού 'Αρετίνου

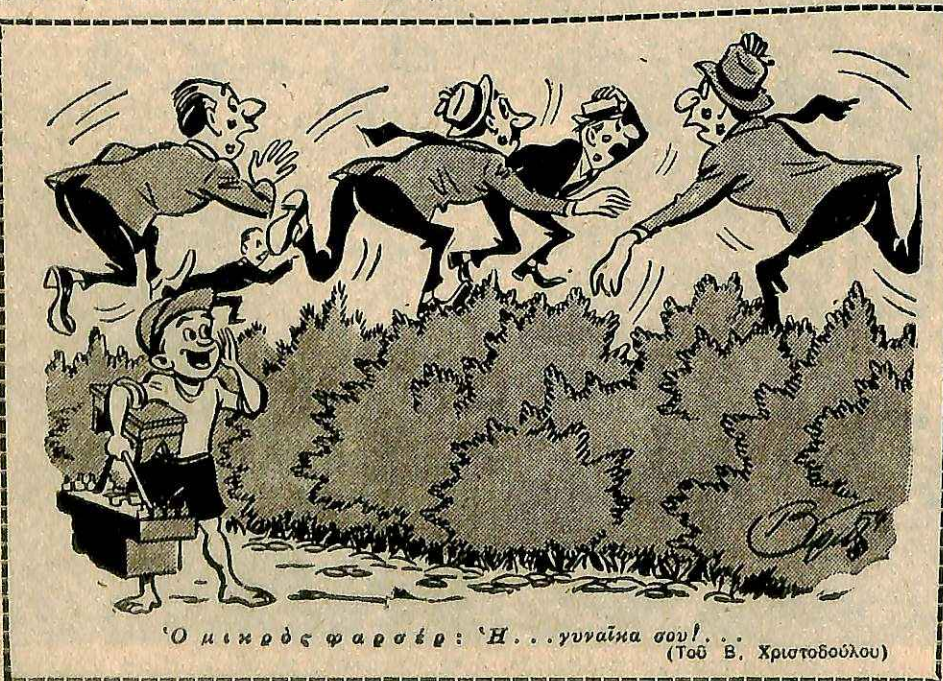
— Έκείνο τόν βράδυ, ο 'Αρετίνος είχε γυρίσει πολύ κακόκεφος στο σπίτι του. Κι' είχε ένα σοβαρότατο λόγο γι' αυτό. Τόν είχαν καλέσει σ' ένα δείπνο. 'Αλλ' όταν πήγε στο μέγαρο, όπου θα δινόταν αυτό τόν δείπνο, οι υπηρέτες τού έκαμαν γνωστό, ότι ο κύριός τους τόν είχε αναβάλει για αργότερα.

Ο 'Αρετίνος δεν έκανε ποτέ παρόμοιες ευκαιρίες. Ένα δείπνο ήταν μιά διασκέδασι. Κι' ο ποιητής πίστευε πως η ευθυμία, τόν καλό και για τά έξυπνα άστέια, ήταν η πεμπουσία της ζωής.

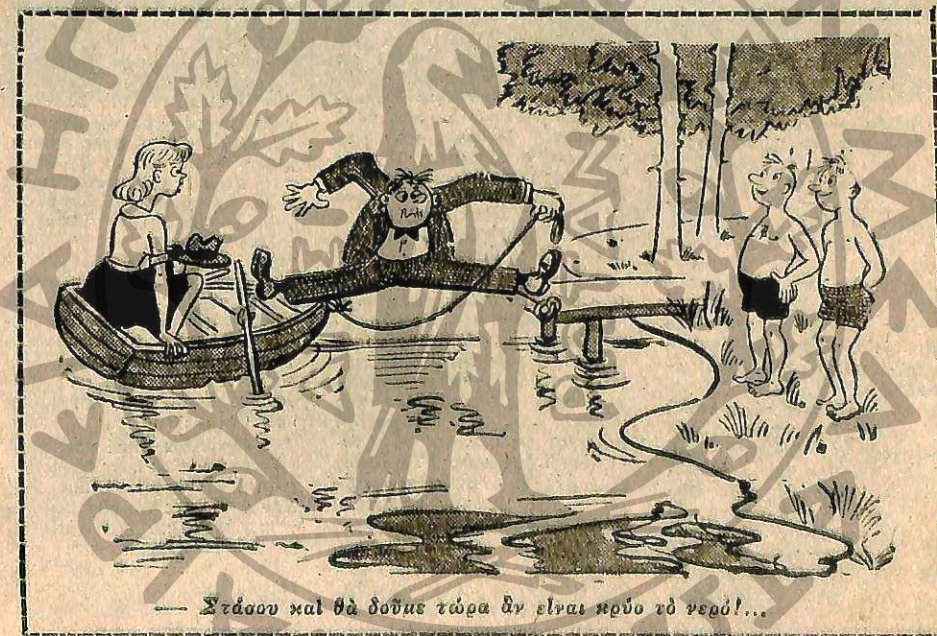
— Έπειτα, σ' ένα δείπνο αυτά, έτρωγε κι' έπινε με τή ψυχή του, χωρίς να ζοδεύῃ πεντάρας, πράγμα που ήταν πολύ σημαντικό για έναν καλοκαγα όπως ο 'Αρετίνος.

— 'Αλλ' υπήρχε κι' ένας άλλος λόγος που τόν έκανε να τρέχῃ σ' αυτές τις συγκεντρώσεις. Συναντούσε εκεί πατρικούς που κολακεύονταν να έχουν μιά βιογραφία τους γραμμένη από τόν μεγάλο ποιητή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο μικρός φαρσέρ: 'Η... γυναίκα σου!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Στάσου και θα δώσω τώρα αν είναι κρύο τόν νερό!...

Ο Χώμφρεντ Μπόγκαρτ, ενώ παίρνει το άπεριτφ του σ' ένα κοσμικό κέντρο της Ρώμης, με την συντροφιά της γνωστής στάρ Σουλένας Παμπανίνι.

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Οι εντυπώσεις του Χώμφρεντ Μπόγκαρτ από το πρώτο ταξίδι του

Δεν αφήνει μόνο η Αμερική κατάπληκτους τους Ευρωπαίους. Αφήνει και η Ευρώπη — κατάπληκτους τους Αμερικανούς — για διαφορικούς, φυσικά, λόγους.

Ο Χώμφρεντ Μπόγκαρτ, ο «δυναμικός» στάρ, που εινε το είδωλό πολλών νεαρών θαυμαστών και από τις δυο πλευρές του. Ατλαντικού, δεν είχε, ως πέρσι, άπομακρυνθή ούτε μία φορά από τα σύνορα των Ηνωμένων Πολιτειών. Όπως ήταν έπόμενο, η πρώτη επαφή του — και σε ώριμη, μάλιστα, ηλικία — με το γηραιό ήμισφαίριο, τον άφησε γεμάτον εντυπώσεις.

Εθαύμασε τις θερμές και προκλητικές Ιταλίδες στάρ — προπαντός την Σουλένα Παμπανίνι — και την Τζίνα Λολομπριγκίτα — χωρίς, όμως, να φθάση στο σημείο να άπιστήσει στην Λωρην Μπακάλ, με την οποία έχει άποκτήσει ως τώρα δυο παιδιά. Και έμεινε έκπληκτος από ώριμες ευρωπαϊκές ιδιοτυπίες, όπως η υπερβολική ζηλοτυπία των συζύγων και η... άδεισιότητα των σωφρό!

Άλλ' ως άκούσαμε καλύτερα τον ίδιο να αφήγεται τις εντυπώσεις του: «Τώρα — γράφει — που ξαναγύρισα, επιτέλους, στην Αμερική, έλπιζω, για άρκετόν καιρό, να μην άναγκαστώ να ξαναφύγω. Όμολογώ πώς βαρέθηκα τα ταξίδια. Αντίθετα προς εκείνο που πιστεύουν οι περισσότεροι, έγω δεν τα βρίσκω καθόλου ωφέλιμα. Δεν νομίζω πώς άπορρώνουν τη νεολαία» κι ακόμη περισσότερα τους μεσοκόπους σαν έμένα.

Αν ταξίδεψα τόσο πολύ τον τελευταίον καιρό, το έκανα για τήν δουλειά μου. Γύρισα ταινίες στην Ευρώπη, στην Αμερική, στην Χαβάη. Από την Ευρώπη, έγγνώρισα καλύτερα την Ιταλία, όπου έγνώρισα δυο φίλους: το «Χτύπα τον Διάβολο» και την «Ευπόλητη κόμηση».

Γνώρισα, φυσικά, και το

Παρίσι. Αν, το Παρίσι μ' άφηνε άσυγκίνητο, δεν άβανονα σωστός Αμερικανός. Ένα πρώτο, εξαιρετικά πολύτιμο για μένα, η Λωρην, συγκινήθηκε από το Παρίσι άκόμη περισσότερα. Και πρέπει να λογαριάσω τυχερό τον εαυτό μου, που οι μεγάλοι Γάλλοι ράφτες, δεν έχουν τους αντίξοους συναδέλφους τους στην Ιταλία, γιατί τότε οι δυο ταινίες, που γύρισα, θα μου άφηναν περισσότερες ζημίες, παρά κέρδη!

Όταν γύρισα στην Αμερική, όλοι οι φίλοι μου άρχισαν να με βομβαρδίζουν με έρωτήσεις, που οι περισσότερες άφορούσαν τις Ευρωπαϊκές γυναίκες. Αυτό είναι ένα θέμα, που προξενεί ζωηρό ενδιαφέρον στους άρρενες της Αμερικής και το σημειώνω εδώ, σαν μία χρησιμη υπόδειξη προς τον δόκτορα Κίνσεϊ!

Οφείλω, πριν απ' όλα, να πώ πώς συνοδεύομαι από τη σύζυγό μου, τη Λωρην, πράγμα που άναγκαστικά, περιώριζε την προσωπική μου πείρα επί του θέματος. Πολλοί με ρώτησαν για την παρτενιά μου στο «Χτύπα τον Διάβολο», την Τζίνα Λολομπριγκίτα, την Ιταλίδα Μαίριλιν Μονρόε. Εκείνο, που μου προξένισε σ' αυτήν, την μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν η στενή έπαγρύπνηση που συζύγου της. Είχε λιγώτερη έλευθερία απ' όση μία Αμερικανίδα μαθήτρια.

Αν επιμένω τόσο πολύ σ' αυτό το σημείο, εινε γιατι πιστεύω πώς άποτελεί ένα από τα χαρακτηριστικά των γυναικών της Ευρώπης: Είναι πολύ λιγώτερο έλευθερες από τις γυναίκες της χώρας μας. Οι Ευρωπαίοι σύζυγοι είναι, λοιπόν, εύτυχισμένοι άνθρωποι. Ωστόσο, έγω δεν θ' άλλαξα την Λωρην και με την καλύτερη Ευρωπαία. Στο κάτω-κάτω, η Λωρην έχει προσωπικότητα! Και η μίς Λολομπριγκίτα έχει προσωπικότητα, αλλά σε διαφορετικό τύπο.

Οι συνθήκες της εργασίας

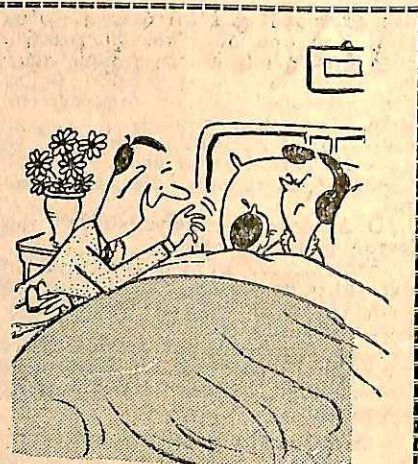
ας μου στήν. Ιταλία μου προκάλεσαν έκπληξη. Εκείνο, που με άφηνισε περισσότερο, ήταν πώς οι ήθοιοι και οι τεχνικοί ενδιαφέρονται περισσότερο για τη δουλειά τους και για την πολιτική παρά για το κουτούμπολι. Αν γύριζα στο Χόλλυγουντ, με παρτενιά την Τζίνα Λολομπριγκίτα, ένας Θεός έξει τί φήμες θα είχαν κυκλοφορήσει οι διάδοσιες... Στην Ιταλία, δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Ούτε πέρασε από το μυαλό κανένας αυτή η σκέψη. Το μόνο, που δεν μπορούσαν να καταλάβουν, και για το οποίο μου έκαναν συνεχώς έρωτήσεις, ήταν γιατί και πώς η γυναίκα μου και έγω έχουμε διαφορετικές πολιτικές άποψεις. Κουράστηκα πολύ, ώσπου να τους δώσω να καταλάβουν πώς η πολιτική παίζει πολύ μικρό ρόλο στην άμερικανική ζωή και πώς δεν σκοτιζόμουν καθόλου, αν η Λωρην είχε ψηφίσει άλλον για πρόεδρο, από εκείνον που ψηφισα έγω.

Από τις γλώσσες των χωρών που πέρασα, δεν έξερα παρά δέκα ή είκοσι το πολύ λέξεις. Η Λωρην είναι πολύ πιο γλωσσόμαθης από μένα. Άλλα οι γνώσεις της δεν την ώφέλησαν σε τίποτα. Στη Γαλλία, η Λωρην δεν κατάφερε ποτέ να κάνει να καταλάβουν τί τους έλεγε. Οι Γάλλοι έδειχναν σαν άκούγαν κινέζικα, κάθε φορά που τους μιλούσε στη γλώσσα τους. Αντίθετα, στην Ιταλία, παρά την κολοσσία άγνοια, που είχα για την έθνική τους γλώσσα, δεν πρόφταινα ν' άνοιζω το στόμα μου και οι Ιταλοί χαμογελούσαν και κουνούσαν το κεφάλι τους με ίκανοποίηση, σαν να καταλάβαιναν όλα όσα τους έλεγα.

Στην Ευρώπη, έμαθα πώς όλα τα μέσα μεταφοράς είναι καλά, εκτός από το αυτοκίνητο. Στη Γαλλία, οι σωφρό οδηγούν τόσο άπρόσεχτα, που στην Αμερική θα τους άφαιρούσαν άμέσως την άδεια. Οι Ιταλοί είναι άκόμη χειρότεροι. Μία μέρα, ο Τζών Χιούστον και έγω πήραμε ένα αυτοκίνητο, για να πάμε από τη Ρώμη στο Ραβέννα, όπου γυρίζαμε το «Χτύπα τον Διάβολο».

Ο Ιταλός σωφρό δεν ήξερε τον δρόμο. Καθώς βλέπαμε πώς άργούσαμε να φτάσουμε, άρχισαμε ν' άνησυχούμε, χωρίς όμως και να φτάσουμε στο σημείο να φανταστούμε πώς άγνοούσε το δρομολόγιο. Τέλος, σταματήσαμε άπτόμα μπροστά σ' έναν τοίχο. Αν δεν υπήρχε αυτός ο τοίχος, θα εξακολουθούσαμε το ταξίδι μας, ώσπου να τελειώση η βενζίνη. Άκόμη δεν μπορούσα να καταλάβω πώς αυτός ο άνθρωπος ανέλαβε να μας πάη στο Ραβέννα, χωρίς να έχη ιδέα που βρίσκεται!

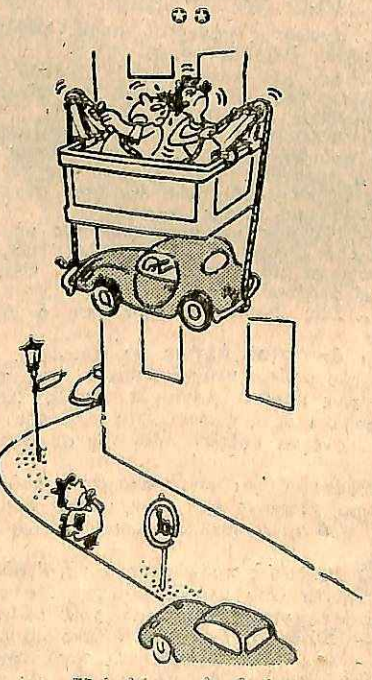
Αντίθετα, ένα γοητευτικό μέσο μεταφοράς στην Ευρώπη, είναι το γαϊδουράκι. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο άνετα και πόσο σίγουρα αίσθάνεται κανείς, σαν καθέται πάνω στη ράχη του. Ήταν ένα από τα καλύτερα πράγματα, που μου άπεκάλυψε το ταξίδι μου.

— Φτού να μη βασκαθώ! "Ιδια ή μαμά της είναι ή μπεμπέκα μας!...

— Πού είναι, λοιπόν, εκείνο το δαγκνιάρικο σκυλί, που μουλεγεσ;...

Μία λύσι κι' αυτή...

Πως εμφανίστηκε

Ένα έγκλημα πριν από 50000 χρόνια

ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ

Όπως είπαμε, σε προηγούμενα κεφάλαια, ο άνθρωπος του Νεάντερταλ είναι ο πρώτος κάτοικος της γηραιάς μας ήπειρου. Άλλα τα ίχνη του χάνονται κατά το τέλος της περιόδου των παγετώνων. Η φυλή αυτή των μακρινών προγόνων μας, έκφυλισθηκε βαθμιαία, ώσπου εξαφανίστηκε τελικά, όπως ύποστηρίζουν πολλοί επιστήμονες. Η μήπως νικήθηκε από κάποια άλλη, που ήρθε άργότερα στην Ευρώπη και που μπόρεσε να εξαλειφθί υπό καλύτερες συνθήκες; Το πρόβλημα αυτό δεν διαλευκάνθηκε άκόμη.

Το βέβαιο είναι πάντως, ότι ο άνθρωπος του Νεάντερταλ άντικαταστάθηκε πριν από έκατο χιλιάδες χρόνια και ίσως πρώτιστα από τον «homo sapiens», τον «σκεπτόμενο άνθρωπο», που χαρακτηριστικός τύπος του στην Ευρώπη είναι ο περίφημος άνθρωπος του Κρό-Μανιόν.

Περιδέραια από κογχύλια

Η άντικατάσταση αυτή άποδεικνύεται με τρόπο άναμφισβήτητο από τα ανθρώπινα άπολιθώματα, που βρέθηκαν το 1891 και το 1894 στην Τσεχολοβακία και που παρεκίνησαν τους έπιστήμονες σε διάφορες ύποθέσεις.

Η πρώτη απ' αυτές τις άνακαλύψεις έγινε στο Μπρούν. Το άπολιθώμα — ένας ανθρώπινος σκελετός — βρέθηκε σε βάθος μόνον 4 1/2 μέτρων από την επιφάνεια του εδάφους, μαζί με όσα από μαμούθ και ρινόκερω. Έπρόκειτο πιθανώτατα για το πτώμα ενός άρχιγού ή έπιφανούς προσώπου. Ήταν στολισμένο με περιδέραιο από θαλάσσια κογχύλια, από τα οποία βρέθηκαν πάνω από εξακόσια κομμάτια. Μέσα στον τάφο είχαν τοποθετηθί επίσης πέτρινοι δίσκοι με γλυπτές παραστάσεις και ένα ανθρώπινο όμοίωμα από έλεφαντοστούν. Τα όσα έφεραν άκόμη ίχνη από κόκκινη όχρα, με την οποία είχε χρωματισθί πιθανώτατα το πτώμα πριν από τον ένταφισμό του.

Η δεύτερη άνακάλυψη έγινε στο Πρέντμοστ, κοντά στο Περράν, στη Μοραβία, κάτω από ένα στρώμα της τελευταίας περιόδου των παγετώνων, που περιέκλειε ύπολειμματα οκτακοσίων τουλάχιστον μαμούθ και περισσότερα από τριάντα χιλιάδες λίθινα εργαλεία και λαξευμένους έλεφαντόδοντες. Κάτω απ' αυτό το στρώμα, υπήρχε ένας τάφος, που η είσοδός του κλεινόταν με ίσιες πέτρες. Μέσα σ' αυτόν, βρίσκονταν 14 σκελετοί πλήρεις και ύπολειμματα έξι άλλων. Μεταξύ των ένταφιασμένων μέσα σ' αυτόν τον τάφο νεκρών, ήταν κι' ένα παιδάκι, που του είχαν περάσει στο λαιμό ένα περιδέραιο από δεκατέσσερες σφαίρες έλεφαντόδοντος. Έπρόκειτο για στόλισμα ή για μαγικό φυλακτό εναντίον των κακών πνευμάτων; Άγνωστο.

Ενδιάμεσος τύπος

Ο άρχαιολόγος Ματίσγκα, που εξέτασε αυτούς τους σκελετούς κατά το 1936, άπέδειξε, ότι τα κρανία των ήταν ένα μίγμα χαρακτηρισμών του ανθρώπου του Νεάντερταλ και του νεότερου ευρωπαϊκού τύπου του Κρό-Μανιόν. Μπορούν, λοιπόν, να θεωρηθούν σαν ενδιάμεσος τύπος μεταξύ των δυο.

Παρόμοιοι σκελετοί βρέθηκαν και σε πολλά άλλα μέρη και ειδικώτερα στο όρος του Καρμέλ στην Παλαιστίνη. Με τους νέους αυτούς ανθρώπους, φτάνουμε στον σημερινό τύπο. Οι χαρακτηρισμούς τους δείχνουν καθαρά, ότι η φυσική εξέλιξη του ανθρώπου έχει φτάσει στο άνώτατο σημείο της. Την εποχή της εμφάνισής τους, τερματίζεται ή τελευταία περιόδος των παγετώνων. Το κλίμα της νεας περιόδου, που άρχίζει απ' αυτή τη στιγμή, είναι άκόμη ψυχρό και έηρό. Στην Ευρώπη ζούσαν τότε μαμούθ, τάρανδοι, ρινόκερω, βίσσωνες κλπ. Η βλάστηση ήταν άκόμη φτωχή και οι άνθρωποι της εποχής αυτής προτιμούσαν τα σπήλαια, που βρίσκονταν πάνω στα όρη.

Τα σπήλαια αυτά τους προστάτευαν όχι μόνο από το κρύο, αλλά κι' από τους έχθρους τους. Ο νεώτερος ανθρώπινος τύπος διαφέρει από εκείνον του Νεάντερταλ, όχι μόνο ως προς τον όγκο του κρανίου του, αλλά και ως προς το άνάστημα. Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ, στην τελευταία περίοδο της ζωής του, δεν είχε άνάστημα μεγαλύτερο από 1 μ. 55 - 1 μ. 60. Το άνάστημα του διαδόχου του έφτανε από 1 μ. 80 - 1 μ. 94. Στεκόταν τελείως όρθιος, χωρίς να γέρνει το κορμί του, είχε εύρη μέτωπο, κανονικώτερα χαρακτηριστικά και

ρωμαλέα σωματική διάπλαση. Δεν ήταν ίσως ώραίος, σύμφωνα με την έννοια που δίνουμε σήμερα σ' αυτή τη λέξη, αλλά δεν είχε πια τίποτα το ζωώδες και θα δυσκολευόταν κανείς για ν' άνακαλύψη την συγγενεία του με τον πίθηκο. Κυνηγούσε το καλοκαίρι τους τάρανδους και τ' άγρια άλογα στις πεδιάδες και το χειμώνα τα μεγάλα θηρία πάνω στα όρη. Ψάρευε έπίσης στους ποταμούς και τις λίμνες, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό καωκία με τα οποία «άρρωνε» τα ψάρια. Το χειμώνα, κλεισμένος μέσα στο σπήλαιο, που του χρησίμευε για κατοικία, κατεργαζόταν τις πέτρες, τα όσα των ζώων και το ξύλο κι' έφτιανε απ' αυτά όπλα, εργαλεία ή οικιακά σκεύη. Ο άνθρωπος αυτός ζούσε σ' όλη την κεντρική Ευρώπη. Ίχνη του βρέθηκαν σε πολλά μέρη της βορειοδυτικής και νοτιοδυτικής Γαλλίας: Έζι, Λωζέρ, Μαγδαληνή, Κρό-Μανιόν κλπ.

Μιά τσεκουριά στο κεφάλι

Η τελευταία τοποθεσία έδωσε το όνομά της σ' αυτόν τον τύπο. Το Έζι βρίσκεται στο γαλλικό νομό Νορτντόν. Το 1886, μερικοί εργάτες, που εργάζονταν στη σιδηροδρομική γραμμή Πετριγκέ-Άγκέν, άνακάλυψαν τρεις σκελετούς: ενός γέροντος, ενός άνδρα στην άκμή της ηλικίας του και μίας γυναίκας.

Η γυναίκα αυτή ήταν πιθανώτατα το θύμα ενός έγκλήματος, που οι άνθρωπολόγοι έμελέτησαν με προσοχή σαν να είχε διαπραχθί στις ήμέρες μας. Τη σχετική λατδροκαστική έκθεσι την συνέταξε ο μεγάλος άνθρωπολόγος Μπρόκα, που την υπέβαλε το 1868 στην Άνθρωπολογική Έταιρεία των Παρισίων.

Οι πρωτόγονοι καλλιέχνες της εποχής του Κρό-Μανιόν σκόλιζαν με παραστάσεις ζώων τα τοιχώματα των σπηλαίων όπου ζούσαν. Παρόμοια σχεδιάσματα βρέθηκαν σε πολλά σπήλαια της Γαλλίας και της Ισπανίας.

Σύμφωνα με τα συμπεράσματά του, η γυναίκα είχε χτυπηθί στη δεξιά μετωπική χώρα με πέτρινο τσεκουρί. Αυτό το χτύπημα είχε καταφέρει με πολύ μεγάλη δύναμη και έπέφερε άκαριαία το θάνατο.

Έπρόκειτο για μία σκηνή ζηλοτυπίας; Η για έναν οίκαγενεϊκό καυγά με τραγικές συνέπειες; Άγνωστο. Τίποτα δεν μας επιτρέπει να διαλευκάσουμε το μυστήριο αυτού του αίματηρού δράματος, που ξετυλίχθηκε πριν από 50.000 χρόνια.

Είναι πολύ πιθανόν, ότι ο άνθρωπος του Κρό-Μανιόν δεν περιοριζόταν μόνο στο να σκοτώνει τα ζώα που του χρειαζόνταν για τη διατροφή του.

Είχε κατορθώσει επίσης να τιθασεύσει πολλά απ' αυτά και να τα μεταβάλει σε κατοικίδια. Τα πρώτα ποιμίνα φαίνεται πως χρονολογούνται απ' αυτή την εποχή.

Είχε άρχισι ταυτόχρονα να καλλιεργή τη γη. Άλλ' ή ζωή του κυλούσε πάντα μέσα στα σπήλαια. Δεν ήξερε άκόμη την τέχνη να φτιάχνι κατοικίες, για να προστατευτεί απ' τις καιρικές άνωμολίες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Στο δρόμο του πολιτισμού.

«Αν περάσει καμμία κοπέλλα, ο Άράρης της κάνει νοήματα να πάν κοντά του...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Η μυθολογία και η αρχαία ιστορία βρίθουν από περιπτώσεις πλασμάτων πραγματικά εφιαλτικών. Στο μεσαίωνα χαρακτηρίσαν τα πλάσματα αυτά ως «τέκνα του διαβόλου» και οι γυναίκες, που τα έφερναν στον κόσμο, παραδίδονταν στο μαστύριο του διά πυρός θανάτου, γιατί έθεωρούντο μάγισσες, που έρχονταν σ' έπαφή με το δαίμονα. Υπήρχαν όμως και άλλα φανταστικά πλάσματα, που εκπροσωπούσαν τη δύναμη, την καλωσύνη και την ευφύια, όπως οι «φιδάνθρωποι» της αρχαιότητας Αιγύπτου και οι «δράκ» των Φοινίκων. «Φιδάνθρωποι» κατά τη μυθολογία, ήταν ο πρώτος βασιλιάς της Αθήνας, ο Κέκροπος, γιατί ήταν τόσο δμορφος και περπατούσε με τόση ευκίνησία, ώστε όταν τον είδαν για πρώτη φορά οι παλαιοί έκενοι πρόγονοί μας, είπαν πως δεν ήταν δυνατό να είναι πλάσμα ανθρώπινον.

Τα καράβια πάλι των Φοινίκων, που ήταν οι πρώτοι θαλασσοπόροι της γης, έφεραν στην Έλλάδα μαζί με τα εμπορεύματά τους κι ένα θαυμαστό μυθολογικό γίγαντα, τον «δράκ». Ήταν τόσο καλός και δυνατός, που οι Έλληνες τον έκαναν σιγά-σιγά δικό τους, τον έβαλαν στα παραμύθια τους — ως φύλακα κάποιου θησαυρού ή καμιάς πεντάμορφης βασίλουπούλας — και τον βάπτισαν «δράκ». Το όνομα αυτό θεωρείτο εξαιρετικά τυχερό. Γι' αυτό όλα σχεδόν τα αβάφτιστα μωρά, τ' αποκαλούν οι γονείς τους «δράκους», για να εξευμενίσουν την τύχη του παιδιού. «Αλ-λωστε απ' αυτό βγήκε και η φράση «αυτός έχει δράκον-ρίτσι», που τη λέμε για κείνους, που πέτυχαν στη ζωή τους, που πέτυχαν γενικά στη ζωή τους, σ' ότι κι αν επιχειρήσαν.

Στη Χίο, αλλά και σε — γλική πρωτεύουσα. Τα κέν-

πολλά άλλα μέρη της Έλλάδος, πιστεύουν πως τα πηγάδια και μάλιστα τα μεγάλα, που έχουν στα βάθη τους σπηλιές, έχουν το καθένα το στοιχείο τους. Το στοιχείο αυτό είναι ένας κοντός άραπάκος, που βγαίνει τα βράδια και καθέλει στα χείλη του πηγαδιού. «Αλλά δεν πειράζει κανένα, ούτε μιλεί. Μονάχα αν περάσει καμμία κοπέλλα, της κάνει νοήματα να πάν κοντά του. Και αν πάη εκείνη, την περιποιείται και της δίνει πολλά δώρα. «Αν πάλι δεν πάη, δεν τον μέλλει, ούτε της κάνει κανένα κακό. Μόνο καμμία φορά από το θυμό του για την περιφρόνησή της, πέφτει μέσα στο πηγάδι. Ωστόσο όλα αυτά είναι τεχνάσματα. Γιατί στην πραγματικότητα προσπαθεί να ξεγελάσει τα κορίτσια με παρακάλια και με τάρματα. Και λένε μάλιστα πως μερικές τις πλάνεψε με τα χαρίσματά του, τις κατέβασε στο πηγάδι, τις έμπασε σε ωραιότατα παλάτια, που είχαν λαμπρά και πλούσια πράγματα κι' αφού τις κράτησε μιά μέρα κι' έφαγαν και ήπιαν καλά και διασκεδάσαν, τις ανέβασε πάνω και τις άφησε να γυρίσουν στο σπίτι τους. Από την παράδοση αυτή βγήκε η παροιμία «τάξιμο σαν του άραπ» ή «τάξιμο σαν του άραπ», που τη λέμε συνήθως για εκείνους που τάζουν πολλά και όμορφα πράγματα στη νέα που αγαπούν, ώσπου να την καταφέρουν, και μετά την ξεχνούν.

Κάποτε η βασίλισσα της Αγγλίας Βικτώρια είχε αναθέσει σ' ένα λόρδο να λογοκρίνει όλες τις διασκεδάσεις του Λονδίνου και του είχε δώσει το δικαίωμα ν' απαγορεύει, εφόσον ανηθίκο. Μιά μέρα λοιπόν ο ανήθικος λόρδος κήρυξε σε διωγμό μιά ομάδα από κομψές Παριζιάνες χορεύτριες, που θέλησαν να λανσάρουν το «Φρέντς κανκάν» στην αν-

τρο, στο οποίο χορεύσαν ό νεός αυτός χορός, ήταν πάντα γεμάτο από κόσμο. «Αλλά οι σεμνόντοροι άγανακτούσαν, βρίσκοντας το «κανκάν» ασυγχώρητα τολμηρό. Και ο λόρδος λογοκρίτης, που έπαιρνε καθημερινά ζωηρές διαμαρτυρίες το απαγόρευσε επί τέλους, αναγκάζοντας έτσι τις χαριτωμένες χορεύτριες να ξαναγυρίσουν στη Γαλλία.

Το Λονδίνο της εποχής εκείνης δεν ήταν όμοιο με την πρωτεύουσα του Καρόλου του Ε', που υπερηφανεύονταν να παρουσιάσει τολμηρούς χορούς. Η έγγραφη του Καρόλου Βικτώρια είχε έντελώς διαφορετικές αρχές από τον παππού της. Κάποτε, ένα ζεύγος Άγγλων χορευτών, που είχε ταξιδέψει στο Παρίσι, θέλησε να χορέψουν σ' ένα άνακτορα το «Φρέντς κανκάν». Αλλά από τις πρώτες κινήσεις, η βασίλισσα σκέπασε με άγανακτισμό τα μάτια της, φωνάζοντας:

— Σέκω!

Η λέξη αυτή, που ποτέ δεν είχε ειπωθεί για κάτι παρόμοιο και που σημαίνει «τρανταγμός» ή «αυτό που με τραντάζει» έμεινε από τότε παροιμιώδης και τη λέμε όταν ένας θέαμα μάς φαίνεται τολμηρό.

★

Στα σχολεία της κατωτάτης εκπαίδευσης ή «των έ-ερων γραμματιών» — όπως τα έλεγαν οι Βυζαντινοί — ο δάσκαλος πάνω στην πλακά των αρχαίων μαθητών έγραφε ένα ή περισσότερα γραμμάτια, που ο μαθητής έπρεπε ν' αντιγράψει. Το δείγμα αυτό της γραφής, που το έφάρμοσε πρώτος ο σοφός δάσκαλος Λεόντιος ο Αντιόχειος, το έλεγαν «τύπον ή υπογραμμόν». Κι' έπειδή ήταν πρότυπον για μίμηση, τον άνθρωπο που λόγω του χαρακτήρα του τρέπει οι άλλοι άνθρωποι να μιμούνται, λέμε συνήθως ότι είναι «τύπος και υπογραμμόν».

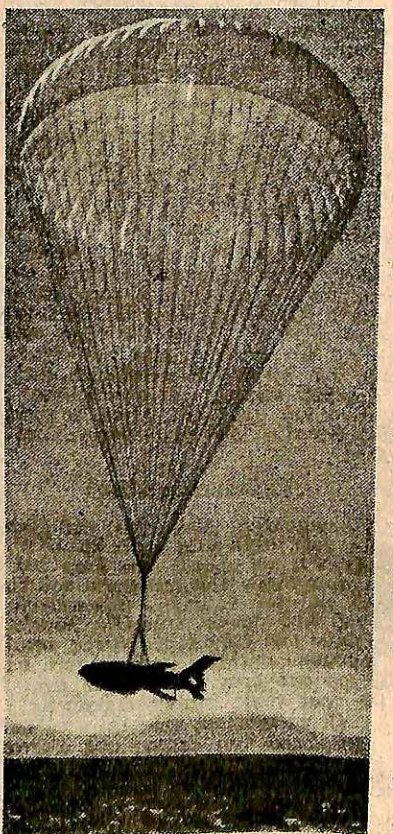
Ο μαθητής πάλι, όταν έγραφε την πλακά του, πήγαινε να τη δείξει στο δασκάλου. Όταν δε δεν ήταν σωστά αυτά που έγραψε, υποχρεωνόταν να τα επαναλάβει δέκα, είκοσι και περισσότερες φορές από την αρχή. Ο μαθητής έπαιρνε το σφυγγάρι του, έβουτε πάνω στα γραφτά του για να τα σβύσει και ξανάρχιζε. Απ' αυτό βγήκε η φράση «φτύ κι' απ' την αρχή», που τη λέμε σε πολλές και διάφορες περιστάσεις.

Στα βυζαντινά σχολεία επίσης ο δάσκαλος έδινε στους μικρούς μαθητές μιά ώριμμένη σελίδα από το άναγνωσμάτιο για να το μελετήσουν. Όταν όμως ο μαθητής την έπομένη δεν την ήξερε απ' έξω, ο δάσκαλος του άσπνε το ίδιο μάθημα, ώσπου να το μάθ. Και μό-νο αφού το άποστήθιζε τελείως, του γυρίζει τη σελίδα. Απ' αυτό έμεινε κι' η φράση «θα γυρίσω το φύλλον» που τη λέμε σήμερα μάλλον, όταν θέλουμε να φοβερί-σουμε κάποιον πως θ' αλλά-ξουμε συμπεριφορά άπέναν-τί του.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Στο αεροδρόμιο Τραμπίνι της Ρώμης η Σουλέα Παμπανί αποχαιρέτησε πρό ημερών την υπέρα της φεύγοντας για την πόλη Λας Πάλας των Καναριών νή-σων, όπου θα γυρίσει το νέο της φίλμ. Πρόκειται για μιά Ιταλο-Ισπανική παρα-γωγή, στην οποία η Σουλέα θα έχη για πρωταγωνιστή τον Μαρτσέλλο Μαστρογιάν-νι. Η Σουλέα έχει λάβει μιά πρό-κληση και θα μεταβεί ακολουθώντας στο Χό-λυγουντ, για να γυρίσει εκεί ένα φίλμ μαζί με τον Τζων Γουαϊν.

ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ ΜΕ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Στην Αμερική έγινε πρό ημερών η πρώ-τη δοκιμή προσγειώσεως αεροπλάνου με αλεξιπτώτο. Το σύστημα αυτό θα χρησι-μοποιείται μονάχα σε περίπτωση θάλας του κινητήρος, όποτεν το τέρστιο αλε-ξιπτώτο θα εξασφαλίσει μιά σχεδόν ό-μαλη και ακίνδυνη προσγείωση τόσο στο αεροπλάνο όσο και στο πλήρωμα και στους επιβάτες του.

Δηλητηριάσεις από τροφές

Η δηλητηρίαση από τροφές, είναι μιά όξεια γαστροεντερική αρρώστια, που την προξενούν οι τροφές, που τρώμε και που έχουν μολυνθεί από μικρόβια, ή τα δηλη-τηριώδη τους παράγωγα — τις τοξίνες — ή τροφές που έχουν δηλητηριασθεί κατά χημικό τρόπο.

Κατά το πλείστον οι ύπευθυνοι για τις δηλητηριάσεις από τροφές, είναι όσοι πο-λυτράνουν τρόφιμα χωρίς προηγουμένως να πλένουν τα χέρια τους, ή τ' αφήνουν εκτε-θειμένα και μολύνονται μετά το μαγείρεμά τους.

Ακόμα οι τροφές δηλητηριάζονται από δηλητηριώδεις μεταλλικές ή οργανικές ού-σιες, που εισάγονται στις τροφές από τυ-χη, αμέλεια ή δόλο. Π. χ. το άρσενικό, ο μόλυβδος, ο τσίγγος ή ο κασσίτερος, μπορεί να εισαχθούν στις τροφές από δοχεία ή κονσέρβες ή από τη χημική επεξεργασία των τροφών στα δοχεία. Επι-σης μανιτάρια και, καμμία φορά, καθαυτό δηλητήρια, που βρίσκονται σε τροφές, ό-πως σε μερικά είδη ψαριών, μπορούν να προξενήσουν χημικές δηλητηριάσεις.

Συνήθως, η γαστροεντερική διαταραχή αρχίζει λίγες ώρες μετά το φαγώμα των δηλητηριασμένων τροφών.

Η σοβαρότης της δηλητηριάσεως ποι-κίλλει: Μπορεί να παρουσιασθεί μόνο μ' έναν ελαφρό πόνο, στην κοιλιά, με διάρ-ροια και ναυτία. Ή μ' έναν όξυ κωλικό-πονο με έμετους και άκατασχετη διάρροια.

Αν η δηλητηρίαση είναι σοβαρή, πρέπει άμέσως να προκληθεί έμετος.

Η δηλητηρίαση διαρκεί από λίγες ώ-ρες ως μερικές ημέρες.

Πρώτες βοήθειες: Ζήτηστε ια-τρική βοήθεια το γρηγορώτερο. Είναι ά-παραίτητη η ύπευθυνη διάγνωση της γα-στροεντερικής, ώστε να επακολουθήσει ή άμεση άνακούφιση του θύματος. Έν τού-τοις, αν δεν χωρή καμμία ά μ φ ι-β ο λ ί α, ότι πρόκειται περί δηλητηρία-σεως από τροφές, τότε πρώτα και άμεση ένεργεια είναι ή άποβολή της μολυσμένης τροφής. Προκαλέστε έμετο και συγχρόνως έρεθίστε το στομάχι του θύματος, δίνον-τάς του να πιη μεγάλες ποσότητες χλια-ρού νερού, όπου να έχουν προστεθή αλάτι ή μουστάρδα. Όταν θα δΐτε ότι το νερό που θα έμεση, είναι καθαρό, πιά, κι' αν στο μεταξύ αυτό, δεν έχη καταφθάσει ο γαστρός, δώστε σ' επανειλημμένες μικρές δόσεις αλατούχο καθαρτικό και καντέ του άφθονα κλύσματα.

Δηλητηριάσεις από κονσέρβες

Η δηλητηρίαση από τις κονσέρβες, ό-φειλεται σε μιά τοξίνη, που παράγει ο «Βοτουλινικός Βακίλλος». Οι Βακίλλοι αυ-τού βρίσκονται, σε κατάστασι σπόρων, στο έδαφος και τα Βλάστησι. Αυξάνουν και παράγουν το θανατηφόρο τους δηλητήριο μόνον όταν στερηθούν το φώς και τον αέρα.

Τις συνθήκες αυτές τις συναντούμε στις κονσέρβες, όπου ή θερμανσίς των τροφών γίνεται κάποτε έλαττωματικά και οι μι-κροοργανισμοί αυτοί δεν φονεύονται. Μιά κονσέρβα, κακιά παρασκευασμένη, μπορεί να δηλητηριάσει ολόκληρη οικογένεια.

Αντιθέτως με τα μικρόβια που προκα-λούν τη συνθισμένη δηλητηρίαση από τις τροφές, ή τοξίνη του Βοτουλινικού Βακίλ-λου, δεν έρεθίζει το νευρικό σύστημα με το άποτέλεσμα να προκαλή νευρικά συμπτώ-ματα, που αρχίζουν από τον έγκεφαλο. Συνήθως, τα συμπτώματα αυτά φανερώ-νται 24 ώρες μετά το φαγώμα της μο-λυσμένης τροφής. Μπορεί όμως το χρονικό λυσίμα να είναι μικρότερο ή μεγαλύτερο. Εξαρτάται από την ποσότητα των τοξι-νών που εισήχθησαν στον οργανισμό μας.

Τα αρχικά συμπτώματα είναι: 1) Γε-νά αρχική άδιαθεσία. 2) Κούρασις. 3) Άδυνα-μική άδιαθεσία. 4) Κούρασις. 5) Πιθανός πονοκέφαλος, τα συμπτώ-ματα μπορεί να είναι: 1) Ναυτία. 2) Έ-μετος. 3) Διάρροια. 4) Δυσκοιλιότης.

Η δυσκοιλιότης παρουσιάζεται εύθως μετά τη διάρροια και όφειλεται στην πα-

Τροφικές δηλητηριάσεις

ράλυσι των νευρών των έντερων.

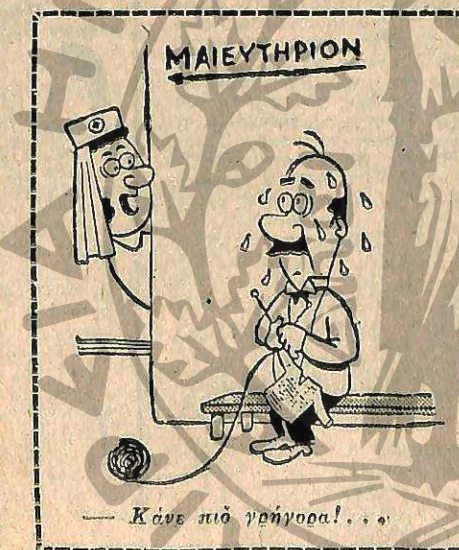
Αργότερα, παρουσιάζονται: 1) Δυσκο-λίες στην κατάποσι και στην όμιλία. 2) Ο λαιμός και το στόμα ξεραίνονται. 3) Η άναπνοη έχει δυσάρεστη όσμη. 4) Ξε-ρός βήχας και μιά πικρή γεύσι στο στόμα. Ο θάνατος μπορεί να έπέλθη 48 ώρες μετά τη λήψι της δηλητηριασμένης τρο-φής. Συνήθως όμως το θύμα πεθαίνει έ-πειτα από 4 έως 8 μέρες.

Πρώτες βοήθειες: Το μόνο που μπορεί να κάνει κανείς στο θύμα, είναι ν' άναγνωρίσει τ' αρχικά συμπτώματα και να καλέσει άμέσως γιατρό. Η μέθοδος της θεραπείας συνίσταται στο να εισαχθί στον όργανισμό ή άνάλογος δόσις αντιτοξίνης, εύθως μόλις διαπιστωθή, ότι πρόκειται για δηλητηρίαση από το βοτουλινικό βακίλλο. Αντιτοξίνη θα δοθή και στους άλλους, που έφαγαν από την ίδια τροφή, αδιάφορο αν δεν παρουσιάζουν κανένα από τα πα-ραπάνω συμπτώματα που άναφέραμε. Έ-πειδή αυτές οι τοξίνες είναι δηλητήριο που προσβάλλει τα νύρα, οι αντιτοξίνες δεν φέρνουν κανένα άποτέλεσμα, όταν ή δηλη-τηρίασις είναι σοβαρή και προχωρημένη φυσεως.

Το σόκ

Το σόκ είναι μιά πολύ σοβαρή κατά-στασις. Χαρακτηρίζεται από έλλειψι ζω-τικότητας, που μπορεί να καταλήξη σε τέ-λεια κατάπτωσι των δυναμειών, σωματικών και ψυχικών, και τέλος στο θάνατο.

Άλλοτε, άπέδιδαν αυτή την κατάστασι στην κατάπληξι και το φόβο. Αργότερα, στην επίδρασι του πόνου και της δυνατής συγκινήσεως στο νευρικό σύστημα. Τώρα ξέρουμε, ότι είναι μιά άμεση άν-τίδρασις των κυττάρων των τοπικών νευ-ρων, που επιδρούν στα μικρά αιμόφορα

άγγεια και διατάσσουν την έκκένωσί τους απ' το αίμα.

Ποιά είναι τότε τα συμπτώματα; Τα γόνατα τρέμουν, νοιώθει κανείς μιά έλα-φρά ζάλη, νομίζει πως έφυγαν όλα τα σπλάχνα του και νοιώθει ένα κενό στην κοιλότητα του στομάχου. Ίδρουν τα χε-ρια του. Το πρόσωπό του γίνεται άσπρο σαν το πανί, ενώ ή καρδιά του χτυπάει σαν σφυρί.

Αυτά τα συμπτώματα έμφανίζονται στι-γμιαία, έπειτα από σχετικές μικρά τραύ-ματα, όπως είναι το στραμπουλήγμα ενός αστραγάλου, το τρύπημα του δακτύλου ή το λυώσιμο του αντίχειρος.

Το «σόκ» αυτό δεν διαρκεί πολύ και συνήθως δεν χρειάζεται καμμία θεραπεία, εκτός από μιά μικρή άναπαυσι.

Ασυγκρίτως πιο σοβαρό κι' έπικίνδυνο είναι το «σόκ» που ακολουθεί κάποτε τις χειρουργικές έπεμβάσεις, τους σοβαρούς τραυματισμούς, τις δηλητηριάσεις, τα έγ-καύματα τρίτου βαθμού, τις σφοδρές αι-μορραγίες, κλπ.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, λοιπόν, ή θε-ραπεία του «σόκ» είναι απ' τα πιο έπι-γόντα καθήκοντα έκείνου που θα προσ-φέρει τις πρώτες βοήθειες. Αν αυτές εί-ναι άμάθους, άπροετοίμαστος κι' άπασχο-λημένος με το κυρίως έργο του — το σπασμένο κόκκαλο, το σοβαρό τραύμα, το έγκλημα τρίτου βαθμού — μπορεί να τα χάσει, βλέποντας την κατάρρευσι του θυ-ματος μέσα σε μιά περίοδο, που μετά το δυστύχημα ποικίλλει από μερικά λεπτά ως τρεις ή τέσσερις ώρες.

Τα συμπτώματα του σοβαρού αυτού «σόκ» είναι τα έξης:

1ον) Ο σφυγμός είναι μικρός και ά-δύνατος, γιατί υπάρχει πολύ λίγο αίμα για να έπιστρέψη στην καρδιά από τις φλε-βες. Και, για ν' άναπακριθί στην έλλειψι αυτή, ή καρδιά αυξάνει τον αριθμό των παλμών της. Όλα τα άλλα συμπτώματα είναι συνέπεια της έλαττώσεως αυτής του αίματος, που κυκλοφορεί στους ιστούς, και της άνεπαρκείας όξυγόνου. Έπειδή δε από την έλλειψι όξυγόνου υποφέρει περισ-σότερο το νευρικό σύστημα, πολλά από τα συμπτώματα του προχωρημένου «σόκ» μοιάζουν με τα συμπτώματα της νευρικής εξάντλήσεως.

2ον) Το πρόσωπο γίνεται άχρό και συνήθως γλοιώδες, με κρύο ιδρώτα, στο μέτωπο ιδίως.

3ον) Το σώμα είναι παγωμένο, ιδίως στα άκρα. Το θύμα έχει ρίγη, ναυτία, έ-μετους.

4ον) Συνήθως παρουσιάζεται άταξια στην άναπνοη, που είναι τότε βαθειά και ποτε κοφτή.

5ον) Το θύμα πέφτει σε μιά άπάθεια και μιά χαρακτηριστική άδυναμια. Άδια-φορεί για ό,τι συμβαίνει γύρω του. Είναι δύσκολο να του πάρετε άπάντησι στις έ-ρωτήσεις σας. Παραπονείται, ότι είναι κου-ρασμένο κι' ότι κρύνει. Αν έχη σοβαρή έσωτερική ή έξωτερική αιμορραγία, δεί-χνει άνησυχία και άγωνία, έπειδή του λεί-πει το όξυγόνο.

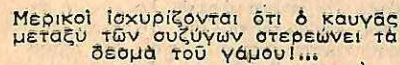
6ον) Τέλος — σε σοβαρές περιπτώσεις σόκ — καταρρέει και πέφτει σε τέλεια άναισθησία.

Οι πρώτες βοήθειες θα καταμερισθούν άνάλογα με το κάθε σύμπτωμα που θα παρουσιασθί το «σόκ».

1ον) Απ' όλωςις τής θερμοκρα-σίας του σώματος: Τα άτομα που παθαίνουν «σόκ», παραπονούνται ότι πα-γωσαν τα χέρια και τα πόδια τους.

Για να παρεμποδίσετε την μεγαλύτερη πτώσι της θερμοκρασίας, τυλίξετε το θύ-μα με πολλά σκεπάσματα από πάνω και άπό κάτω. Προσέξτε να έφαρ-μόσουν τα σκεπάσματα στο σώμα του, για να μην βγαίνει ή ζέσι, και μπαίνει το κρύο. Αν το θύμα δεν ζεσταθί, προσθέ-στε ζεστές μπωτίλιες κάτω από τα σκε-πάσματα. Να δοκιμάξετε όμως τη θερμο-κρασία τους στο μάγουλό σας ή στον άγκ-ωνα σας και να τυλίγετε τις μπωτίλιες με πανιά ή έφημερίδες, γιατί το θύμα του «σόκ» μπορεί να καθ' εύκολα, έπειδή έχει ναρκωμένη την αίσθησι του πόνου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άναισθησία. Αιμορρά-για της μύτης.

Μερικὲς πολύτιμες συμβουλὲς
γιὰ τοὺς συζύγους

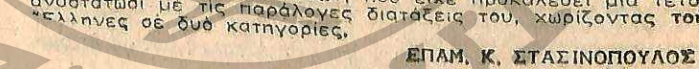
6. Αναφέρατε τουλάχιστον δύο ά-

τυχία : Δηλαδή δὲν θὰ ὑπάρχει οὔ-
τε νικητὴς οὔτε ἡττημένος σ' αὐτόν.

Χρὸς λόγος

γλος φιλέλληνας και πολεμιστής της ελευθερίας, ο οποίος με τον ήρωικό του θάνατο, έδωσε στην Ελλάδα τον ήρωικό της χαρακτήρα. Ο ήρωας οπλαρχηγός, ο οποίος με τον ήρωικό του θάνατο, έδωσε στην Ελλάδα τον ήρωικό της χαρακτήρα.

ΕΠΑΜ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΓΕΣ

Οι νέες μέθοδοι θεραπείας των αλκοολικών

Πρέπει να ξαναζούν τα περασμένα βράχια τους

Στα περασμένα χρόνια, οι αλκοολικοί δεν εύρισκαν καμμία σθεδόν βοήθεια ή συμπαθία από τους συγχρόνους των. Όταν δεν τους έβριζαν στη φυλακή ή δεν τους εγκατέλειπαν στην τύχη τους, τους έκαναν αυστηρές επιπληξίες και συστάσεις να βρουν τη δύναμη να αντισταθούν στο πάθος τους.

Αυτό όμως ήταν αδύνατο. Γιατί ξέρουμε σήμερα πως ο αλκοολισμός είναι ασθένεια κι' ότι ο πραγματικός αλκοολικός δεν μπορεί να μην πι, όπως ο κρυολογημένος δεν μπορεί να μη βήσσει. Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμα αν η προέλευση της ασθένειας αυτής είναι σωματική ή ψυχική. Πάντως όμως, κανείς επιστήμων δεν αμφισβητεί τώρα πως ο αλκοολικός είναι άρρωστος.

Οι έρευνες που γίνονται στα εργαστήρια, και τα πειράματα πάνω σε θύματα της ασθένειας αυτής, αποκαλύπτουν συνεχώς καινούργια στοιχεία.

Όπως είπαμε όμως, οι έρευνες δεν είναι ακόμα βέβαιες για την αιτία που γεννάει τη δίψα για αλκοόλ. Οι γιατροί την αποδίδουν σε διατροφικούς παράγοντες, οι ψυχολόγοι σε συναισθηματικά προλήματα, κι' άλλοι επιστήμονες σε διαφορετικά αίτια.

Τελευταίως, μία όμως 'Αμερικανών κοινωνιολόγων, μ' επιβεβαίωσε το δόκτορ 'Εντουϊν Σούθερμαν, εξέτασε τις προσηλπίσεις που είχαν κάμει ήδη 37 άλλοι επιστήμονες, για να βρουν ποια στοιχεία της προσωπικότητας οδηγούν τυχόν στον αλκοολισμό. Οι προηγούμενοι αυτοί έρευνες, μελετώντας το χαρακτήρα διαφόρων αλκοολικών, είχαν συμπεράνει ότι οι αλκοολικοί οι οποίοι γεννιούνται αλκοολικοί, οι οποίοι γίνονται αλκοολικοί, οι οποίοι εξοργίζονται από τη μητέρα τους, όσοι φοβόνταν τον αυστηρό πατέρα τους, κλπ.

Ο δόκτωρ Σούθερμαν όμως κι' οι συνεργάτες του βρήκαν ότι τα διάφορα αυτά συμπεράσματα ήταν τόσο αντιφατικά, ώστε το μόνο που αποδείκνυαν, είναι πως... όλοι οι άνθρωποι, οποιοδήποτε χαρακτήρα κι' αν έχουν, μπορεί να γίνουν αλκοολικοί!

Ώστόσο, άλλοι επιστήμονες διαφωνούν σ' αυτό κι' αποδίδουν μεγάλη σημασία στο συναισθηματικό παράγοντα. Αυτό σπυλουν δηλαδή πως ένας άνθρωπος αρχίζει συνήθως να βιώνει πολύ, επειδή νοιώθει μία βαθιά ριζωμένη δυστυχία ή αβεβαιότητα, με τον καιρό δε γίνεται χρόνια ή ανάγκη που να ναι αλκοόλ, όπως συμβαίνει με τους τοξικομανείς για τα ναρκωτικά. Στις περιπτώσεις αυτές, μπορεί να φέρει θεραπευτικά αποτελέσματα μόνο μια ψυχοθεραπεία που θα είσχυρηση βαθιά στο υποσυνείδητο. Αυτό αποδείχθηκε και με τα πειράματα που έκαναν οι πανεπιστημιακοί επιστήμονες του Πανεπιστημίου του Τέξας: Τους υπέβαλαν σε ηλεκτρικούς κλονισμούς, σε δυνατούς θορύβους, σε δυσκολίες για να βρουν την τροφή τους... Μ' αυτό τον τρόπο, τους έβλεπεσαν, τους έκαναν δύσκολη τη ζωή. Αποτέλεσμα: Όταν τους άφισαν να διαλέξουν μεταξύ νερού ή αλκοόλ, οι πανεπιστημιακοί έδειξαν μεγαλύτερη προτίμηση στο αλκοόλ. Ώστόσο οι επιστήμονες δε υποέσαν να

βρουν καμμία ανωμαλία στο χημισμό του οργανισμού τους, που να δικαιολογεί αυτό το γεγονός. Συμπεράναν λοιπόν ότι οι πανεπιστημιακοί, όπως κι' οι άνθρωποι, ρίχνονται στο πιό οταν έχουν βράχια!

Εξ άλλου, ο δόκτωρ 'Εντουϊν Στρέκερ, από τη Φιλαδέλφεια, υπέβαλε τελευταίως στην 'Αμερικανική 'Ιατρική 'Εταιρεία μία ενδιαφέρουσα μελέτη για τη θεραπεία του αλκοολισμού. Σύμφωνα μ' αυτήν, ο αλκοολικός δεν πρέπει να προσπαθή να ξεχάσει τα περασμένα του— όπως του συνιστούν συνήθως οι καλοπροαίρετοι φίλοι—αλλά απεναντίας να τα θυμάται μ' όλες τις φρικτές τους λεπτομέρειες και να τα ξαναζήσει. Σ' αυτή τη βάση μονάχα— λέει ο δόκτωρ Στρέκερ— μπορεί να σπριχθώ μία αποτελεσματική ψυχολογική θεραπεία του, ώπερ λιμώτερη από κάθε φάρμακο, ακόμη κι' απ' το καινούργιο που λέγεται «άνταμπος».

Ο δόκτωρ Στρέκερ προσθέτει πως είναι μάταιος κόπος να προσπαθήσει ο αλκοολικός να νικήσει το πάθος του αλλάζοντας επάγγελμα. Δεν ώφελούν επίσης σε τίποτε οι τύψεις του για το ρεζίλεμα της οικογένειάς του, ούτε οι απειλές διαζυγίου, αποκλεισμού, κλπ. Είναι απαραίτητο να κατανοήσει ο αλκοολικός, ότι η επιθυμία να κόψει το πιό πρέπει να προέρχεται απ' αυτόν τον ίδιο, αυθόρμητα, σαν ένα μέσον σωματικής και ψυχικής επιδιώσεως του.

Το νέο φάρμακο «άνταμπος» δεν αποτελεί αυτό καθ' εαυτό θεραπεία της ασθένειας του αλκοολισμού, αλλά επιτρέπει σ' εκείνους που υποβάλλονται σ' αυτή τη διαδικασία, να υπενθυμίσουν προσηλπίσας, αυτό το διάστημα, το πάθος τους, ως ότου αποδώσει σ' αποτελέσματα της ψυχοθεραπείας. Έχει δε αποδειχθεί αποτελεσματικό κατά 50%. Υπολογίζεται ότι 2500 αλκοολικοί θεραπεύθηκαν ήδη μ' αυτό, κι' άλλοι 1250 παρουσίασαν σημαντική βελτίωση. Αυτό αποδεικνύουν οι στατιστικές, που καταρτίστηκαν για 5.000 αλκοολικούς, σε 100 αμερικανικές και καναδικές κλινικές.

Η επιστημονική όνομασία του νέου φαρμάκου είναι «οιθιούχος τετρααιθυλοουραμίνης». Η αντιαλκοολική ενέργεια του ανακαλύφθηκε από τρεις Δανούς επιστήμονες.

Ο αλκοολικός το παίρνει σε χάπια. Δεν αισθάνεται δε την παραμικρή αντίδραση. Αν όμως πιη συγχρόνως έστω και λίγος αλκοόλ, παθαίνει εξάψεις, εφίδρωση, δύσπνοια, ταχυπαλμία και ναυτία. Τα συμπτώματα αυτά του είναι τόσο δυσάρεστα, ώστε σταματάει να πίνει. Στο μεταξύ δε, ενώ του προστάτουν οι «χημικοί φράκτες», ο ψυχίατρος βρίσκει την ευκαιρία να τον θεραπεύσει.

Άλλη προσπάθεια φαρμακοθεραπείας του αλκοολισμού βασίζεται στη θεωρία ότι η ασθένεια αυτή έχει προέλευση διαιτητική, ότι οφείλεται δηλαδή στην έλλειψη ωριμμένων βιταμινών. Πραγματικά, μία επιστημονική βοοσυνήθεια παρατήρησαν ότι οι πανεπιστημιακοί έπιναν περισσότερους αλκοόλ, όταν έλειπαν διάφορες βιταμίνες από την τροφή τους, αντίθετα δε, όταν τους χορηγούντο μεγάλες δόσεις βιταμινών, απέφευγαν μάλλον το αλκοόλ.

Δοκίμασαν λοιπόν να θεραπεύσουν με βιταμίνες 50 χρόνιους αλκοολικούς. Στους μισούς απ' αυτούς έδιναν χάπια βιταμίνων και στους υπόλοιπους άλλα χάπια, θμια στην οψι με τα πρώτα αλλά δίχως βιταμίνες. Μετά μερικές βδομάδες, άρχισαν να δίνουν στους πρώτους τα χάπια των δευτέρων, και αντίστροφα. Έτσι, απέκλεισαν τελείως την πιθανότητα αυθυποβολής.

Παρατήρησαν λοιπόν, ότι έπειτα από λίγες βδομάδες, οι βιταμίνες ελάττωσαν αισθητά το πάθος για το αλκοόλ, ενώ συγχρόνως προκαλούσαν μία γενική ευεξία. Ο δόκτωρ Ρότζερ Ουίλλιαμς, καθηγητής της χημείας και διευθυντής του Βιοχημικού 'Ινστιτούτου του Πανεπιστημίου του Τέξας, φρονεί ότι με μία κατάλληλη διαίτα και με πρόσθετες βιταμίνες μπορεί να θεραπευθούν οι αλκοολικοί. Προσθέτει όμως ότι τόσο η διαίτα όσο κι' οι βιταμίνες αυτές πρέπει να καθορίζονται από το γιατρό σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Γιατί, κατά τη θεωρία του, ώριμοι άνθρωποι έχουν εκ γενετής κάποια ανωμαλία στο χημισμό του σώματός τους, έτσι ώστε δεν τρέφονται κανονικά, ακόμα κι' όταν ακολουθούν μία θεωρητικώς τελεία διαίτα. Αυτό λοιπόν μπορεί να πάθουν διάφορες ασθένειες και μεταξύ των άλλων αλκοολισμό. Για να θεραπευθούν δε, χρειάζονται τις ώριμες εκείνες βιταμίνες που λείπουν απ' τον οργανισμό τους.

Ο πόνος ρίχνει τα μαλλιά

Αυτό βδομάδες μετά τον ξαφνικό και τραγικό θάνατο του συζύγου της, μία νέα γυναίκα έχασε ξαφνικά όλα τα μαλλιά της. Αιτία ήταν, δίχως άλλο, ο ισχυρός ψυχικός κλονισμός που πέρασε. Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις η ραγδαία τριχόπτωση οφείλεται σε νευροψυχικούς λόγους. Εύτυχως, στις πιο πολλές απ' αυτές ξαναφτρώνουν τα μαλλιά μόλις τους, όταν αρχίσουν πια να περνάει ο μεγάλος πόνος.

Μετά την ηλεκτροπληξία

«Αν οι πρώτες βοήθειες σ' ένα

ηλεκτροπληκτο, που σταμάτησε ή απάντησή του, άρχισουν μέσα σ' ένα λεπτό από το άγχος, έχει πιθανότητες 80% να ξαναγυρίσει στη ζωή. Μετά το δεύτερο λεπτό, οι πιθανότητες κατεβαίνουν στα 50%, και μετά το τρίτο στα 20%. Γι' αυτό το λόγο, οι αμερικανικοί εταίρειες ηλεκτροπληκτισμού διδάσκουν στο προσωπικό τους μία μέθοδο τεχνητής άσπνοιας που μπορεί ν' αρχισει ενώ το θύμα βρίσκεται ακόμη στην κορυφή ενός ηλεκτρικού στύλου, και να συνεχισθεί δίχως διακοπή καθώς θα το κατεβάζουν από κεί πάνω.

Η «πολλαπλή σκλήρυνση»

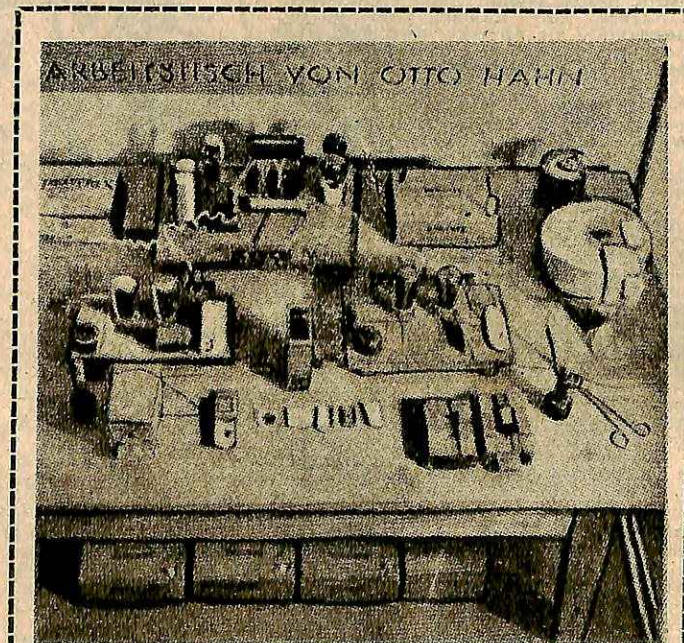
Μία νέα μέθοδος για την ανακούφιση των συμπτωμάτων της «πολλαπλής σκλήρυνσης» συνίσταται στη διαστολή των αιμοφόρων αγγείων, που επιτυγχάνεται με τη χορήγηση φασφορικής ισταμίνης ή με εισπνοές νιτρώδους αμυλίου (το δεύτερο ενεργεί πιο γρήγορα). Δοκιμάστηκαν επίσης το διοξείδιο του άνθρακος και το νικονικό οξύ. Η θεωρία είναι ότι η «πολλαπλή σκλήρυνση» οφείλεται σε προσωρινή ανεπάρκεια αίματος, που προκαλεί εκτεταμένες βλάβες του κεντρικού νευρικού συστήματος.

Μεταφυτεύονται δόντια

Όπως ανέφερε στην 'Αμερικανική 'Οδοντιατρική 'Εταιρεία ο όδοντογιάτρος Χάρλαντ 'Απελ, απ' το Σάν Πέτρο της Καλιφόρνιας, έχει μεταφυτεύσει πάνω από 100 φρονιμίτες σε έφηβους, που είχαν χάσει τους τραπέζιτες τους. Η μεταφύτευση αυτή γίνεται όταν ο φρονιμίτης βρίσκεται ακόμη στην αρχή του σχηματισμού του μέσα στο «σάκκο» του, και πριν ακόμη απόκτηση δική του νεύρα ή αιμοφόρα αγγεία. Στις νέες θέσι όπου τοποθετείται, ριζώνει κανονικά κι' αναπτύσσεται πια σαν τραπέζιτης.

Ακτίνες για τους δγκους του εγκεφάλου

Για τη θεραπεία των δγκων του εγκεφάλου χρησιμοποιείται τώρα το «βητατρόνιο», μία ηλεκτρική μηχανή που παράγει ισχυρότατες ακτίνες Χ. Η δύναμή της είναι ελεγχόμενη από μία κοινή συσκευή ακτινοθεραπείας, παράγει δε ακτίνες πολύ διεσποτικές.

Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Πάνω σ' αυτό το τραπέζι, που βρίσκεται σήμερα στο 'Ινστιτούτο Φυσικής «Κάιζερ - Βίλχελμ» του Βερολίνου ο Γερμανός καθηγητής Όττο Χαν άπεδείξε για πρώτη φορά τον 'Ιανουάριο του 1939 πως ήταν δυνατόν να διασπασθεί το άτομο του ουράνιου. Με βάση τις μελέτες του Γερμανού αυτού επιστήμονος οι 'Αμερικανοί κατασκεύασαν τις πρώτες ατομικές βόμβες, που έφριξαν στο Ναγκασάκι και στη Χιροσίμα.

Η προφύλαξη ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ

Δεν φέρνει πάντοτε παράλυση

Το πρόβλημα της πολιομυελίτιδος απασχολεί συνεχώς τους 'Αμερικανούς γιατρούς και υγιεινολόγους, γιατί η άρρώσσεια αυτή έχει ένδημικό χαρακτήρα στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Σε ώριμες μάλιστα περιοχές, παίρνει κάθε χρόνο τη μορφή μίας πραγματικής επιδημίας.

Οι επιστήμονες έχουν αναλάβει ένα ακούραστο αγώνα εναντίον της τόσο σοβαρής αυτής ασθένειας. Ώστόσο όμως της νικήσουν τελειωτικά, δίνουν συμβουλές στους γονείς για την προφύλαξη των παιδιών τους. Οι οδηγίες, λοιπόν, αυτές, έχουν ενδιαφέρον και για τη δική μας χώρα, όπου δεν λείπουν κατά τα τελευταία χρόνια τα κρούσματα της πολιομυελίτιδος. Και άποχτούν επικαιρότητα τώρα, που σε ώριμες πόλεις παρουσιάζονται αρκετά κρούσματα, προκαλώντας την εύλογη ανησυχία των γονέων.

Ένας ειδικός 'Αμερικανός παιδίατρος, ο δόκτωρ Μίλτον Σέν, τις έχει διατυπώσει με τη μορφή έρωταποκρίσεων:

1) Ποιά είναι τα πρώτα συμπτώματα της πολιομυελίτιδος; Συχνά, είναι τόσο ελαφρά, ώστε δύσκολα αναγνωρίζονται στην αρχή. Υπάρχει συνήθως μικρός πυρετός, πονοκέφαλος, ναυτία, έμετος. Σε μερικές μέρες, ανεβαίνει πολύ ο πυρετός κι' εμφανίζονται πόνοι στους μύς και γενική αδυναμία.

2) Η πολιομυελίτις προκαλεί πάντοτε παράλυση; Όχι. Στις περισσότερες περιπτώσεις μάλιστα, η προσβολή είναι τόσο ελαφρά, ώστε δεν γίνεται καν αντιληπτή. Άλλά κι' οι υπόλοιπες περιπτώσεις— εκείνες δηλαδή στις οποίες γίνεται η διάγνωση— σπάνια καταλήγουν σε παράλυση.

3) Ποιά είναι η εποχή της πολιομυελίτιδος; Συνήθως, από το Μάιο ως τον 'Οκτώβριο. Στις θερμότερες όμως κλίματα, αρχίζει νωρίτερα και διαρκεί περισσότερο. Αυτό όμως δε σημαίνει πως λείπουν τελείως τα κρούσματα και στις άλλες εποχές του έτους.

4) Πόσον καιρό μετά τη μόλυνση εκδηλώνεται η ασθένεια; Συνήθως μετά 3 - 4 ημέρες. Άν το παιδί σας ήρθε σε συνάφεια μ' ένα άτομο, το οποίο παρουσίασε κατόπιν πολιομυελίτιδα (ώστερα από 1 ή περισσότερες ημέρες), πρέπει να το προσέξετε και να το παρακολουθήσετε ώσπου να βεβαιωθείτε πως δεν έχει προσβληθεί.

5) Έπιτρέπεται να πηγαίνουν τα παιδιά στο σχολείο ή σε παιδικές κατασκηνώσεις κατά την εποχή της πολιομυελίτιδος; Ναι, εκτός αν υπάρχει στην περιοχή αυτή επιδημία πολιομυελίτιδος, όποτε θα φροντίσουν οι κρατικές αρχές για τα απαιτούμενα μέτρα προφύλαξης. Πάντως, πριν στείλετε το

παιδί σας σε μία παιδική έ-ξοχή, φρόνιμο είναι να βεβαιωθείτε, ότι υπάρχουν εκεί υγιεινοί όροι διαβιώσεως και ιατρική παρακολούθηση, ώστε να μη διατρέχει κίνδυνο η υγεία του.

6) Μπορεί να πάθει πολιομυελίτιδα κι' ένας ενήλικας; Δεν αποκλείεται. Άλλ' ο κίνδυνος είναι πολύ μικρότερος απ' όσο για τα μικρά παιδιά. Συνηθέστατα ώστόσο μπορεί ένας ενήλικας να μεταφέρει μέσα στον οργανισμό του τον ιόν της ασθένειας, χωρίς να προσβληθεί ο ίδιος απ' αυτόν, και να τον μεταδώσει σ' άλλα ευπαθή άτομα. Η μετάδοσις αυτή γίνεται κυρίως με τα κόπρανα. Γι' αυτό, επιβάλλεται το καλό πλύσιμο των χεριών μετά την αποπάτησι, άπαιρι- τώς δε και πριν από κάθε φαγητό.

7) Ποιά είναι τα γενικά μέτρα προφύλαξης των παιδιών από την πολιομυελίτιδα;

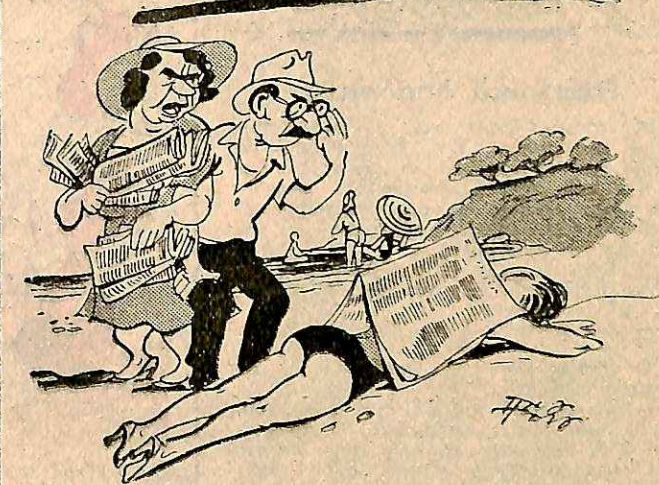
Τα ίδια που επιβάλλουν οι γενικοί κανόνες της υγιεινής για την προφύλαξη απ' όλες τις μολυσματικές ασθένειες: Πλένετε καλά ή βράζετε όλα τα τρόφιμα. Κυνηγάτε τις μυ- γες, που είναι φορείς μικροβίων. Πλένετε τα χέρια σας, πριν απ' το φαγητό. Προφυλάττετε τα παιδιά σας από τα κρυολήματα κι' από τους ανθυγιεινούς χώρους. Προτιμάτε το πιστερινωμένο γάλα, γιατί ο ιός της πολιομυελίτιδος μεταδίδεται πολύ συχνά με το άβραστο γάλα.

8) Υπάρχει αποτελεσματικό φάρμακο κατά της πολιομυελίτιδος; Το προληπτικό έμβολιο Σάλκ βρίσκεται ακόμη στο στάδιο των δοκιμών. Πάντως δε, πρέπει να γίνεται πριν άρχισι η έποχή της πολιομυελίτιδος, γιατί άργει να προκαλέσει άνοσία. Όταν έχουν ήδη εμφανισθεί τα πρώτα συμπτώματα της ασθένειας, συνιστάται να γίνουν άμέσως ένεσεις με γάμμα γλοβουλίνη, που περιέχει αντίσωμα κατά της πολιομυελίτιδος. Το φάρμακο όμως αυτό δεν υπάρχει σ' έπαρκή ποσότητα, ακόμη και στην 'Αμερική, για λόγους που γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας.

Νέο φάρμακο για την πονόγρα

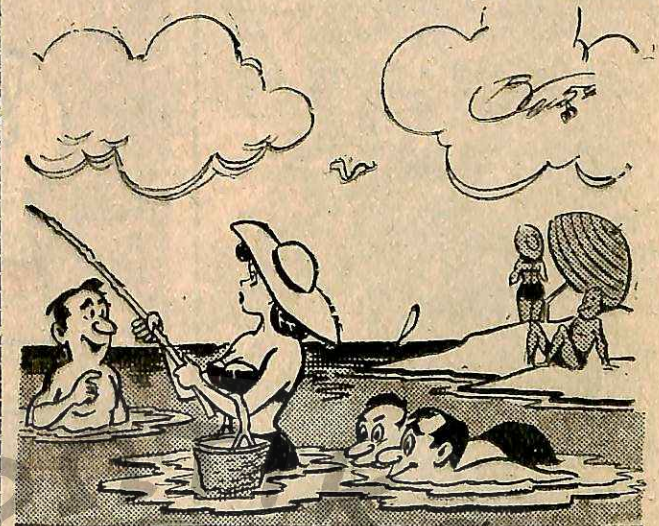
Η «πονόγρα» είναι μία πάθησις αρθρικής φύσεως, που υποχωρεί στην αρχή προσωρινά με τη χορήγηση κολλικής, άργότερα όμως δημιουργεί μόνιμα αποθέματα ούρικού νατρίου στους χόνδρους και γύρω από τις αρθρώσεις. Οι πάσχοντες έχουν στο αίμα τους υπερβολική ποσότητα ούρικού όξος, που δεν κατορθώνει ο οργανισμός τους να το αποβάλει κανονικά. Φαίνεται δε, ότι έχει σχέση μ' αυτή την ανωμαλία ή ανεπαρκής έκκρισις ώρισμένων ορμονών από τους επινεφρίδιους αδένες. Τώρα εμφανίσθηκε στην αμερικανική αγορά ένα νέο φάρμακο, το «επινεφρίνη προπτενίνη», που συντελεί στην αποβολή του ούρικού όξος και φέρνει άμέσως ανακούφισι από τους πόνους της πονόγρας. Δεν πρέπει όμως να δίδεται μαζί άσπιρινη ή σαλυσλάτ, γιατί εξουδετερώνει τα αποτελέσματά του.

Γελωτοθεραπεία

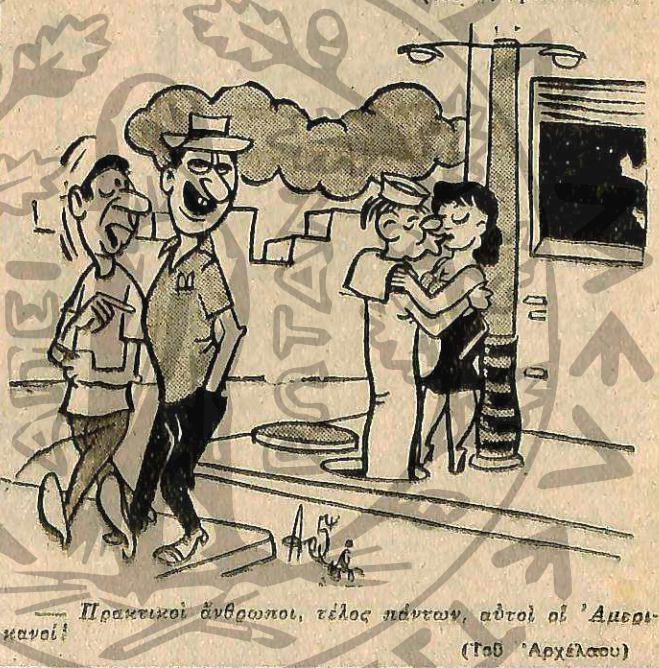

Η σύζυγος: Μην κοιτάς τα μάτια σου. Γίωργο μου... Σοή έχω πάρει όλες τις εφημερίδες, προίνεις και απογευματινές!...

(Του Π. Παυλίδη)

Τσιμπάνε καθόλου, δεσποινίς; (Του Β. Χριστοδούλου)

Πραγματικοί άνθρωποι, τέλος πάντων, αυτοί οι 'Αμερικανοί! (Του 'Αρχέλαου)

Θεατρικά άπρόοπτα

Σε κάποιο δράμα, ένας ήθοποιος παριστάνει ένα ζητιάνο. Έχει ξεχάσει όμως να βγάλει απ' το δάχτυλό του το χρυσό δαχτυλίδι του, πριν εμφανισθεί στη σκηνή. Καθώς, λοιπόν, φωνάζει σπαρακτικά: «Πεθαίνω τής πείνας!», μία φωνή απ' την πλατεία τον συμβουλεύει:
— Βάλε ενέχυρο το δαχτυλίδι σου!
Μα ο ήθοποιος δεν τα χάνει κι' απαντάει μ' έτοιμότητα:
— Δεν μπορώ! Είναι ψεύτικο...

Ο μικρός Νίκος είναι υπάλληλος σ' ένα ζαχαροπλαστείο.
— Σε ζηλεύω! του λέει ένας φίλος του. Φαντάζομαι πόσες καραμέλες θα τρώς!
— Α, όχι, καμμία. Το άφεντικό τις έχει μετρημένες... Κάνω όμως κάτι άλλο.
— Τι δηλαδή;
— Τις γλύφω!...

Ένας χωρικός που έρχεται για πρώτη φορά στην Αθήνα, κυττάζει τις στήλες του Ολυμπίου Διός και λέει με το νου του:
«Τί άμυαλοι, αυτοί οι άνθρωποι! Άρχίζουν να χτίζουν κάτι, χωρίς να έχουν αρκετά λεφτά για να τ' αποτελειώσουν!...».

Στο σιδηροδρομικό σταθμό, Ένας νέος, που πάσχει από γλωσσοδέτη, αποχαιρετά την ώραία του:
— Α... ά... άκουσε... άγα... γα γαπη... πητή μου... Άκό... κό... κόμη... μιά... μιά... μιά... λέ... λέ... λέξι...
— Μα θα με κάμης να χάσω το τραίνο! του φωνάζει εκείνη, βιαστική. Στείλε μου την... ταχυδρομικώς!

Η μητέρα' στην κόρη της:
— Περίεργο! Σήμερα που μάλλωσες με τον άντρα σου, τον άφησες να πη αυτός την τελευταία λέξη!...
— Με συγχωρείς, μαμά! Έχει τὰ γε- νελιά του, κι' ήθελα να τον ευχαριστήσω...

— Όστε, κατηγορούμενε, είδες ένα πο- δήλατο άκουμπισμένο στον τοίχο του νε- κροταφείου και τ'όκλεψες; Τί άπολογεί- σαι;
— Νόμιζα, κύριε πρόεδρε, πώς είχε πε- θάνει ο ιδιοκτήτης του...

Η κυρία Νεοπλουτίδου διηγείται σε μια φιλενάδα της:
— Η κόρη μου μαθαίνει τώρα Γαλλικά, Άγγλικά και Άλγεδρα.
— Έπειτα γυρίζει στην κόρη της και συνε- χίζει:
— Μερόπη, πές στην κυρία πώς λένε το «καλημέρα» στην... Άλγεδρα;

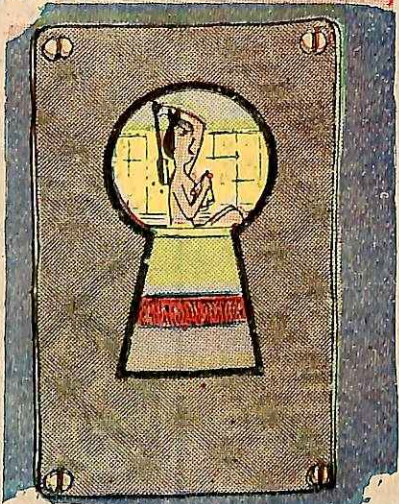
— Πρέπει να είναι τρομερό όταν άρχίζει ένας νύμφος να καταλαβαίνει πώς χάνει τη φωνή του.
— Ακόμα όμως πιο τρομερό είναι ό- ταν δεν το καταλαβαίνει!...

— Έσείς, αγαπητή φίλη, συστήσατε στη γυναίκα μου την καινούργια μας μα- γείρισσα;
— Μάλιστα.
— Σας προσκαλώ, λοιπόν, να φάτε σπιτί μας... για τιμωρία σας!

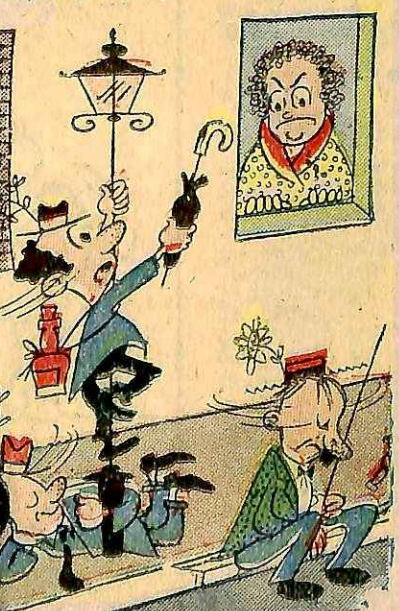
Στο άτελιέ ενός ζωγράφου:
— Μα γιατί έχεις γράψει κάτω απ' αυτό το έργο σου «Ολυμπιακοί Αγώνες», αφού παριστάνει απλώς δυο συζύγους που μαλλώνουνε και πετάνε ο ένας στον άλλο τὰ πιάτα του σπιτιού...
— Άκριβώς! Παριστάνει τη νεωτέρα δισκοβολία!

— Περάστε, δεσποινίς Κα- τη! Αυτή τη στιγμή άνοιξώ, μιλούσα για σ'ας με τη γυναίκα μου!

— Ρίξε μια ματιά σε κα- νένα περιοδικό, Γιάννη, ώσπου να δώσω απ' το μπάνιο!...

— Κυρά Μελλομένη, για κατέβα μια στιγμή να δής ποιος από μ'ας είν' ο άντρας σου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το θαλασσινό νερό είναι πολύ ωφέλιμο στον οργανισμό, όχι όμως και στο δέρμα του προσώπου. Το αλάτι και το ιώδιο του στεγνώνουν κι' ερεθίζουν τα μάτια και τα χείλη, ρυτιδώνουν τις γωνίες του στόματος και των βλεφάρων, κάποτε δέ και την άρχη του λαιμού. Πριν απ' το μπάνιο λοιπόν — ιδίως αν κο- λυμπάτε πολύ και κάνετε βουτιές — αλείψετε το πρόσωπό σας με μία καλή κρέμα με βάσι τη λανολίνη. Αυτό είναι απαραίτητο ιδίως για ό- σες έχουν πολύ στεγνό δέρμα. Μα κι' οι άλ- λες πρέπει να παίρνουν αυτή την προφύλαξη, αν δεν θέλουν να εμφανισθούν στο πρόσωπο τους τὰ τόσο αντίαισθητικά μπιμπικία και μαύ- ρα στίγματα. Αν έχετε προδιάθεση σ' αυτά, κάνετε κάθε βράδυ φριξιόν του δέρματος με μία καμφορούχο λοσιόν.

Επίσης τὰ χέρια στεγνώνουν και κακοπα- θίνουν απ' την αλμύρα. Πρέπει λοιπόν να τ' αλείψετε με άφθονη θρεπτική κρέμα, κάνοντας ένα καλό μασάζ για ν' απορροφηθή.

Τέλος, αλείψετε με λάδι ή βαζελίνη το γύ- ρο των νυχιών, που γίνονται πολύ ευθραστα απ' τη θάλασσα.

Σπειράκια στο πρόσωπο

Μία στοργική μητέρα δεν πρέπει ν' άδιαφορή βλέποντας να γεμίζει από σπειράκια το πρό- σωπο της κόρης της, και να τὰ θεωρή «της ηλικίας της». Γιατί, αν δεν καταπολεμηθούν, τὰ σπειράκια αυτά μπορεί ν' άφίσουν ανεξά- λειπτα σημάδια στην επιδερμίδα του προσώ- που και του λαιμού. Ένας ειδικός δερματο- λόγος λοιπόν θα κανονίση μία δίαιτα για τη νεά, ώστε να υποχωρήση το κακό.

Εξ άλλου, τὰ σπειράκια μπορεί να μην εί- ναι «της νεότητας», αλλά συνέπειες κακής λει- τουργίας του σπυκτιού ή του στομάχου. Άλ- λοτε πάλι, χρειάζεται να καθαρίση το αίμα με μία κατάλληλη άνοξιόγική δίαιτα και με χορήγησι ιωδιούχου καλίου.

Διαφορά ύψους στους ώμους

Ένα συχνό ελάττωμα των κοριτσιών είναι η διαφορά ύψους των δυο ώμων τους ή το καμπούριασμα της πλάτης. Πολλές μητέρες νο- μίζουν πως θα τὸ διορθώσουν συνιστώντας διαρκώς στην κόρη τους να κρατή ίσιο το κορμί της. Μα, σ' αρκετές περιπτώσεις, δεν πρόκειται για κακή συνήθεια, αλλά για σω- ματική παραμόρφωσι, που χρειάζεται εξέταση από ειδικό γιατρό και κατάλληλη κούρα. Κα- ποτε, άρκει για τη θεραπεία της η απλή γυ- μναστική του δωματίου. Άλλοτε όμως άπαι- τείται άπαραίτητως ένόργανος γυμναστική, στο γυμναστήριο, με τις οδηγίες γιατρού.

Όσο για τη γυμναστική του δωματίου, κάθε κοπέλλα μπορεί να εξοικονομήση 10 λεπτά της ώρας κάθε πρωί, για να τ' άφιέρωση σ' αυτήν.

Τέλος, ο χαρὸς βοηθεῖ πολύ την άρμονική ανάπτυξη του σώματος των κοριτσιών και τους δίνει τη χάρι που λείπει συχνά απ' την πρώτη νεότητα.

Τὰ κομμάτια του καθρέφτη

Όταν σ'ας συμβή να σπάσετε ένα καθρέφτη, μπορείτε να περιορίσετε τη ζημία χρησιμο- ποιώντας τὰ κομμάτια του — αν βέβαια είναι μεγάλα.

Κυττάχτε πρώτα μήπως είναι δυνατόν να σπολίσσετε μ' ένα ή δυο απ' αυτά την πόρτα α- πό κάποιο ντουλαπάκι της τουαλέτας σας.

Μπορείτε επίσης να τὰ κόψετε κυκλικά, να τους βάλετε όλόγυρα ένα στεφάνι από λευκό μέταλλο και να φτιάξετε έτσι ένα είδος δι- σκου, που καθρεφτίζει και δείχνει ωραιότερη μία φρουτιέρα ή ένα βάζο τοποθετημένο πάνω του.

Αν είναι μακρόστενα τὰ κομμάτια, στερεώ- στε τα μέσα σε ξύλινο πλαίσιο και μεταχειρι- σθήτε τα για να βάζετε πάνω μολύβια, κοντυ- λοφόρους, χαρτοκόπτες, ψαλλιδάκια, λίμες, πένσες των νυχιών, κλπ.

Είναι δυνατόν, τέλος, να κολλήσετε με ψα- ρόκολλα τὰ κομμάτια του καθρέφτη μέσα σ' ένα δίσκο, αφού τὰ κόψετε έτσι που να σχημα- τίζουν μωσαϊκό. Βουλώνετε τις χαραμάδες ά- νάμεσά τους με ζεστή ψαρόκολλα. Όταν κρυώ- ση και πήξη, περνάτε πάνω της μια γραμμή με χρώμα. Θάχετε έτσι ένα δίσκο ωραίο και πρωτότυπο.

Μιά μυστίλια από λάδι

Για να καθαρίσετε μία μυστίλια λερωμένη ά- πό λάδι, παίρνετε όυγά κατακάθια του καφέ, στα όποια έχετε προσθέσει, αν χρειάζεται, και λίγο ζεστό καφέ. Τὰ ρίχνετε μέσα στη μυστί- λια, την κουνάτε καλά και την ξεπλένετε ύ- στερα με νερό χλιαρό ή κρύο. Θα καθαρίση και θα ξεμυρίση τελείως.

Η νωμωδιούδα μας

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΣΤΡΑΠΑΤΣΟΣ: μεγαλέμπορος τροφίμων.
ΟΥΡΑΝΙΑ: γυναίκα του, ΦΙΦΙΚΑ: κόρη τους, ΚΩΣΤΑΣ
—ΓΙΑΝΝΗΣ: επιτήδειοι φίλοι που διαφέρουν στις αντι-
λήψεις, αλλά ταιριάζουν στην... απενταρία.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Νύχτα στην κρεβατοκάμαρα του ζεύγους Στραπατσού.)

ΟΥΡΑΝΙΑ (άναστενάζοντας): Ωχ! Ωχ! Ωχ!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν κοιμάσαι, Ούρανια;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Πού να μου κολλήση ύπνος, Ιορδάνη.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ (ανάδοντας το σπορτίφ): Γιατί; Έχεις στενοχώριες;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Μία, αλλά μεγάλη!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Για ποιο ζήτημα;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Για το κορίτσι.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Για τη Φιφίκα, δηλαδή;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Άκριδός!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έ! μην κάνης έτσι! Ο Θεός είναι μεγάλος!

ΟΥΡΑΝΙΑ: Άσφαλώς!

Αλλά φαίνεται πως αντιθέτως, ο κόσμος είναι μικρός. Τόσο μικρός μάλιστα, ώστε δεν μπορεί να βρεθεί ένας γαμπρός.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Πολύ απαισιόδοξη είσαι, Ούρανια μου.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Πώς να μην είμαι; Η Φιφίκα μας σε λίγο κλείνει τα είκοσι οκτώ, άσχετο αν λέμε είκοσι ενός. Κι ένα σωρό προξενιά χάλασαν την τελευταία στιγμή στα καλά καθούμενα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έ! όχι και στα καλά καθούμενα. Έδω που τα λέμε, υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος για να λακίζουν οι γαμπροί.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Ποιός;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μά... η ίδια ή Φιφίκα! Θέλω δηλαδή να πω πως η Φιφίκα είναι...

...η μάλλον δεν είναι και τόσο... η μάλλον... δεν είναι καθόλου δημοφιλής.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Ναί, αλλά την όμορφαίνει η προίκα της. Και για να την όμορφαίνει ακόμη περισσότερο, πρέπει να τη μεγαλώσει.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μά νομίζω πως της δίνω αρκετά.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Κι όμως οι γαμπροί δεν συγκινούνται μ' αυτά που της δίνεις. Άν της δώση πιο πολλά, ίσως συγκινηθεί κάποιος.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άς ούχηση όμως λοιπόν την προίκα. Θα της δώσω ολόκληρη την κουνούργια πολυκατοικία της δδού Χαριλάου Τρικούπη.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Σάμπως πα-

ραπάει το πράγμα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν βαριέσαι, χαλάλι της!

ΟΥΡΑΝΙΑ: Δεν φτάνει, όμως, αυτό.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τι λές; Κοτζά μου εξάστροφη γυνίκα πολυκατοικία με πέντε μαγαζιά, με στοά και τρία ρετινέ;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Δεν έννοώ αυτό.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άμ' τί έννοείς;

ΟΥΡΑΝΙΑ: "Οτι χρειάζεται να βάλουμε και μια άγγελία στις εφημερίδες. Ξέρεις, στη στήλη των συνοικισίων.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Σύμφωνος και σ' αυτό. Θα βάλουμε την άγγελία.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Κύττα, όμως, να είναι άγγελία τραδητική, μεγαλοπρεπής.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μαρέ, έννοια σου! Θα τη γράφω έτσι, που θα τρέξουν ολόκληρα κοπάδια από γαμπρούς!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο «μπροέμικο» δωμάτιο του Κώστα και του Γιάννη.)

ΚΩΣΤΑΣ (πετώντας μ' ένθουσιασμό στον αέρα την εφημερίδα που διάβαζε): Μπράβο! Αυτό είναι!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί έγινε; Κληρώθηκε το λαχείο σου και ξεφωνίζεις έτσι;

ΚΩΣΤΑΣ: Και κάτι καλύτερο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δηλαδή;

ΚΩΣΤΑΣ: Άκουσε. (Διάβάζει). «Νέα, ωραιότητα, νεωσύτητα, άριστης οικογενείας, ήθικών άρχών και αυστηρών παραδόσεων, λαμβάνουσα ως προίκα ολόκληρον νεόκτιστον πολυκατοικίαν (ΙΚΗ ψήφισμα), ζητεί να ύπανδρευθή νέον έως 35 ετών, ευγενή, ύψηλόν, ευγενικόν, ρομαντικόν και αὐτοδημιούργητον. Γράψατε: Ψ. Ψ. Πόστ - Ρεστάντ».

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έ! και λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ είμαι ο νέος, ο ευγενής, ο ύψηλός, ο ρομαντικός και ο αὐτοδημιούργητος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κατάλαβα! Βάλεθες να λύσης το πρόβλημα δια της μεθόδου της προίκας.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί άλλο μου μένει να κάνω; Ο πνιγμένος από τα μαλλιά πιάνεται!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σαλόνι στο σπίτι των

Στραπατσών. Η Φιφίκα δακρυμένη στριφογυρίζει στα χέρια της ένα γράμμα).

ΟΥΡΑΝΙΑ: Για ξαναδιάβασέ το, παιδί μου. Είναι πολύ συγκινητικό.

ΦΙΦΙΚΑ: Εύχαρίστας! (Διαβάζει) «Ωραία και τρυφερή άγνωστη. Επίτρεπέ μου να τολμήω να πιστεύω πως είμαι ο ιδανικός άνθρωπος της ζωής σου. Ένας άνθρωπος που άντκει ίσως σε άλλους καιρούς, αφού τον συγκινούν βαθειά οι ήθικες άρχες και οι αὐστηρές οικογενειακές παραδόσεις. Φοδμαι μόνο πως είμαι περισσότερο ρομαντικός απ' όσο θα ήθελε ή μικρή ευαίσθητη καρδιά σου. Απόδειξίς ότι σε όνειρεύομαι να έρχεσαι μέσα στην αστροφύτιστη νύχτα επάνω σ' ένα κατάλευκο άρμα, στολισμένο με ρόδα, με κρίνα, με το μετάξι των μαλλιών σου και με την πορφύρα των χειλιών σου. Συγχώρησέ με που το λεξιλόγιό μου είναι τόσο φτωχό, ώστε να μη μπορώ να σου εκφράσω αυτό που αισθάνομαι, παρά με την πασίγνωστη κοινότητα λέξι: σ' αγαπώ. Κώστας Μ. Υστερογράφον. Δεν έχω κανένα λόγο ν' άμφιβάλλω, μα θα ήθελα πολύ μια φωτογραφία. Ο ίδιος».

ΟΥΡΑΝΙΑ: Τί ευγενική ψυχή!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Αυτή τη φορά μου φαίνεται ότι βαρέσαμε διάνα! Πούσαι, Φιφίκα;

ΦΙΦΙΚΑ: Έδώ είμαι, μπαμπά.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έτοιμά σου για φωτογραφίες. Θα σε πάω στον καλύτερο φωτογράφο, να σου βγάλει κάτι πόζες, που να ταρακουνθή ή καρδιά του Κωστάκη!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο μπροέμικο δωμάτιο). ΓΙΑΝΝΗΣ (κυττάζοντας τη φωτογραφία και σπατάζοντας από τα γέλια): Μπά! Σε καλό μου!

ΚΩΣΤΑΣ: Γελάς, βρέ άναίσθητε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έχεις δικιο! Κανονικά θάπρεπε να κλαίω! Τζίφος λοιπόν ή ύπόβρεσις!

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι ακόμα! Υπάρχει κι ένα τελευταίο άτού!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι των Στραπατσών).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ (μπαίνοντας και δίνοντας ένα γράμμα στη Φιφίκα): Έλα, πουλάκι μου! Διάδαστο μόνη σου.

ΦΙΦΙΚΑ (το παίρνει με τρεμάμενα χέρια, το άνοίγει και διαβάζει): «Ωραία και τρυφερή άγνωστη. Είμαι άφάνταστα λυπημένος που έχω άφορμή να υποβληθής σ' έναν άδικο κόπο. Έννοούσα τη φωτογραφία της... πολυκατοικίας!» (Η Ούρανια λιποθυμάει).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Πά! πά! πά! ρομαντισμός! (Λιποθυμάει κι αυτός, ενώ ή Φιφίκα σκίζει το γράμμα σε χίλια κομμάτια).

ΑΥΛΑΙΑ

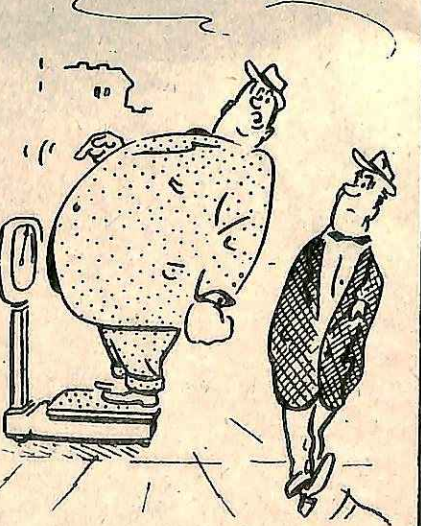
Γ. ΓΙΑΝ.

Δείγματα δωρεάν.

— Δεν μου λές, Κλέαρχε, τι είναι αντιπολίτευση;
— Στη Βουλή είναι, Μαριάνθη μου, ό,τι είσαι εσύ στο σπίτι...

— Σε παρακαλώ, έχεις την καλωσύνη να δής τί γράφει ή συγγραφέας...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τα θύματα ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Η «τρέλλα της γκίνιας»

Όταν το πρωί τελείωσε το παιχνίδι στη Λέσχη και ξεκαθάρισαν οι λογαριασμοί, ο Κ. Μ. είδε πως είχε χάσει εκατόν ογδόντα εκατομμύρια. Τό πο- ον αυτό, για την προπολεμική εποχή, ήταν τεράστιο!

Όστόσο ο Κ. Μ. κράτησε την ψυχραιμία του. Υπέγραψε με ήρεμία ένα τσέκ, τό έδωσε στο ταμείο κι έφυγε...

Μισή ώρα αργότερα, όμως, όταν έφτασε στο σπίτι του κι ανέθηκε στο χάλ, έπεσε άναίσθητος στα πόδια της συζύγου του, πριν να προλάβει να προσφέρει ούτε μία λέξη.

Έτρεξαν οι γιατροί του, εξήτασαν τον Κ. Μ. και ύστερα κούνησαν περίλυποι τό κεφάλι:

— Ημιπληγία, δήλωσαν. Είναι ζήτημα, αν θα μπορέση να κινηθή... Θα δοκιμάσε, δίχως άλλο, κάποια μεγάλη στενοχώρια...

Η γυναίκα του δεν ήξερε ακόμη, που είχε περάσει τό βράδυ του.

Έκείνος πάλι δεν ήταν σε κατάσταση να μιλήσει. Έπειδή της χρειαζόντουσαν αρκετά χρήματα, έτρεξε στην Τράπεζα, όπου όλοι της ήξεραν, για να πάρη από κεί τις καταθέσεις της.

Ο ύπάλληλος κύτταξε τότε τον λογαριασμό της.

— Δυστυχώς, κυρία μου, της είπε, πρό ολίγου πληρώθηκε μία έπιταγή εκατόν ογδόντα εκατομμυρίων! Δεν έχετε άλλες καταθέσεις...

— Πώς είπατε; άτόρησε ή γυναίκα, ενώ ένοιωσε να λυγίζουν από την άγωνία τά πόδια της. Δώσατε σήμερα τό πρωί εκατόν ογδόντα εκατομμύρια, από τό λογαριασμό μας;

— Μάλιστα. Η έπιταγή έχει την υπογραφή του συζύγου σας. Κι' έχει σημειωμένη ήμερομηνία...

— Σημερινή; Μά ο σύζυγός μου ήρθε τά ξημερώματα στο σπίτι και άμέσως έπαθε ήμιπληγία. Ποιός πήρε, λοιπόν, αυτά τά λεπτά;

Της έδωσαν τ' όνομα του ιδιοκτήτου της χαρτοπαικτικής Λέσχης και την διέβυσιν του.

Έτρεξε εκεί σαν τρελλή, ρώτησε τί είχε συμβή κι έμαθε ολόκληρη την τραγική αλήθεια.

— Δυστυχώς, κυρία μου, της είπαν, χτες τό βράδυ, ο σύζυγός σας δεν είχε καθόλου τύχη. Κι' όσο δεν κέρδιζε, τόσο τον έπιασε τό πείσμα κι' έπαιξε μεγάλα ποσά. Έπαιξε σαν τρελλός!... Έμεις

οι ίδιοι θελήσαμε να τον έμποδίσουμε, μά δεν καταφέραμε τίποτα... Έτσι έχασε τά εκατόν ογδόντα εκατομμύρια... Όταν ένα παίχτη τον πιάση ή «τρέλλα της γκίνιας», δεν μπορεί πια τίποτα να τον σώση!

— Μά αυτά ήταν όλη μας ή περιουσία, ό,τι είχαμε μαζέψει για τά παιδιά μας!... Ήταν ή προίκα της κόρης μας... Τά έξοδα για τίς σπουδές του γιου μας! Τό άποκούμπι των γηραιών μας!...

— Λυπούμεθα πολύ... της είπαν, μά δεν μπορεί να γίνη τίποτα... Τά χρέη των χαρτιών είναι χρέη τιμής. Πρέπει να πληρωθούν μέσα σε είκοσιτέσσερις ώρες... Κι' ο σύζυγός σας πλήρωσε... Τί να γίνη; Δεν είναι ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος...

Η σύζυγος του Κ. Μ. τά είχε χαμένα. Γύρισε στο σπίτι τσακισμένη. Κι' άρχισε να ζητά χρήματα από τους συγγενείς της. Πρόθυμοι εκείνοι, την βοήθησαν. Άγωνίσθηκε, λοιπόν, να γιατρέψη τον άνδρα της. Μά εκείνος ήταν άδύνατον πια να συνέλθη. Έμεινε καθλωμένος σε μία πολυθρόνα, άναπνους.

Τά παιδιά τους, όταν έμαθαν την καταστροφή, θά έλεγε κανείς πως τά χτύπησε κεραυνός.

Η κόρη τους, επί ένα μήνα, ήταν κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της κι' έκλαιγε άπαρηγόρητη.

Ο γιός τους ώστόσο δέχθηκε σαν πραγματικός άνδρας αυτό τό χτύπημα.

— Κάποιος, είπε, πρέπει να σταθή ψυχραιμα πάνω σ' αυτά τά έρείπια. Θα σταθώ εγώ! Μην κάνετε έτσι... Χρειάζεται κουράγιο... Διαφορετικά, θα χαθούμε όλοι μέσα σ' αυτή την καταιγίδα που ξεσπασε...

Λίγον καιρό αργότερα, ο Κ. Μ., παρά τίς προσπάθειες των δικών του, δεν μπόρεσε να σωθή και πέθανε. Σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, από τό μεγάλο καύμο της, τον άκολούθησε κι' ή γυναίκα του στον τάφο.

Έμειναν ολόμοναχα τά δυό παιδιά. Ευτυχώς, οι γονείς τους είχαν φροντίσει τουλάχιστον να τά μορφώσουν. Ο γιός με τίς γνώριμες του πατέρος του, κατάφερε να προσληφθή σε μία Τράπεζα. Τό ίδιο κι' ή όμορφη αδελφή του.

Και σιγά-σιγά άρχισαν να δημιουργούν τη ζωή τους.

Μά τό δράμα του πατέρα τους, που τον είχε πιάσει ή «τρέλλα της γκίνιας», ήταν από τά πιο συγκλονιστικά.

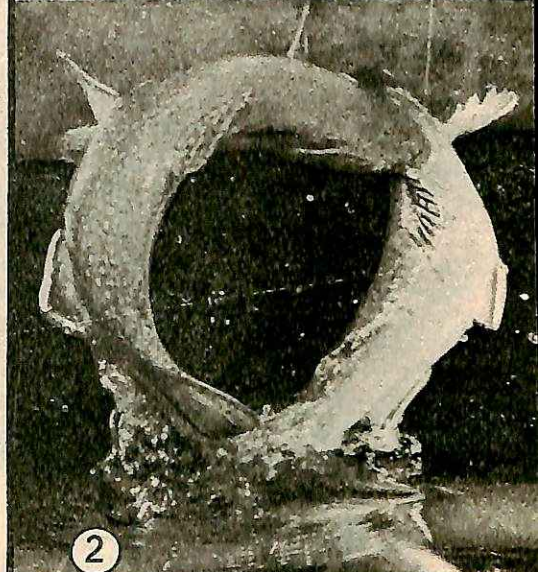
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Η μικρούλα Μάρλεν Ροάτεν από την πόλι Μέρφις, που βρίσκεται στις όχθες του Μισισσιπή, παίζοντας μία μέρα κοντά στο ποτάμι, έπεσε μέσα σ' αυτό και παρασύρθηκε από τό ρεύμα. Η Μάρλεν που δεν ήξερε κολύμπι, σώθηκε ως έκ θαύματος χάρις σ' ένα μεγάλο κομμάτι φελλό, στο οποίο γαντζώθηκε και που την κράτησε στην επιφάνεια. Η μικρούλα Ροάτεν άνευσθη από τό ποτάμι από ένα βαρκάρι σε άπόσταση 16 χιλιομετρών από τό σημείο όπου έπεσε.

2 Η σπάνια αυτή φωτογραφία δείχνει δυό πέτροφες, που όριούν ταυτόχρονα έξω από τό νερό για να ταξιμήσουν τό δόλωμα ενός ψαριού. Ο ψαράς αυτός δεν είχε στην πετονιά του άγκιστρι, γιατί σκοπός του δεν ήταν να πιάση τίς πέτροφες αλλά άπλάις να κατορθώση να πιάση μία έντυπωσική φωτογραφία. Όπως βλέπετε δε, τό πέτυχε με τό παραπάνω!

3 Στους δρόμους του Λονδίνου μπορεί κανείς να δη τίς ήμέρες αυτές μία ύπνοχη κούρσα τελευταίου μοντέλου, στην οποία έπιβαίνουν ένας πασάς και έπτά ώραιες κοπέλλες. Ο πασάς δεν είναι άλλος από τον γνωστό ήθοποιό Άκλιμ Ταμζάφ, τό δε χαρέμι του άποτελούν έπτά ώραιότες σπαρλετ του άγγλικού κινηματογράφου. Τό φίλμ που γυρίζουν είναι μία σάτιρα, που έχει ως θέμα την ίδιοτροπία πολλών Ευρωπαίων να ζήσουν σαν... Άνατολίτες!

4 Τό «σνόρκελ» που χρησιμοποιούν όσοι έπιβιβάζονται στο ύποβρυχιο ψάρεμα έτοποθετούν μέχρι τώρα στο στόμα, πιάγμα που ήταν μερικές φορές επικίνδυνο για τον κολυμβητή. Εφέτος όμως κυκλοφορούν μάσκες καταδύσεως έφοδιασμένες με σνόρκελ κι' έτσι χωρίς στίς μονοκόμμιες αυτές συσκευές, οι σπάρταροι θα διατρέχουν λιγότερους κινδύνους.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

φωάζουν Σάσα. Μα ο νέος της άρεσε και το καινούργιο όνομά της. Άντηξε γλυκά στ' αυτιά της: Σάσα! Θα το διατηρούσε αυτό τ' όνομα, γιατί της άρεσε ο νέος, και γιατί της άρεσε επίσης που το πρό- φεραν τα χείλη του, απαλά, χαϊδευτικά, με μία φωνή, που έφτανε ως τα κατάβαθα της καρδιάς της.

*
"Ετσι πρωτογνώρισε η Σάσα το Σώτο. "Ετσι τον αγάπησε στις μοιραίες εκείνες στιγμές, μιάς έκδρομής στο Λουτράκι.

Δεν το ξεχνάει αυτό, όπως δεν ξεχνάει και την τρα- γική αποκαλύψη, όταν γύρισαν στην Αθήνα... Κι η ψυχή της πονάει ακόμη και τώρα, έπειτα από ένα χρόνο που βρίσκεται στο δωμάτιο ενός Σανατορίου.

Μοιραίες στιγμές στη ζωή μας, που μάς φέρνουν τόσο ξαφνικά, από την εύτυχια στην καταστροφή και στο θάνατο!...

*
Γλέντησαν, γέλασαν, χόρεψαν, πέταξαν λουλούδια όλη την ημέρα οι τρεις φίλες. Κι ο Σώτος τις συντρόφευε παντού. Πήρε κάτι από τη χαρά τους και πρόσφερε τους πιο γλυκούς πόθους μιάς εύτυχισμένης ζωής στη Σάσα.

Γύρισαν άργα στην Αθήνα. Τα τραγούδια τους σκόρ- πίζαν ανθοπέταλα χαράς στο πέρασμά τους και πλη- μύριζαν νοσταλγικές χαραυγές την ψυχή τους.

— Καληνύχτα... Θα ξαναϊδωθούμε αύριο! Είπε στη Σάσα ο Σώτος, όταν την αποχαιρέτησε.

Κι εκείνη, όταν ανέθηκε τρεχάτη τις σκάλες του σπιτιού της, ψιθύριζε ακόμη τ' όνομά του:

— Σώτος... Σώτος Καλίρης...

Μά, ξαφνικά, σταμάτησε στο τελευταίο σκαλοπάτι.

— Ήχασα να τον ρωτήσω που θα συναντηθούμε και ποιά ώρα!... Είπε κατάπληκτη.

Σάσα

Μ' ένα τρελλό, παιδιάστικο πήδημα, βρέθηκε μπρός στο τηλέ- φωνο. Ξεφύλλισε βιαστικά, ανυπόμονα, τον κατάλογο και σταμά- τησε στ' όνομά του... Γύρισε με το δάχτυλό της το δίσκο του τηλεφώνου.

— Ποιόν ζητάτε, παρακαλώ; τη ρώτησε μιά γυναικεία φωνή.

— Τον κύριο Σώτο Καλίρη! Ποιος στο τηλέφωνο;

— 'Η κυρία Καλίρη...

— 'Η μητέρα του; ρώτησε ντροπαλά η Σάσα.

— Όχι, η γυναίκα του!

Το ακουστικό ξέφυγε από τα χέρια της Σάσας, τα πόδια της λύγισαν και το κορμί της σωριάστηκε βαρεία στο πάτωμα.

*
Οι δυο γιατροί, που κάλεσε ο πατέρας της, προσπαθούσαν να καταλάβουν που όφειλετο εκείνη η ακαμψία στα μέλη της.

Το μεσημέρι της άλλης ημέρας, ωστόσο, ο Σώτος ήρθε στίτι της. Την είχε ζητήσει το πρωί στο τηλέφωνο, από το γραφείο του και του είπαν πως ήταν άρρωστη βαρεία.

Πήγε στο σπίτι της, σαν φίλος, σαν ένας καλός αδελφός, μ' ένα μπουκέτο κόκκινα τριανταφυλλάκια...

'Η Σάσα του χαμογέλασε, τον ευχαρίστησε, μα δεν τόλμησε να του πη τίποτα. Φοβόταν να μη τον χάσει...

'Η Σάσα καταλάβαινε πως είχε πέσει θύμα της σκληρής μοί- ρας, γιατί, ενώ εκείνη τον αγαπούσε τρελλά, καταλάβαινε πως εκείνος της πρόσφερε μόνο μιά μεγάλη φίλια.

— Θα σου φέρω τη γυναίκα μου να τη γνωρίσεις, της είχε πη μιά μέρα. Κι' όταν γίνης καλά, θα βγαίνουμε κι' οι τρεις περι- πατο...

— Θα σ' άρεση;

— Ναί, ψιθύρισε μ' ένα πικρό χαμόγελο η Σάσα.

*
"Από την ημέρα εκείνη, η Σάσα χάθηκε για όλον τον κόσμο. Δεν μπορούσε πιά να μείνη στίτι της. Οι γιατροί συμβούλε- ψαν τον πατέρα της να την πάη προσωρινά σ' ένα ιδιωτικό Σα- νατόριο και άργότερα στην Έλβετία...

Μα δεν πρόφτασε να φύγει για το εξωτερικό η Σάσα. "Ενα πρωινό, η νοσοκόμα τηλεφώνησε βιαστικά στον πατέρα της, πως η κόρη του έσθυσε, με το χαμόγελο στα χείλη.

'Η Σάσα είχε φύγει δίχως να ειδοποιηθή κανένα. Είχε φύγει για μιά άλλη έκδρομη προς το άγνωστο, μόνη, δυστυχισμένη, δι- χως όμως το φόβο, ότι θα μπορούσε να υποφέρει ξανά.

Έφυγε, πλημμυρισμένη από αγάπη!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τέ σκιάντρο...

Το ακουστικό ξέφυγε από τα χε-
ρια της Σάσας...

Από τις μισάνοιχτες γρίλλες του μπαλκονιού έμπαινε το θερμό αεράκι του μεσημε- ριού, φλογίζοντας το σώμα και τις σκέψεις μιάς ανυπεράστι- στης γυναίκας, που κοιτόταν ά- πελπισμένη σε μιά ψάθινη πολυ- θρόνα του Σανατορίου.

Δυο δάκρυα, που λαμποκοπούσαν σαν μαργαριτάρια πάνω στ' άχρ'α, αδύνατα μάγουλα, κύλησαν σαν πρωτοβρόχι μιάς θύελλας, που φούσκωνε και θέριευε μέσα στην ψυχή της Σάσας.

Σάσα! Αυτό ήταν το χαϊδευτικό όνομα, που είχε ακούσει εδώ και ένα χρόνο η Άλεξάνδρα από τα χείλη του πολυαγαπημένου της, που πρωτογνώρισε σε μιά λουτροπόλη.

Δυο φίλες της, η Μαίρη και η Ζοζώ, ήρθαν να την πάρουν ένα πρωινό, με τ' αυτοκίνητό τους, για μιά έκδρομη ως το Λουτράκι. Θα πήγαιναν να δούν τ' ανθεστήρια και θα γύριζαν την ίδια μέρα, κατά το βράδυ.

Χαρούμενες οι τρεις κοπέλλες, μέσα στο αυτοκίνητο, που τ' ώδηγούσε η Ζοζώ, έμοιαζαν με τρεις μοντέρνες Χάριτες, η μία πιο όμορφη από την άλλη.

Τα γέλια τους άντηχούσαν στο δρόμο που περνούσαν, έξω από του Σκαραμαγκά, ενώ η πρωινή ευχάριστη δροχιά, ανέμιζε τα μαλλιά τους.

"Ενα κορνάρισμα πίσω τους, τόσο κοντινό, που ξάφνιασε τη Ζοζώ, την έκανε να λαθέψη τη στροφή και να στενέψη το πέρασμα ενός άλλου αυτοκινήτου, που προσπαθούσε να τις προσπεράσει.

Τα δυο αυτοκίνητα άγγιξαν τόσο πολύ, που ξέγδαραν τα φτε- ρά τους. "Επειτα σταμάτησαν απότομα. Στο ξαφνικό φρενάρισμα, η Σάσα τόσο τρόμαξε, που λιποθύμησε, ενώ εκείνος που ώδηγούσε το βιαστικό αυτοκίνητο, πήδησε κάτω, για να ζητήσει συγγνώμη από τις κοπέλλες και να περιποιηθή τη Σάσα, που οι φίλες της προσπαθούσαν να την συνφέρουν.

Μοιραίες στιγμές, στο δρόμο του πεπρωμένου, που φέρνει ξα- φνικά προς την καταστροφή ή προς τη μεγάλη εύτυχια!...

Ο Σώτος, έτρεξε να φέρη νερό από ένα έξοχικό κέντρο, που ήταν κοντά στο δρόμο, και βοήθησε τις νέες να μεταφέρουν τη Σάσα στο δικό του αυτοκίνητο, γιατί το δικό τους είχε πάθει κά- ποια βλάβη. "Ετσι μετέφερε τις τρεις φίλες στο Λουτράκι, κι' έ- τρεξε να φέρη ένα γιατρό, να περιποιηθή τη Σάσα.

Κι' εκείνη, όταν συνήλθε, κι' άνοιξε τα μάτια της, άκουσε κά- ποιοι να της ψιθυρίζη:

— Σάσα, είσαι τώρα καλύτερα;

Δεν τον γνώριζε αυτόν το νέο, και πρώτη φορά άκουγε να τη

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ τις 4 τ' απόγεμα, σβύσανε ξαφνικά τα φώτα στα γραφεία της εταιρείας. Ο ηλεκτρολόγος δήλωσε πως θ' άργούσε πολύ να διορθωθεί η βλάβη. Κι' επειδή ήταν Γενάρης, με τον ούρανό σκοτεινισμένο απ' τα σύννεφα, ο διευθυντής έκρινε πως οι υπάλληλοι δεν θα μπορούσαν πια να εργασθούν, και τους επέτρεψε να φύγουν.

Ο λογιστής Πιέρ Κουρτιέ ξεκίνησε για το σπίτι του. Απολάμβανε προκαταβολικά την ήσυχη βραδιά, που θα περνούσε κοντά στη γυναίκα του...

Η ανάμνησή της τον έκανε να σταματήσει μπροστά σε μια βιτρίνα χρυσοχοείου. Ναι, βρισκόταν ακόμα εκεί το μοντέρνο βραχιολάκι, που είχε θαυμάσει τόσο η Λίνα του. Της είχε υποσχεθεί να της το χάριση, μόλις θα εύκολυνότανε λιγάκι οικονομικά.

Στεκόταν τώρα, αναποφάσιστος. Είχε πάρει, το πρωί, ένα ποσόν για κάποια έκτακτη δουλειά του. Μπορούσε λοιπόν ν' αγοράσει το βραχιολάκι, για να κάνει έκπληξη στη Λίνα του. Με πόσα φιλιά, με πόση χαρά θα τον πλήρωνε!...

Πραγματικά, σε λίγο είχε το κόσμημα στην τσέπη του. Πήγε μ' ένα ταξί στο σπίτι του, για να φτάσει πιο γρήγορα.

Ανέθηκε τρέχοντας τις σκάλες της λαϊκής πολυκατοικίας κι' άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα του διαμερισμάτος του. Η έκπληξή έπρεπε νάταν ολοκληρωμένη...

«Άκουσε ξαφνικά τη φωνή της Λίνας, μέσ' από την κλειστή πόρτα της τραπεζαρίας. Μιλούσε σιγανά, μ' ένα τόνο παράξενο, σαν συγκινημένη.

Μα με ποιόν κουβεντιάζει; Ποιός ήταν αυτός που της απαντούσε;

Ο Πιέρ πλησίασε αθόρυβα κι' άφουγκράστηκε. Αμέσως πάγωσε ολόκληρος, γιατί είχε ακούσει έναν άντρα να λέει ήρεμα:

— Παρ' όλες τις υποσχέσεις και τους όρκους σου, με ξέχασες και παντρεύτηκες μ' άλλον! Ξέχασες τα δάκρυά μου, τους πόνους μου...

— Άκουσε... απάντησε η Λίνα μ' αλλαγμένη φωνή. Δεν ξέρεις... δεν μπορείς να ξέρεις! Ποτέ δεν αγάπησα τον άντρα μου. Έσένα μόνον αγαπούσα. Μα οι ανάγκες της ζωής...

Ο Πιέρ έπεσε σ' ένα κάθισμα, με την καρδιά σφιγμένη και τα χείλη στεγνά... Η Λίνα του, που τη νόμιζε πάντα απόλυτα πιστή, τον πρόδιδε... αγαπούσε άλλον, ομολογούσε πως δεν είχε αγαπήσει ποτέ τον άντρα της. Ω, ήταν τρομερό!

Θυμήθηκε που είχε κουβεντιάσει στο καφενείο με δυο συναδέλφους του για το τί έπρεπε να κάνει ένας άντρας, μαθαίνοντας πως τον πρόδιδε η γυναίκα του.

— Εγώ θα τη σκότωνα, είχε πη' ο ένας.
— Εγώ θάφευγα μακριά, θα ξεχνούσα, δήλωσε ο δεύτερος.

Ο Πιέρ δεν είχε εκφράσει καμμιά γνώμη. Του

φαινόταν άλλωστε τόσο απίστευτο να τον απατήσει η Λίνα!

Την είχε γνωρίσει πριν από δυο χρόνια. Ήταν κι' εκείνη δακτυλογράφος στην ίδια εταιρεία. Έπειτα από ένα ήρεμο ειδύλλιο, είχαν παντρευτεί. Κι' η ζωή τους είχε κυλήσει ήσυχα κι' απλά, χωρίς κλονισμούς και συγκινήσεις.

Μα να που πίσω από τη γαλήνη εκείνη κρυβόταν η ψευτιά, η προδοσία!...

«Δεν αγάπησα ποτέ τον άντρα μου!» είχε πη' η Λίνα, με φωνή αλλοιώτικη, γεμάτη αποφασιστικότητα και πεποίθηση.

Ο Πιέρ έτρεμε ολόκληρος. Τα μάτια του ήταν σαν σβυσμένα. Έμενε πεσμένος στο κάθισμα, σκυφτός, ακίνητος...

«Αν άνοιγε την πόρτα της τραπεζαρίας... Δεν ήταν παρά μία απλή κίνηση, που θα διέλυε όμως την εύτυχία του, θα γκρέμιζε οίκτρά όλες τις αυταπάτες του...

Κι' ύστερα; Ύστερα θα ζούσε όπως άλλοτε, ο λομόναχος...

Έπρεπε να ξεχάσει; να δώσει τις ανάμνησεις ενός εύτυχισμένου καιρού. Αυτό ήταν όλο...

Κουνήθηκε απότομα, σαν να συνερχόταν από μία ιαρκή. Σηκώθηκε και στάθηκε πάλι έξω απ' την πόρτα. Τώρα η αντρική φωνή έλεγε:

— Σ' αγάπησα πάντα τρελλά! Όταν έμαθα το γάμο σου, νόμισα πως θα πέθαινα. Μα δεν μπορούσα να γυρίσω αμέσως κοντά σου. Το ταξίδι κόστιζε πολλά, κι' εγώ είχα μόνον όσα φτάνανε για να μην πεθάνω της πείνας...

Έπειτ' από μία σύντομη σιωπή, η Λίνα απάντησε:

— Σέ περίμενα, Ρενέ, όσο μπορούσα, όσο μου το επέτρεπαν οι δυνάμεις μου. Ύστερα αναγκάστηκα να υποκύψω. Έβλεπα το μέλλον μου σκοτεινό κι' αδέσποιο. Έσύ δεν μου γράφες, καθόλου, δεν μου χάριζες την παραμικρή ελπίδα. Ήμουν ο λομόναχος στη μεγάλη πόλη, εύκολη λεία της φτώχειας και της πείνας...

Τί έπρεπε να κάνω; Πές μου, πές μου έσύ!...

Τώρα... τώρα γύρισες, Ρενέ... κι' είμαι απόλυτα δική σου! Ο άντρας μου; Μα σου είπα πως δεν τον αγάπησα ποτέ! Είπ' ένας χαρακτήρας τελείως διαφορετικός απ' το δικό μου...

Ο Πιέρ έπνιξε με κόπο τους λυγμούς του, κατάντι τα δάκρυα που ανέβαιναν στα μάτια του. Είχε αποφασίσει να πη στην άπιστη.

«Δεν μ' αγάπας, Λίνα; Βρίσκεται ένας άλλος άντρας μέσα στην καρδιά σου; Σου εύχομαι λοιπόν να βρης κοντά του την εύτυχία, που δεν μπόρεσα εγώ να σου χαρίσω...»

Απλώσε μηχανικά το χέρι του κι' άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα.

Απ' το παράθυρο έμπαιναν στο δωμάτιο λίγες αχτίδες του ήλιου που έδυε.

Η Λίνα καθόταν στον καναπέ. Κύτταξε ήσυχα τον άντρα της, χαμογελώντας και τούκανε νόημα να πάη κοντά της.

Ήταν ο λομόναχος. Κι' είχε δίπλα της... ένα ραδιόφωνο!

Ο Πιέρ έμεινε άφωνος. Ένοιωσε ξαφνικά την καρδιά του να πλημμυρίζει από χαρά, το αίμα να κυκλοφορή ζωηρά στις φλέβες του...

Μη με μαλώσεις! του ψιθύρισε η γυναίκα του. Τ' αγόρασα με δόσεις. Θα κάνουμε μία μικρή οικονομία... Έσύ θα καπνίζεις λιγότερο, εγώ θα στερηθώ εκείνο το χρυσό βραχιολάκι... Κάθισε τώρα εδώ, κοντά μου. Άκουσε... Ο ραδιοφωνικός σταθμός μεταδίδει ένα ωραίο ερωτικό δράμα. Πρόκειται για τη γυναίκα ενός υπαλλήλου, που αγαπάει κάποιον άλλο... Το περίεργο δε είναι πως η φωνή της πρωταγωνίστριας μοιάζει πολύ με τη δική μου...

Τρείς ώρες αργότερα, η Λίνα ρωτούσε τον άντρα της, καθώς τον έσφιγγε στην αγκαλιά της: — Μα δεν μπορώ να μάθω τί έχεις;... Μου δώσες τόσα χάδια, τόσα φιλιά, μαζί με το χρυσό βραχιόλι!... Μ' αγάπας, λοιπόν, αλήθεια τόσο πολύ;...

Μα ο Πιέρ δεν της απαντούσε. Έξακολουθούσε μόνο να τη φιλάει σαν τρελλός, πνιγμένος από εύτυχία...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

— Μ' αγαπας, λοιπόν, στ' αλήθεια τόσο πολύ; ρωτούσε η Λίνα τον άντρα της.

Η ΠΟΡΕΙΑ ήταν επίπονη στον άπειρο Θεσσαλικό κάμπο. Ο Βυζαντινός στρατός που βαδίζει εναντίον της Θεσσαλονίκης — που είχε καταληφθεί για λίγο διάστημα από τους Νορμανδούς της Σικελίας — αναπαύονταν κουρασμένοι στον τόπο του καταυλισμού του. Ο μονός που άγρυπνούσε ήταν ο τουρμαρξής Κων(ν)τίνος Τρίφυκος, που εκτελούσε έπιπρος τη βραδυή του επισωρησι. Διέσχισε το στρατόπεδο περιφέροντας παντού το άστιο βλέμμα του και τέλος στάθηκε μπρος σ' έναν από τους νυχτερινούς φρουρούς. Ήταν ο 'Αλέξιος, ο γιος του. 'Αφού του συνεστήσε να μην άγρυπνος και πιστός στη θέση του, ετοιμάστηκε να συνεχίσει το δρόμο του. Ξαφνικά ο γιος ξέσπασε σε λυγμούς.

— Πατέρα, του είπε, είναι ταπεινωτικό για μένα να είμαι άπλός στρατιώτης. 'Αν μεσολαβούσε στον αυτοκράτορα να με κάνει σπαθάριο, θα ώδηγούσα στη νίκη τους ληπείς μου! Όλοι αναγνωρίζουν τις ικανότητές μου, έκτος από σένα. Στο πρόσωπό μου έκδικείται τη μητέρα μου 'Αγγελίνα...

Ο Τρίφυκος έκανε μια όργισμένη κίνηση. Συγκροτήθηκε ώστόσο και με φωνή που έτρεμε, άποκρίθηκε:

— Βιάζεσαι, 'Αλέξιε! Είσαι ακόμη πολύ μικρός για σπαθάριος. Ο αυτοκράτορας, 'Ανδρόνικος γνωρίζει την άνδρεία σου και την εκτιμά. Γρήγορα θα φτάσεις εκεί που επιθυμείς. Προηγούμενος όμως πρέπει να ζήσης τη σκληρή ζωή του όπλιτη. Δεν μπορείς να γίνης ικανός άρχηγός, αν δεν περάσης άπ' το στάδιο αυτό...

Έσφιξε τα ήνια του άλόγου του νευρικά και πρόσθεσε:

— Η μητέρα σου στάθηκε άνδρεία σύζυγος και τό γνωρίζεις, 'Αλέξιε! Έκανα τό σφάλμα να έγκαταλείψω προς χέρι της τη Θεοδότη, ό- - -

— Δεν πέθανε έπειδή την έκατέλειψες, άποκρίθηκε θαρραλέα ο 'Αλέξιος, άλλ' έπειδή τύφλωσε τό Μάξιμο, τό παιδί της. 'Αλλάως δεν είχες γνωρίσει ακόμη τότε τη μητέρα μου. 'Αν δεν ήπηρες ώστόσο πι- - -

στη σύζυγος, έσύ είσαι ή αίτία. Σήμερα όμως μονάζει, κι αυτό είναι άρκετό για να ξείλωθή άπό τις άμαρτίες που της καταλογίζεις...

Τά σκοτεινά μάτια του τουρμαρξή άστράψαν άπό μίσος και τό χέρι του κατέθηκε σπασμωδικά στον «κεφαλοθραύστη» που είχε περασμένο στην άργυρή του ζώνη. Σάν να μετάνιωσε όμως ξαφνικά, σπηρούσε τό άλόγο του και άπαμακρύνθηκε άμύλητος, ενώ ο 'Αλέξιος βυθιζόταν σέ μία θλιτερή όνειροπόληση. Ο Κων(ν)τίνος Τρίφυκος ήταν δομέστιχος της Θεσσαλονίκης. Νέος σχεδόν ακόμη, είχε παντρευτή τη χήρα του 'Αντωνίου Κρηνίτη, τη Θεοδότη, που είχε δύο παιδιά: Τό Μάξιμο και τη Δανιηλίδα. Τό άγόρι ώστόσο ήταν άτίμαστο στό Τάγμα του 'Αγίου Δω- - -

ροθέου, που τον είχε τάξει ή μητέρα του. Ο Τρίφυκος όμως, για ν' α- - -

παλλαγί άπό την ένοχλητική του παρουσία, τον έστειλε με τη βία εκεί- - -

Και μία χειμωνιάτικη νύχτα, μήκη στό μοναστήρι και τον τύφλωσε με τά ίδια του τά χέρια. Μόλις ή Θεοδότη πληροφορήθηκε την τραγική τιμωρία του παιδιού της, άφρώστηκε βαρεία και πέθανε, αφήνοντας ά- - -

προστατευτή την πεντάχρονη κόρη της Δανιηλίδα. Ο Τρίφυκος έγκω- - -

τέλειψε τότε τη θέση του κι έφυγε για τη «θασίλευσα». Εκεί π- - -

όχεια. 'Από εκεί και πέρα ή ζωή της πεντάχρονης αυτής Βυζαντινής ή- - -

ταν μία άδιάκοπη έρωτική περίπτεία, που την ώδήγησε στό τέλος στη - - -

μονή της 'Ελεούσας, με τ' όνομα Εύφρονη.

Έτσι πέρασαν μερικά χρόνια. Σ' αυτό τό μεταξύ, ο Κων(ν)τίνος Τρί- - -

φυκος πολεμούσε στό πλεϋρό του 'Ανδρόνικου Κομνηνού, που ήταν ακό- - -

μη άπλός στρατηγός. Μά γύρω στά 1083, ο τελευταίος, ύστερα άπό - - -

άλλεπάλληλα έγκλήματα, κατώρθωσε ν' άποσπάσει τό θρόνο του Βυ- - -

ζαντίου άπό τόν έξάδελφό του Μανουήλ Κομνηνό και ν' αναγορευτή - - -

αυτοκράτορας. Τότε άκριβώς ο 'Ανδρόνικος, για ν' άνταμείψει τόν Τρίφυ- - -

χο — που τόν είχε βοηθήσει σέ όλες τις άπάνθρωπες πράξεις του — τόν - - -

άνέθεσε στό βαθμό του τουρμαρξή και τόν έστειλε με δυνατό στρατό, - - -

να ξαναπαρή πίσω τη Θεσσαλονίκη άπό τούς Νορμανδούς. Μαζί του ή- - -

ταν κι ο 'Αλέξιος, σάν άπλός καθάλλαρης.

Όλη ή δραματική αυτή ιστορία πέρασε σέ μία στιγμή άπ' τό νοϋ του - - -

νέου φρουρού. Ξαφνικά όμως ένα θρόισμα στά χόρτα τόν έκανε ν' ανα- - -

τιναχθή. 'Αρπαξε τό κοντάρι του κι ώρμησε μπροστά. Διέκρινε τότε πι- - -

σω άπό κάτι καλάρια συστειρωμένη μία γυναίκα. Χωρίς να περιμένη - - -

περισσότερο, πέταξε τόν «σούρτινο» — είδος θρόνου, άπό μεταξωτό γερό - - -

νήμα — που τυλίχτηκε στό κορμί της και την έσυρε κοντά του. Τό φως - - -

του φεγγαριού έπεφτε τώρα στό πρόσωπό της και τόν έκανε ν' μοιάζει - - -

σάν μαρμαρένιο άνάμεσα στό κατάμαυρα μαλλιά που έπεφταν έλεύ- - -

θερα στους ώμους της. Ήταν μία πολύ όμορφη νέα μ' έναν μαργαριτα- - -

ρένιο σταυρό στό λαιμό.

— Σ' έστειλαν οι Νορμανδοί! της είπε χαμηλώνοντας άσυναίσθητα - - -

τη φωνή του. Πές την άλήθεια!...

— Δανιηλίδα, 'Ωραίο όνομα σάν και σένα!

— Ω, θά έκδικηθώ τόν έξευτελισμό που δοκί- - -

μασα. Πρόπει να έκδικηθώ!...

— Θέλεις να έκδικηθής; τόν ρώτησε εκείνη - - -

με μάτια που άστράψαν παράξενα. Έλα τότε - - -

μαζί μου. Έγώ θά σου βρώ τόν τρόπο να έκ- - -

δικηθής, γιατί έχουμε τόν ίδιο έχθρό!...

Τόν έπιασε άπ' τό χέρι κι ύστερα άπό - - -

λίγο χάθηκαν μέσα στον άπειρο Θεσσαλικό - - -

κάμπο. 'Ωστόσο ύστερα άπό δύο βδομάδες, - - -

οι Βυζαντινοί κατώρθωσαν να έγκατασταθούν - - -

μπρος άπό την κυρία πόλη της Θεσσαλονί- - -

κης και να πολιορκήσουν την πόλη. Οι Νορ- - -

μανδοί που είχαν νικήσει σέ όλες τις μάχες, - - -

φαινόταν πώς είχαν άποσπασίσει να μην άπο- - -

πείσασθον άλλ' έξοδο. 'Αλλά ένα πρωί, κατά - - -

τά ξημερώματα, ενώ οι Βυζαντινοί ήταν εξα- - -

πλωμένοι στίς σκηνές τους, οι μεγάλες πύλες - - -

της Θεσσαλονίκης άνοιξαν και παρουσιάστη- - -

κε ο Νορμανδικός στρατός. 'Επι κεφαλή ή- - -

ταν τό Ιππικό, που τό διοικούσε ένας νεαρός - - -

πολεμιστής με όλόγουστο θώσκα. Ο έπιτε- - -

δευσι έλνιμου τό τσάβησε την προσοχή των - - -

Βυζαντινών. Και τότε μία τρομερή κραυγή - - -

ξεφύγε άπ' όλων τά χείλη:

— Ο 'Αλέξιε! Ο γιος τό τουομάσκη!...

Ο Κων(ν)τίνος Τρίφυκος έμεινε σάν κεραυ- - -

νόπληκτος. Ήταν κάτι που ποτέ δεν θά μπο- - -

ρούσε να τό φανταστεί. 'Ωστόσο ο νέος εκεί- - -

νος πολειμιστής, ποχχούσε άνέρωτος. Είχε - - -

πιά έπιεσώσει και ή μάχη πομπινούσαν σκλη- - -

ρή. Ο τουομάσκης έβωσε διαταγή να ετοι- - -

μασθούν για έπίθεση. Η ποσταγή του εκτε- - -

λέστηκε άμέσως και όλόκληρο τό σώμα πα- - -

ρατάστηκε σέ μία μεγάλη ευθεία γροισή. Βή- - -

μα πώς βήμα οι δύο άντιπαλοί στρατοί πλη- - -

σιόσανε για την άποφασιστική σύγκρουση.

Ένα σύννεφο σκόνης ύψώθηκε. Τά δύο έχ- - -

θρικά Ιππικά συγκρούστηκαν με μανία. 'Α- - -

κούστησαν θώσκες να σκίζονται και λόγχες - - -

να σπάουν. 'Αλογα άφηνισμένα πετούσαν - - -

κάτω τούς άνανδρους τους κι έφειναν καλ- - -

πάζοντας πώς την πεδιάδα. Διοικούμενο ά- - -

π' τόν 'Αλέξιο τό νορμανδικό Ιππικό έκανε - - -

άλλοθινά θάσιματα. Οι Βυζαντινοί έπτοσαν με - - -

τά κορμιά τους τό έδαφος. Ο 'Αλέξιος, ό- - -

θιος στίους άνανδρους, γυπούτε με λύσσα - - -

τούς παλαιούς του συντρόφους. 'Αλλά ο 'Ανιο- - -

γιοστοπορτίτης — Ένας άπ' τούς παλαιότερους - - -

συνπολεμιστάς του Τσίφυγου — κατώρθωσε να - - -

τόν πλησιάσει και να σταθή μπροστά του. Με - - -

μία νύηωση κίνησι τόν έφτυσε κατάμουστα - - -

και τόν άποκάλεσε άνάνδρο και ποδότη. 'Υ- - -

στερα έφυγε καλπάζοντας προς ένα μικρό δά- - -

σος, που του είχε ύποδείξει άπό πρίν ο τουρ- - -

μαρξής.

Ο 'Αλέξιος, με τό μέτωπο κατακόνκινο ά- - -

πό την ποσάλη, ώρμησε άκάθεκτος πίσω - - -

του. Τά κληδιά τών δέντρων τόν γυπούσαν - - -

και τό έξογκαν τό πόσωπο. 'Αλλά έκείνος - - -

ποχχούσε πώποτε σάν μαινόμενη θύελλα. - - -

Ξαφνικά μία τραχεία φωνή άκούστηκε δίπλα - - -

του:

— Στάσου, 'Αλέξιε!...

Ήταν ή φωνή του πατέρα του. Ο νέος - - -

στάθηκε άμέσως και γύσιε πός τό μέρος - - -

του. Τά μνύαλα του μάτια πετούσαν μικρές - - -

πόσινες σπίνες. Καί τ' ώστό τό πρόσωπο - - -

ήταν άλλοαγμένο άπ' τό μίσος.

— 'Αλέξιε, είπαι προδότης! έξοκολούθησε - - -

ο τουρμαρξής. 'Ετοιμάσου να πεθάνης!

Ο νέος άρχηγός, δεν έβγαλε λέξι. Προχώ- - -

ρησε ώστόσο καταπάνω του και τά δύο άλογα - - -

στάθηκαν κοντά τό ένα σ' άλλο. Ο Τρίφυκος - - -

σκόρωσε τό σπαθί του. Μά ο 'Αλέξιος οίχτηκε - - -

κάτω άπό τό άλόγο, έξεφύλαξε κατακείμενα - - -

έκείνο χτύπημα, που τό κατέβαζε κατακείμενα - - -

ο πατέρας του. Έάν τά κοράκια τότε έπασαν - - -

πάνω του, οι Βυζαντινοί, ο τουρμαρ- - -

ξής — ζωντανό τόν θέλω! ούρλιαξε ο τουρμαρ- - -

ξής.

— 'Αλέξιε! τό φώναξαν. Πρόδωσες τό κα- - -

θήκο σου!...

Κι έβωσαν τό σημείο του συναγερμού. Ο - - -

λόκληρο τό στρατόπεδο τότε σηκώθηκε στό - - -

πόδι. 'Ερεύνσαν παντού, μά ή όμορφη νέα - - -

δεν βρέθηκε πουθενά. Τό πολεμικό συμβούλιο - - -

πού συλήθε άμέσως, κατέδικασε τόν 'Αλέ- - -

ξιο να δεχθή έκάτο ραβδισμό. Εκείνος υπό- - -

μεινε γενναία την τιμωρία του. Στο έκα- - -

τοστό όμως χτύπημα, άφησε μία δυνατή κραυ- - -

γή, πόνου και λιποθύμης.

Όταν συλήθε, άκούσε να τού μιλή μία - - -

γλυκεία φωνή. Μέσα άπό τά μισόκλειστα βλέ- - -

φαρά του είδε πάλι τό πρόσωπο της άγνω- - -

στης νέας γυρμένο πάνω του.

Πώς γλύτωσε; τη ρώτησε και άναση- - -

κώθηκε στίους άγκώνες του.

— Κρόφτηκε πίσω άπό τις καλαμιές! Ο - - -

ταν έφυναν εκείνοι και σ' άφσαν έδώ μόνο - - -

σου, ήρθα κοντά σου και σ' έβασα κρύο νε- - -

ρό στό μέτωπό για να συνέλθης...

— Είσαι καλή, ψιθύρισε ο 'Αλέξιος. Πώς - - -

σε λένε;

— Δανιηλίδα.

— Δανιηλίδα; 'Ωραίο όνομα σάν και σένα!

— Ω, θά έκδικηθώ τόν έξευτελισμό που δοκί- - -

μασα. Πρόπει να έκδικηθώ!...

— Θέλεις να έκδικηθής; τόν ρώτησε εκείνη - - -

με μάτια που άστράψαν παράξενα. Έλα τότε - - -

μαζί μου. Έγώ θά σου βρώ τόν τρόπο να έκ- - -

δικηθής, γιατί έχουμε τόν ίδιο έχθρό!...

Τόν έπιασε άπ' τό χέρι κι ύστερα άπό - - -

λίγο χάθηκαν μέσα στον άπειρο Θεσσαλικό - - -

κάμπο. 'Ωστόσο ύστερα άπό δύο βδομάδες, - - -

οι Βυζαντινοί κατώρθωσαν να έγκατασταθούν - - -

μπρος άπό την κυρία πόλη της Θεσσαλονί- - -

κης και να πολιορκήσουν την πόλη. Οι Νορ- - -

μανδοί που είχαν νικήσει σέ όλες τις μάχες, - - -

φαινόταν πώς είχαν άποσπασίσει να μην άπο- - -

πείσασθον άλλ' έξοδο. 'Αλλά ένα πρωί, κατά - - -

τά ξημερώματα, ενώ οι Βυζαντινοί ήταν εξα- - -

πλωμένοι στίς σκηνές τους, οι μεγάλες πύλες - - -

της Θεσσαλονίκης άνοιξαν και παρουσιάστη- - -

κε ο Νορμανδικός στρατός. 'Επι κεφαλή ή- - -

ταν τό Ιππικό, που τό διοικούσε ένας νεαρός - - -

πολεμιστής με όλόγουστο θώσκα. Ο έπιτε- - -

δευσι έλνιμου τό τσάβησε την προσοχή των - - -

Βυζαντινών. Και τότε μία τρομερή κραυγή - - -

ξεφύγε άπ' όλων τά χείλη:

— Ο 'Αλέξιε! Ο γιος τό τουομάσκη!...

Ο Κων(ν)τίνος Τρίφυκος έμεινε σάν κεραυ- - -

νόπληκτος. Ήταν κάτι που ποτέ δεν θά μπο- - -

ρούσε να τό φανταστεί. 'Ωστόσο ο νέος εκεί- - -

νος πολειμιστής, ποχχούσε άνέρωτος. Είχε - - -

πιά έπιεσώσει και ή μάχη πομπινούσαν σκλη- - -

ρή. Ο τουομάσκης έβωσε διαταγή να ετοι- - -

μασθούν για έπίθεση. Η ποσταγή του εκτε- - -

λέστηκε άμέσως και όλόκληρο τό σώμα πα- - -

ρατάστηκε σέ μία μεγάλη ευθεία γροισή. Βή- - -

μα πώς βήμα οι δύο άντιπαλοί στρατοί πλη- - -

σιόσανε για την άποφασιστική σύγκρουση.

Ένα σύννεφο σκόνης ύψώθηκε. Τά δύο έχ- - -

θρικά Ιππικά συγκρούστηκαν με μανία. 'Α- - -

κούστησαν θώσκες να σκίζονται και λόγχες - - -

να σπάουν. 'Αλογα άφηνισμένα πετούσαν - - -

κάτω τούς άνανδρους τους κι έφειναν καλ- - -

πάζοντας πώς την πεδιάδα. Διοικούμενο ά- - -

π' τόν 'Αλέξιο τό νορμανδικό Ιππικό έκανε - - -

άλλοθινά θάσιματα. Οι Βυζαντινοί έπτοσαν με - - -

τά κορμιά τους τό έδαφος. Ο 'Αλέξιος, ό- - -

θιος στίους άνανδρους, γυπούτε με λύσσα - - -

τούς παλαιούς του συντρόφους. 'Αλλά ο 'Ανιο- - -

γιοστοπορτίτης — Ένας άπ' τούς παλαιότερους - - -

συνπολεμιστάς του Τσίφυγου — κατώρθωσε να - - -

τόν πλησιάσει και να σταθή μπροστά του. Με - - -

μία νύηωση κίνησι τόν έφτυσε κατάμουστα - - -

και τόν άποκάλεσε άνάνδρο και ποδότη. 'Υ- - -

στερα έφυγε καλπάζοντας προς ένα μικρό δά- - -

σος, που του είχε ύποδείξει άπό πρίν ο τουρ- - -

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΕΛΝΑΟΥ

ΚΑΘΕ φορά που η θύελλα ξεσπάει στο δάσος του Καστελνάου, ο τρόμος απλώνεται στο 'Εξέ, το μικρό χωριουδάκι που είνε σκαρφαλωμένο στην πλαγιά του βουνού. Οι άντρες αφήνουν τότε τα καπνιά κι' οι γυναίκες τρέχουν τρομαγμένες ν' ανάψουν το καντήλι μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας, αν τύχη και τώχουν ξεχάσει.

Κανείς δεν θάθελε να βρίσκεται έξω αυτή την ώρα, ούτε άντρας ούτε γυναίκα. Γιατί όλοι ξέρουν πως κάτι τέτοιες στιγμές παρουσιάζεται ο βαρώνος 'Εγκεράν, σέρνοντας πίσω την κόρη του. Κι' είνε γραφτό να γίνεται πάντα έτσι. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να εξιλεωθεί για το μεγάλο έγκλημά του;

Ο βαρώνος 'Εγκεράν ζούσε στα παλιά χρόνια στον πύργο του Καστελνάου, που τα έρείπια του σώζονται ακόμη στην κορυφή του βουνού.

Ήταν ένας δυνατός άρχοντας κι' όλοι είχαν να κάμουν με τη μεγαλοψυχία και την καλωσύνη του. Βοηθούσε τους φτωχούς, προστάτευε τους κατατρεγμένους κι' ήταν χαρά κι' αγάλλια να ζής κάτω από την εξουσία και τη σκέπη του.

Ο βαρώνος 'Εγκεράν είχε χάσει από χρόνια τη γυναίκα του κι' από τότε είχε δώσει όλη την αγάπη του στη μοναχοκόρη του, την Τσέλια.

Ήταν πολύ δημοφιλής η Τσέλια κι' ο πατέρας της είχε μεγάλα όνειρα γι' αυτήν. Τώλεγε και το ξανάλεγε πως μόνον ένας πρίγκιπας θα της ταίριαζε για σύζυγο.

Και μήπως είχε άδικο; Ο βαρώνος 'Εγκεράν μαζί με την κόρη του θάδινε στον γαμπρό του και την πλούσια βαρωνεία του Καστελνάου, με τα τριάντα τρία χωριά της και τους τέσσερες πύργους της.

Η Τσέλια, όμως, δεν είχε καμιά από τις φιλοδοξίες του πατέρα της. Και βασιλιάς ακόμη αν την ζήτηγε να την κάμη γυναίκα του, δεν θα τον δεχόταν, γιατί από καιρό τώρα είχε δώσει την καρδιά της στο νεαρό ιππότη Ρομιλνί κι' αυτόν μόνο ήθελε για σύζυγο.

Μόνο που δεν τολμούσε να πη λέει γι' αυτόν στον πατέρα της. Ο Ρομιλνί ήταν ο πιο ανδρείος ιππότης σ' όλη την περιοχή, μα ούτε δικό του πύργο είχε, ούτε από μεγάλη γενιά καταγόταν. Πώς ο υπερήφανος βαρώνος του Καστελνάου θα τον δεχόταν, λοιπόν, για γαμπρό;

Οι δυο αγαπημένοι, ωστόσο, δεν απελπιζόνταν. Μία μέρα, ίσως η τύχη τους χαμογέλουσε... Δεν μπορούσαν, βέβαια, να ξέρουν ποιές ήταν οι σκέψεις και τα σχέδια του βαρώνου 'Εγκεράν.

Ο άρχοντας του Καστελνάου από κάμποσο καιρό τώρα διαπραγματευόταν το γάμο της κόρης του με τον πρίγκιπα Μπράντ. Καί, μία μέρα, τη φώναξε στο δωμάτιό του και της είπε:

—Ο ανδρείος και ένδοξος πρίγκιπας Μπράντ, που κατ'άγεται από τους παλιούς βασιλιάδες της Θουριγγίας, θα μάς επισκεφθεί την ερχόμενη εβδομάδα. 'Ετοιμάσου να τον υποδεχτείς...

Θα είνε ο μέλλων σύζυγός σου... 'Ερχεται εδώ για να σε αρραβωνιάσει.

Η δυστυχισμένη Τσέλια ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν και πιάστηκε από ένα έπιπλο για να μην πέσει. Την ίδια στιγμή, την περικύκλωσαν οι ακόλουθοι του πατέρα της. Βιάζονταν ποιος να της εκφράσει πρώτος τα συγχαρητήρια και τις ευχές του. Κι' όλοι μακάριζαν την καλή της τύχη, αφού θα παντρευόταν τον ένδοξο πρίγκιπα.

Να λοιπόν τι ήταν εκείνο που έκανε την Τσέλια και τον ιππότη Ρομιλνί να πάρουν μια απόφαση που δεν την είχαν σκεφθεί ποτέ άλλοτε ως τότε.

Την ίδια νύχτα, η Τσέλια γλύστρησε κρυφά έξω από τον πατρικό πύργο.

Ο Ρομιλνί την περίμενε με δυο καλά άλογα κάτω από τα τείχη του πύργου.

Ανέθηκαν αμέσως πάνω σ' αυτά κι' απομακρύνθηκαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Ο βαρώνος 'Εγκεράν έμαθε τη φυγή της κόρης του μόνο το άλλο πρωί. Μα, μ' όλο που είχαν περάσει τόσες ώρες κι' ο Ρομιλνί μαζί με την Τσέλια θάπρεπε να βρίσκονταν κι' άλλες μακριά, ξεσήκωσε αμέσως όλους τους ανθρώπους του και τους πρόσταξε να τρέξουν παντού και να του φέρουν ζωντανούς ή νεκρούς τους δυο φυγάδες.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες κράτησε αυτό το τρομερό κυνηγητό.

Στο τέλος, οι άνθρωποι του βαρώνου βρήκαν τον ιππότη και την Τσέλια, κρυμμένους σε μία σπηλιά πάνω στο βουνό των Πελαργών, όπου είχαν σταματήσει οι δυο έρωτευμένοι, για να ξεκουραστούν.

Ο Ρομιλνί θέλησε τότε να προστατεύσει την αγαπημένη του. Μα η μακριά λόγχη ενός από τους ανθρώπους του βαρώνου 'Εγκεράν τρύπησε πέρα για πέρα το στήθος του και τον κάρφωσε πάνω στον κορμό ενός δέντρου.

Οι στρατιώτες του πυργοδεσπότη του Καστελνάου πήραν κατόπιν τη λιποθυμισμένη Τσέλια και την πήγαν στον πατέρα της, που περίμενε μ' αγωνία το αποτέλεσμα των προσπαθειών των άπεισταμένων του.

Όλοι περίμεναν πως ο βαρώνος θα συγχωρούσε την κόρη του. Κι' εκείνοι που είχαν μεγαλύτερο θάρρος μαζί του, τον παρακάλεσαν να ξεχάσει, τι είχε γίνει και να δώσει τη συγγνώμη του, αφού, άλλωστε, ο θάνατος του Ρομιλνί ήταν αρκετή τιμωρία για την Τσέλια.

Ο βαρώνος 'Εγκεράν όμως δεν έδωσε καμιά απάντηση σ' αυτές τις παρακλήσεις, ούτε άφησε κανένα να μαντέψει τη σκέψη του.

Μά, ένα πρωί, η βαρεία σιδερένια πόρτα του πύργου άνοιξε με πάταγο. Οι άνθρωποι είδαν τότε τον βαρώνο 'Εγκεράν πάνω στο άλογο του.

Ήταν μόνος του. Κανείς από τους ανθρώπους του δεν τον ακολουθούσε.

Μόλις πέρασε την κινητή γέφυρα, σπηρούνισε το άλογο του, που άρχισε να καλπάζει πάνω στο δρόμο που κατηφόριζε προς το 'Εξέ, περνώντας από το δάσος.

Οι άνθρωποι είδαν τότε πως ο βαρώνος δεν ήταν μόνος. Πίσω από το άλογο του έφερε την Τσέλια δεμένη μ' ένα σχοινί από τα πόδια. Το σώμα της δυστυχισμένης τρανταζόταν πάνω στον κατηφορικό δρόμο και το κεφάλι της χτυπούσε πάνω στις πέτρες.

Όρες κι' ώρες κράτησε αυτό το τρελλό τρέξιμο. Όταν, τέλος, ο βαρώνος 'Εγκεράν ξαναγύρισε στον πύργο του, έφερε πίσω του δεμένο από τη μέση ένα καταματωμένο πτώμα, χωρίς κεφάλι και χωρίς πόδια. Ήταν, ό,τι είχε απομείνει από τη δυστυχισμένη Τσέλια!

Οι χωρικοί του 'Εξέ μάζεψαν τότε τα κομμάτια της, που είχαν σκορπιστεί στο δρόμο, τάβαλαν μαζί με το υπόλοιπο σώμα της και τάβαψαν βαθεία μέσα στη γη. 'Επειτα από τρεις ημέρες, ο βαρώνος 'Εγκεράν βρέθηκε νεκρός. Η λύπη κι' οι τύψεις του τον είχαν σκοτώσει.

Μά η ψυχή του δεν βρήκε ησυχία ούτε στον άλλο κόσμο. Κι' όταν μουγκρίζει ο άνεμος κι' η θύελλα ξεσπάει πάνω στη γη, ξαναεμφανίζεται ο άλογό του κι' αρχίζει να τρέχει μ' έναν τρελλό καλπασμό, σέρνοντας πίσω του τη δυστυχισμένη Τσέλια.

Ο Θεός να μην το δώσει να βρεθείτε στο δρόμο του μια τέτοια ώρα. Η καφετή ανάσα του, λένε οι χωρικοί του 'Εξέ, καίει σαν τόν κεραυνό τα δέντρα και το βλέμμα του σκορπίζει το θάνατο...

ΚΑΡΛ ΜΑΙ-ΣΤΕΡ

Ανέθηκαν αμέσως πάνω σ' άλογα κι' απομακρύνθηκαν γρήγορα...

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

ΤΗΣ «ΠΡΟΕΜΜΗΝΟΥ ΕΝΤΑΣΕΩΣ»

Γιατί αλλάζουν χαρακτήρα οι γυναίκες

Εκατομύρια γυναίκες σ' όλο τον κόσμο μπορεί να βρουν σημαντική ανακούφιση μ' ένα νέο φάρμακο, φημνύει κι' αποτελεσματικότητας έναντι μιας από τις πιο διαδεδομένες και λιγότερες γνωστές γυναικείες «παθήσεις». Η είδηση αυτή θα χαροποιήσει επίσης εκατομύρια συζύγους, που άπορούν και στενοχωρούνται γιατί οι γυναίκες τους φαίνονται ν' αλλάζουν ξαφνικά χαρακτήρα μία φορά το μήνα.

Θάλεγε κανείς πως γίνονται τότε έντελως διαφορετικές, νευρικές, φλύαρες, υπερευαίσθητες. Όπως είπε μάλιστα χαριτολογώντας ένας Αμερικανός ψυχίατρος, σ' αυτές τις φαφικές μεταβολές, όφειλονται πιθανότατα οι τόσες παροιμίες και αφορισμοί για τον εμετάβλητο χαρακτήρα της γυναίκας: «Φτερό στον άνεμο, γυναίκα μοιάζει...».

Πραγματικά, 10 μέρες περίπου πριν από κάθε έμμηνο ρύση, οι γυναίκες αυτές παρουσιάζουν νευρική κόπωση, άπνεια, κρίσεις δακρύων, όρεξη για γλυκίσματα, πνευματική σύγχυση, όδυνηρη διόγκωση του στήθους και τυμπανισμό της κοιλιάς. Εύτυχως, λίγες γυναίκες εμφανίζουν όλα αυτά τα συμπτώματα μαζί.

Έξ άλλου, οι περισσότερες παρατηρούν πως αυξάνει ξαφνικά το βάρος τους κατά 1 1/2 ή 2 κιλά, ή και παραπάνω ακόμη, σ' αυτό το δεκαήμερο.

Τα συμπτώματα αυτά εξαφανίζονται συνήθως μόλις αρχίσει η έμμηνη ρύση. Τα σωματικά αυτά συμπτώματα είναι βεβαίως ενοχλητικά. Πολύ σοβαρότερη όμως σημασία έχουν τα ψυχικά. Κατά τον δόκτωρ 'Εμιλ Νόβας, διακεκριμένο γυναικολόγο, στις παραμονές των έμμηνων, πολλές γυναίκες παρουσιάζουν «μια κατάσταση που πλησιάζει την ψυχοπάθεια, με καταφανείς αλλαγές του χαρακτήρα και με συναισθηματικά ξεσπάσματα που δύσκολα κατορθώνουν να τα χαλινάγουν».

Όπως αποδεικνύουν οι στατιστικές, οι γυναίκες που οδηγούν αυτοκίνητο, προκαλούν περισσότερα αυτοκινητικά δυστυχήματα, όταν βρίσκονται σ' αυτή την επικίνδυνη περίοδο. Γι' αυτό, μάλιστα, ο γνωστός κοινωνιολόγος δόκτωρ Λουίς Μπάλσαμ, τους συνιστά ν' αποφεύγουν να πάνε στον βολάν, αυτές τις κρίσιμες ημέρες.

Έξ άλλου, διαπιστώθηκε, ότι ελαττώνεται τότε σημαντικά η απόδοση των γυναικών που εργάζονται σε γραφεία ή σ' εργοστάσια. Τέλος, στις γυναικείες φυλά-

κές, οι φυλακισμένες γίνονται πιο δύστροπες και ευερέθιστες πριν από κάθε έμμηνο ρύση.

Ο Νεοϊορκέζος ενδοκρινολόγος δόκτωρ Τζόζεφ Μόρτον, διευθυντής ενός τμήματος του Νοσοκομείου Μετροπόλιταν, αφιέρωσε πολύ χρόνο κατά την τελευταία δεκαετία στην έρευνα του ιατρικού αυτού προβλήματος — που άρχισε ν' απασχολή τους γιατρούς από το 1931. Στην αρχή, επικρατούσε η γνώμη, ότι οι περισσότερες από αυτές τις διαταραχές, ήταν απλώς ψυχολογικής προελεύσεως. Ύστερα όμως οι έρευνες αποδεικνύθηκαν πως όφειλόνταν σε κάποια διαταραχή της ισορροπίας των ορμονών, που εκκρίνουν οι αδένες (ώοθυλκες, επινεφρίδιο και θυρεοειδής).

Ο δόκτωρ Ρόμπερτ Φράνκ, που έδωσε σ' αυτή την κατάσταση την ονομασία «προέμμηνη ένταση», υπέθεσε ότι προερχόταν από υπερπαραγωγή «οιστρογόνων» ορμόνης από τις ωοθήκες. Παρατήρησε δέ, ότι τα άλλα Έπσομ φέρουν κάποια βελτίωση. Σήμερα, πιστεύεται, ότι τα άλλα αυτά ενεργούν κυρίως αφαιρώντας το πλεόνασμα των υγρών που συγκεντρώνεται στους ιστούς πριν από την έμμηνη ρύση.

Άλλοι έρευνες χρησιμοποιήσαν μ' επιτυχία διάφορα αποτελεσματικότερα διουρητικά, έναντι της ανώμαλης αύξησης του βάρους κατά την προέμμηνη περίοδο.

Ο δόκτωρ Μόρτον όμως έδωσε μεγαλύτερη σημασία στα σοβαρότερα συμπτώματα της καταστάσεως αυτής: τρεμούλες, λιποθυμίες και υπερβολική εξάντληση.

Μελετώντας συστηματικά την «προέμμηνη ένταση», διερωτήθηκε μήπως η επιθυμία για γλυκίσματα και οι λιποθυμίες παρουσιάζουν ανάλογα με το σάκχαρ ινσουλίνης, που προκαλεί στους διαβητικούς μια πολύ μεγάλη δόση ινσουλίνης. Για το σάκχαρ αυτό, χορηγείται συνήθως χυμός πορτοκαλιού, δηλαδή μια συμπυκνωμένη και εύκολα αφομοιώσιμη μορφή σακχάρου.

Μήπως άρα γε τα κυριότερα συμπτώματα της «προέμμηνης έντασεως», όφειλονται σε υπογλυκαιμία, σε ξαφνική δηλαδή ελάττωση του σακχάρου του αίματος κάτω από το φυσιολογικό επίπεδο;

Αυτή την έρωτη υπέβαλε στον έαυτο του ο δόκτωρ Μόρτον. Ήξερε, έξ άλλου, ότι η χορήγηση μεγάλων δόσεων οιστρογόνου ορμόνης σε διαβητικές γυναίκες καλυτερεύει την κατάστασή τους, λιγοστεύοντας το σάκχαρο που υπάρχει στο αίμα τους.

Το 1949, πειραματίστηκε επί μήνες με 29 γυναίκες, υγιείς καθ' όλα τ' άλλα, που παρουσίαζαν «προέμμηνη ένταση». Βρήκε, λοιπόν, ότι η αίτια ήταν οι οιστρογόνες ορμόνες, που ανατρέπει προσωρινά την ισορροπία της με την δεύτερη θηλυκή γεν-

Μολονότι ήταν παρθένος ακόμη η πιθήκινα αυτή, με τη χορήγηση ορμόνης του τιτουειδούς, απέκτησε έντονο το ένστικτο της μητρότητας και, για να το ικανοποιήσει, υιοθέτησε ένα ινδικό χοιρίδιο! Όταν όμως της αφαιρέσαν τους γεννητικούς αδένες, εξαφανίστηκε τελείως αυτή η μητρική σιτορνή της.

μητρική ορμόνη, την προγεστερόνη. Η διαταραχή αυτή της ισορροπίας προκαλεί τα τρία κυριότερα αποτελέσματα της περιόδου που προηγείται από την έμμηνη ρύση:

Πρώτον, η οιστρογόνος αλλοιώνει το μεταβολισμό των ιστών και τους κάνει να συσκρατούν περισσότερα νερά απ' το συνηθισμένο. Δεύτερον, επιταχύνει την καύση του σακχάρου απ' τον οργανισμό. Τρίτον, διαταράσσει τον κανονικό ρυθμό της αύξησεως των ιστών στο στήθος και στη μήτρα, προκαλώντας μία άσυληβστη ευ-

αίσθηση. Η λύση, λοιπόν, του προβλήματος ήταν προφανώς να υποδοθηθεί το σώμα στην απόκαταστασι της ισορροπίας των ορμονών του. Αυτό μπορούσε να γίνει είτε με τη χορήγηση πρόσθετης προγεστερόνης, είτε με τη χρησιμοποίηση της ανδρικής ορμόνης τεστοστερόνης, που εξουδετερώνει το πλεόνασμα της οιστρογόνου.

Επί πλέον, ο δόκτωρ Μόρτον υπέβαλε τις γυναίκες στις όποιες πειραματιζόταν, σε δίαιτα πλούσια σε πρωτεΐνες, και τους συνέστησε να τρώνε συχνότερα από τρεις φορές την ημέρα. Με το σύστημα αυτό, επέδιδε τη διευκόλυνση της κανονικής μεταβολής των πρωτεϊνών σε σάκχαρο μέσα στον οργανισμό.

Οι 29 λοιπόν εκείνες γυναίκες παρουσίασαν σημαντική βελτίωση. Ωστόσο, ο δόκτωρ Μόρτον δεν έμεινε ακόμη ικανοποιημένος. Γιατί δεν ήταν, βέβαια, πρακτική λύση να κάνει μία γυναίκα κάθε μήνα έντονη ορμόνη, που στοιχίζει πάνω από 20 δολάρια, για ν' αποφεύγει τις ενοχλήσεις της «προέμμηνης έντασεως».

Συνέχισε, λοιπόν, τις έρευνές του, ώσπου έπληρωσε ένα αποτελεσματικό φάρμακο, το «Πρε-Μέιν», που δίδεται σε δισκία. Το φάρμακο αυτό περιέχει συστατικά κατά της συγκεντρώσεως νερού στους ιστούς, ένα καταπραύντικό για τις τρεμούλες, καφεΐνη ως ελαφρό διεγερτικό για την κατάρτιση, και βιταμίνες Β, που συντελούν στην καταστροφή του πλεονάσματος της οιστρογόνου και την εύκολη μεταβολή των πρωτεϊνών σε σάκχαρο. Συγχρόνως, η γυναίκα πρέπει να προσέχει στη δίαιτά της γάλα και τυρί, που περιέχουν πολλές πρωτεΐνες.

Ο δόκτωρ Μόρτον δοκίμασε με λαμπρή επιτυχία το νέο φάρμακο σε 249 φυλακισμένες, που προσφέρθηκαν έθελοντικά γι' αυτό. Τώρα το παρασκευάζει η 'Εταιρεία Πούριντ Φρέντερικ, της Ν. Υόρκης, δεν θ' αργήσει δέ να κυκλοφορήσει σ' όλοκληρο τον κόσμο.

Ο «κύκλος» της έμμηνης ρύσεως. Οι άριθμοι δείχνουν τις 28 ημέρες αυτού του κύκλου, κι' η εικόνα τα διαδοχικά στάδια της αναπτύξεως και γονιμοποιήσεως του ωαρίου. Την 10η έως 12η ημέρα, το ωάριο αφήνει την ωοθήκη. Μπορεί να γονιμοποιηθεί μεταξύ 12ης και 16ης ημέρας. Μετά την 20η, προσκολλάται στα εσωτερικά τοιχώματα της μήτρας (έαν έχη ήδη γονιμοποιηθεί).

Ο ΠΕΡΣΥ ΚΙ' Η ΜΑΜΑ ΤΟΥ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο μικρός Πέρσυ κτύπησε απ' το παράθυρο το συνεφιασμένο ουρανό και την ομίχλη του Λονδίνου. Τού φαινόταν άδυ-
νατο νάναι αληθινά τα ήλιόλουστα τοπία που δέλεπε στις
είκονες, τις κρεμασμένες στην κάμαρα της γκουβερνάντας
τ.υ. της Χριστίνας.

Η μαμά του είχε φέρει μαζί της τη Χριστίνα απ' την πατρίδα
της, την Ιταλία, όταν είχε έρθει στην Αγγλία για να παντρευτεί.

Τό αγοράκι χασμουρήθηκε με πληξί. Πώς να περάσει την ώρα
του; Ήταν ολονόμιχοι. Η μητέρα του είχε βγί έξω. Μα κι' όταν
άκρια βρισκόταν σπύτι, σπάνια την έδλεπε ο Πέρσυ. Η Χριστίνα
του έξηγουσε πως ήταν πολύ απασχολημένη με τις επισκέψεις,
με τις δουλειές της. Λάτρευε τις συναυλίες και δεχόταν συχνά
στο σαλόνι κυρίες με τὰ βιολιά τους και μερικές φίλενάδες της.
Αυτή έπαιζε τότε πιάνο, και τὸ σπύτι γέμιζε από γλυκερά μου-
σική.

Ο μπαμπάς έρχόταν τὸ βράδυ μόνο, τὴν ώρα που θὰ πη-
γαινε πιά να κοιμηθῇ ὁ Πέρσυ. Τὸν φίλουςε ἀφηρημένα στὰ μαλ-
λιά, διάβαζε λίγο τὴν ἐφημερίδα του κι' ὕστερα ἀρχίζε να μιλά
στὴ μαμά, πάντα γιὰ τὸ ἴδιο θέμα: γιὰ τίς ἐμπορικές δουλειές
του, που δὲν πῆγαιναν καλά...

Μὰ εὐὸ δὲν μ' ἀκούς! τῆς ἔλεγε κάποια στιγμή, νευρια-
σμένος. Σὲ κάνω νὰ βαρεῖσαι. Θὰ προτιμούσεσ νάμουν ἕνας ἀπὸ
κείνους τοὺς χασομέρηδες, που μαζεύονται ἐδῶ, που λιποθυμῶνε
μόλις ἀγγίξῃς τὸ πιάνο καὶ που σοὺ φιλάνε ὕστερα τὰ «θεία»
χέρια σου!

Πάμε, Πέρσυ, διέκοπτε ἀπότομα ἡ μαμά.
Σηκώνότανε κι' ἔπαιρνε ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ βάλῃ

— Καὶ ἄντρες;... Κύριοι;
— Ξέρω γῶ; Πολλοί! ψιθύρισε ὁ Πέρσυ.
Δίσαστε μερικές στιγμές, κι' ὕστερα τὸ πρόσωπό του
φωτίστηκε.

— Πάω νὰ ρωτήσω τὴ Χριστίνα! φώναξε.
— Ἠλίθιε! μουρμούρισε ὁ μπαμπάς, συγκρατώντας τον
ἀπ' τὸ μπράτσο.

Ἀμέσως ὅμως προσπάθησε νὰ γλυκάνῃ τὴ φωνή του
καὶ πρόσθεσε:

— Ὅχι, θὰ μείνῃ μυστικό μεταξύ μας ὅτι θὰ ποῦμε.
Εἶσαι ἄντρας πιά, μπορείς νὰ κρατήσῃς ἕνα μυστικό...

Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ἡ μαμά κινδυνεύει! Κάποιοι κακοὶ
ἄνθρωποι θέλουν νὰ τῆς κάνουν κακό. Πρέπει νὰ τὴν προ-
σέχουμε, ἀλλὰ δίχως νὰ τῆς ποῦμε τίποτε, γιὰ νὰ μὴ τὴν
τρομάξουμε.

— Ἀ, ξέρω, μπαμπά, ποῖος εἶν' ὁ κακὸς ἄνθρωπος!
Ἐκείνος μὲ τὸ ἀστρο γελέκο...

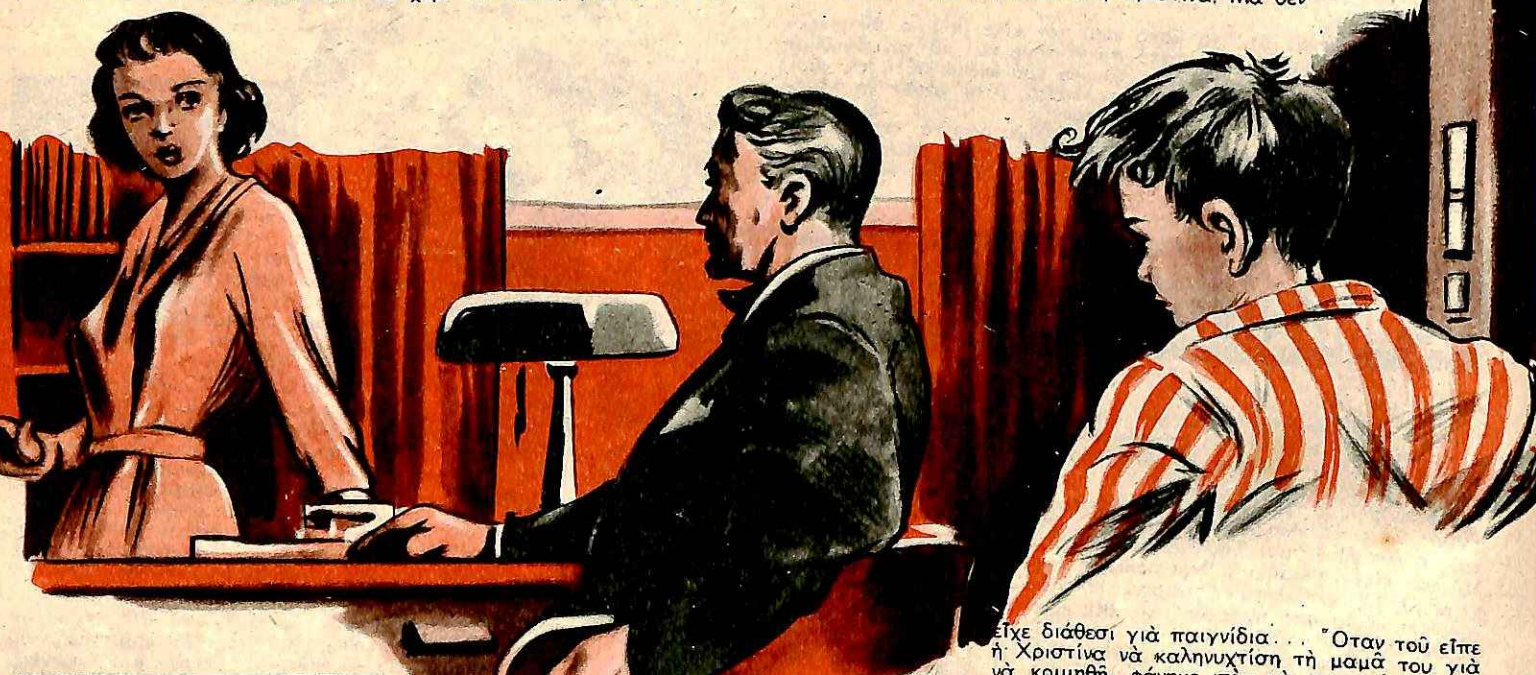
— Ὁ σὲρ Λέλι Χόβαρντ;
— Ναί. Προχτές, ἐνὸς βρισκόταν στὸ σαλόνι ὁ ἄλλος
κύριος που τραγουδαί καὶ που ἀγαπάει τὴ μαμά καὶ τῆς
φιλάει τὰ χέρια, ἔφασε ὁ κύριος μὲ τὸ ἀστρο γελέκο.

Ἡ μαμά δὲν θέλησε νὰ τὸν δεχθῇ. Τὴν ώρα κείνη, ἔδωκε
περίπατο. Εἶδα, λοιπόν, τί ἀσχημα μούτρα ἔκαμε ἐκεῖνος
ὁ κύριος, φεύγοντας. Καὶ πέταξε μακριὰ τὴ λουλούδια
που εἶχε φέρει γιὰ τὴ μαμά...

Ο μπαμπάς ἐσφίγγε τὰ χέρια τῆς πολυθρόνας, τόσο
που εἶχαν ἀσπρίσει τὰ δάχτυλά του στὶς ἀρθρώσεις...

— Καλά, Πέρσυ, πῆγαινε τώρα νὰ παίξῃς,
εἶπε.

Ο μικρὸς γύρισε κοντὰ στὴ Χριστίνα. Μὰ δὲν

— Δὲν μπορῶ νὰ ξαναδεχθῶ
τὸ σὲρ Χόβαρντ!... εἶπε ἡ
μαμά του στὸν πατέρα του.

νὰ κοιμηθῇ...
Ἐνὸς κτύπησε τώρα ἀπ' τὸ
παράθυρο, ὁ Πέρσυ ξαναθυμόταν
τὴ σκηνὴ που εἶχε δῇ τὸ πρωί.
Εἶχε μὴ στὸ σαλόνι, δίχως νὰ
τὸν ἀντιληφθῇ ἡ μητέρα του, που
ἔπαιζε πιάνο. Ἐνας μελαγχολικὸς
νέος στεκόταν ὀρθος κοντὰ τῆς
καὶ τραγουδοῦσε παθητικά. Τὰ μάτια του λάμπανε.

Ἡ μαμά σταμάτησε ξαφνικά τὸ παίξιμο κι' ἔφερε τὰ χέρια
τῆς στὰ μάτια της. Ἐκλαίγε; Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ὁ
Πέρσυ... Μὰ ἔδλεπε τοὺς ὤμους τῆς ν' ἀνεβοκατεβαίνουν σπα-
σμαδικά.

— Κυρία!... Μοὺ ραγίζετε τὴν καρδιά! τῆς εἶπε ὁ νέος μὲ
τρεμάμενη φωνή.

— Ὑστερα τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἔφυγε...
... Καθὼς ὁ Πέρσυ συλλογιζόταν αὐτὴ τὴ σκηνή, μπῆκε στὴν
κάμαρα ὁ μπαμπάς του. Τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στὸ
γραφεῖο του.

— Κτύπησε δῶ, μικρὲ μου! τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του ἕνα χρυσὸ
νόμισμα. Μ' αὐτὸ μπορείς ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι θέλεις, ὅταν θὰ πᾶς
στὸ Χάιντ-Πάρκ. Εἶναι δικό σου. Μὰ θέλω νὰ μοὺ πῆς κάτι...

— Ὁ, ναί, μπαμπά, ὅ,τι θέλεις! φώναξε ὁ μικρὸς μ' εὐγνω-
μοσύνη.

— Πές μου, ποῖος ἔρχεται καὶ βλέπει συχνότερα τὴ μαμά;
— Μὰ... ἡ κυρία Ντένν, ἡ λαίδυ Οὐίμπτον, ἡ μὲς Βάλιερ...

εἶχε διάθεσι γιὰ παιγνίδια... "Ὅταν τοῦ εἶπε
ἡ Χριστίνα νὰ καληνυχτίσῃ τὴ μαμά του γιὰ
νὰ κοιμηθῇ, φάνηκε σὰν νὰ συνερχόταν ἀπὸ
κάποιο ὄνειρο... Ξαναμπῆκε στὸ γραφεῖο.

Ἡ μαμά του στεκόταν ὀρθία, κι' ὁ πατέρας του τῆς μιλοῦσε.
— Εἰμ' εὐχαριστημένη που μοὺ μίλησες πρώτος γι' αὐτὸ τὸ
ζήτημα, Γκόντφρεϋ, ἔλεγε ἐκεῖνη. Δὲν μπορῶ πιά νὰ ξαναδεχθῶ
τὸ σὲρ Χόβαρντ. Λυπάμαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοῦ φερῶ ἔτσι.

— Καὶ γιὰτί, ἀγαπητή μου;
— Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβῃς, δίχως περισσότερες ἐξηγήσεις:
Γιὰτί ἔχασε τὸ σεβασμὸ που μοὺ ὀφείλει...

— Ὁ μπαμπάς σηκώθηκε ἀπ' τὴ πολυθρόνα.
— Ἀκουσε, Τερέζα! πρόφερε. Ὁ σὲρ Χόβαρντ θὰ μὴ σέ
λείει.

— Ἄν γίνῃ ἀνταγωνιστὴς μου, θὰ μὲ καταστρέψῃ... Ἐπι-
μένω νὰ τὸν δεχέσαι καὶ νάσαι πολὺ καλὴ μαζί του.

— Γκόντφρεϋ!...
— Καὶ κάτι ἄλλο, ἀγαπητή μου! Ποτέ δὲν ἀνακατένηκα στὶς
ἀτομικές σου ὑποθέσεις. Σ' ἄφησα νὰ ζῆς ὅπως σ' ἀρέσει...

— Μὰ ξέρεις πὼς σέβομαι τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ δικό σου!...
— Θὰ ἐξακολουθῶ νὰ σ' ἀφίνω ἐλεύθερη νὰ δεχέσαι ὅλους
τοὺς μουσικούς, τοὺς κόσμους, ἀκόμα καὶ τὸν ὠραῖο νέο που σοὺ
φιλάει τὸ χέρι. Ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ μοὺ χαλάσῃς τίς σπουδαίες δου-
λειές που ἔχω μὲ τὸ σὲρ Χόβαρντ! Κατάλαβες;

— Ὁ Πέρσυ ἀκουσε ἕνα λυγμὸ. Εἶπε τὴ μαμά του νὰ τρεκλίσῃ.
— Μαμά!... Μαμά! φώναξε μὲ λαχτάρα, τρέχοντας κοντὰ
τῆς.

— Πάμε, Πέρσυ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη, πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ χέρι.
Βγήκαν μαζί στὸ διάδρομο, περπατώντας βιαστικά.

— Μὰ ποὺ πάμε, μαμά; ρώτησε ὁ μικρὸς. Στὴν Ἱταλία;
Ἡ μητέρα στάθηκε ἀπότομα, ἔσκυψε κι' ἔβρεξε τὰ χεράκια του
μὲ δάκρυα κατὰ.

— Ναί, Πέρσυ, στὴν Ἱταλία, ἀπάντησε. Θὰ φύγουμε γιὰ τὴν
Ἱταλία!

Ν. ΚΟΡΣΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΝΕΜΕΣΙ

θρῶπος... ἐκτὸς ἂν εἶναι ἐγκληματίας, ἢ
ἂν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσουμε γιὰ ἀ-
πόπειρα δολοφονίας!...

Ὁ Σάρλ ἦταν κατάχλωμος, ἀλλὰ δια-
τηροῦσε τὴν αὐτοκυριαρχία του.

Ὁ «Ζιγκολό», τρομαγμένος, ἰκέτευε
τὴν Ἑρμάν, νὰ σταματήσει.

— Γιὰ τὸ Θεό, κυρία, ἡρεμήστε! ἀ-
πάντησε ὁ ἀδβὰς Πασκάλ. Παρ' ὅσα κι'
ἂν λέτε, δὲν μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλετε γιὰ
τὴ βαθεῖα συμπάθεια καὶ τὸ σεβασμὸ που
ἔχω γιὰ σᾶς... Σκεφθῆτε λίγο! Ἀκού-
στε μας καὶ πέστε στὸν ἄντρα σας ὅτι
ξεχνάτε, ὅτι συγχωρεῖτε!

— Δὲν θὰ βγῇ ποτέ ἀπ' τὸ στόμα μου
ἄλλο ἀπὸ λόγια μίσους καὶ περιφρονησε-
ως γιὰ σᾶς καὶ γι' αὐτὸ τὸν τρελλό, που
ὑπῆρξε ἄντρας μου...

Ὁ ἀδβὰς ἔκαμε μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρο-
νομία καὶ εἶπε:

— Θὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ βγοῦνε
σὲ λίγο ἀπ' τὰ χεῖλιά σας λόγια μεταμε-
λίας.

XVII

Τὸ εἶχαν δηλώσει ὁ δικαστὴς κι' ὁ γι-
ατρός: Σὲ μερικές μέρες, ὁ Τεβενέν θὰ ἦ-
ταν ἐλεύθερος.

Τὰ λόγια αὐτὰ σήμαιναν γιὰ τὸ «Ζι-
γκολό»:

«Σὲ μερικές μέρες, θὰ σὲ διώξῃ ὁ κ.
Τεβενέν κακὴν κακῶς. Πρέπει δὲ νὰ θεω-
ρήσῃς εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό σου, ἂν πε-
ριορίσῃς ὡς ἐκεῖ μόνο τὴν ἐκδίκησί του...
Μ' ἄλλες λέξεις, στὰ σαρὰντα σου χρό-
νια, θὰ ξαναπέσῃς στὴν ἀνέχεια, ἀπ' τὴν
ὁποία προσπάθησες πάντα τοῦ κακοῦ νὰ
ξεφύγῃς!».

«Δὲν ὀφείλει σὲ τίποτε ἡ ἀπελπισία —
σκέφθηκε. Καλύτερα νὰ δράσω! Πρῶτα-
πρῶτα, φάνηκα πάντα πολὺ τίμιος. Ἀπὸ
σήμερα θ' ἀλλάξω σύστημα. Ἐχω ἀκόμη
τὴν ἐξουσιοδότησί του Τεβενέν. Μπορῶ νὰ
τὴ χρησιμοποιήσω... καὶ θὰ τὸ κάνω!».

Αὐτὸ θὰ μοὺ ἐπιτρέψῃ νὰ συγκεντρώσω
ἕνα στρογγυλὸ ποσόν. Ὁ Τεβενέν δὲν θὰ
τολμήσῃ σίγουρα νὰ μὲ καταγγεῖλῃ. Θὰ
φοβηθῇ τὸ σκάνδαλο τῆς δίχης...

Ὅσο γιὰ τὴν Ἑρμάν... Ἀ, ἐδῶ διατάζω ἀ-
ληθινά! Πρέπει νὰ φύγῃ μαζί της... νὰ
ξαναρχίσω τὴν ἀειοβόρητη ἱστορία που
εἶχα μὲ τὴ Νινέτ;... Μὰ ὅχι, μ' αὐτὴν
δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τέτοιε ἀπογοητεύσεις.
Θὰ φανῶ πῶς ἐπιτήδειος. Ἀλλωστε, ὁ και-

— Ἐνὸς φίλος, ἕνας εἰλικρινὴς
φίλος, που μὲ περιποιήθηκε, μὲ
παρηγόρησε, τόνωσε τὸ ἥθικό
μου, ἐξύπνησε τὸ πνεῦμα μου ἀπ'
τὴ νάρκη του...

— Μὰ εἰσεῖς δὲν βλέπατε ἄλλον ἀπ' τὸ
γραμματέα σας!

— Ἐ, καὶ ποῖος σᾶς λέει, ὅτι δὲν
πρόκειται γι' αὐτὸν ἀκριβῶς;

Συγχρόνως, ὁ Σάρλ ἔδειχνε τὴν πόρτα
τῆς κάμαρας του, που εἶχε ἀνοίξει. Στὸ
κατώφλι στεκόταν ἕνας κληρικός, μὲ ἄ-
σπρα μαλλιά καὶ μὲ γλυκὸ κι' ἐπιβλητικὸ
ῥυθμό.

— Ὁ ἀδβὰς Πασκάλ! μουρμούρισε ἡ
Ἑρμάν.

— Ἀφοῦ παραδέχεσθε, γιαιτρε μου, πὼς
θεραπεύθηκα, πρόσθεσε ὁ Σάρλ, ἐπιτρέ-
ψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ συνε-
ργάτη σας, γιὰ νὰ σᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ
τὸν εὐχαριστήσετε...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, κυρία! εἶπε ὁ ἀδ-
βὰς, ἀφοῦ χαιρέτησε τὴν Ἑρμάν. Ἐγώ,
που προειδοποιήθηκα ἀπὸ κάποιους, φι-
λους, ἐγκαίρως δόξα σοι ὁ Θεός, κι' ἐ-
σπευσά νὰ βοηθῶ καὶ νὰ σώσω τὸ σύ-
ζυγό σας! Ὁ θάνατος δὲ ν' ἀποδώσῃ μονι-
μους καρπούς, ἡ προσπάθεια τῆς εἰρήνης
καὶ τῆς συμφιλίωσης που ἀνέλεόδα. Σᾶς
ἰκετεύω νὰ μὴ ἀδιαφορήσετε σ' αὐτὴ τὴ
συμβουλή μου!

— Ποτέ, κύριε! Ποτέ! φώναξε ἡ Ἑρ-
μάν.

Ὁ θυμὸς τῆς εἶχε διπλασιασθῇ, ἀπ' τὴν
ἀπροσδόκητη παρουσία τοῦ ἀδβὰ.

— Ποτέ! πρόσθεσε. Ὁ ἄντρας μου εἶ-
ναι τρελλός! Συνεννοηθήκατε μὲ τὸ γι-
ατρός, γιὰ νὰ φανῇ πὼς γιαιτρευτήκε!... Ἀ-
φοῦ ὑπῆρξατε ἄλλοτε συνένοχοι του, ξα-
ναγίνετε καὶ σήμερ! Θὰ προκαλέσω και-
νούργια ἐρευνα! Θὰ καταφύγῃ σ' ὅλα τὰ
δικαστήρια! Εἶναι τρελλὸς αὐτός ὁ ἄν-

ρὸς ἐπείγει. Πρέπει νὰ γίνῃ κάτι... Ναί,
ναί, ἔτσι θὰ κάνω!».

Τ' ἄλλο πρωί, νωρίς, πῆγε μ' ἕνα ταξί
στὸ μεγάλο Τεβενέν. Ἡ Ἑρμάν, μολονότι
ἔδλεπε πὼς ἦταν πιά ἀσπλη ἐναντίον τοῦ
συζύγου τῆς, ἐπέμενε ὡστόσο νὰ μὴ ἀ-
κούῃ τίποτε, ν' ἀρνηθῇ κάτι που ἦταν ὁ-
λοφάνερο, νὰ βέλῃ ἀκόμη ν' ἀγωνισθῇ γιὰ
τὸν τρυφερό της φίλο.

Δὲν προσπαθοῦσε κανὴν πιά νὰ κρύψῃ τὸ
δεσμὸ τους. Εἶχε πετάξῃ τὴ μάσκα, ἀ-
διάντροπα, παραχαλίσμένη ἀπ' τὴν ἀνί-
σχυρη μανία τῆς.

Ὅταν γύρισε στὸ σπύτι, βρῆκε τὴ Σου-
ζάννα νὰ περιμένῃ μ' ἄγνια.

— Δὲν ὑπάρχει ἀκόμα τίποτε καινούρ-
γιο, τῆς εἶπε. Θὰ σοὺ πῶ αὐριο μερικές
λεπτομέρειες. Γιὰ τὴν ώρα ὅμως, εἶμαι τό-
σο τασκισμένη ἀπ' τὴ συγκίνηση, ὥστε δὲν
μπορῶ νὰ μιλήσω...

Ἡ μὴν τῆς σκέψι ἦταν:

«Τί θὰ κάμῃ τώρα ὁ Ἀρθούρος; Τί σκο-
πεῖ;... Ὅ, μ' ἀγαπᾷ ἀκόμα».

Ὅταν ἡ καμαριέρα τῆς τὴν εἰδοποίησε,
ὅτι ὁ κ. ντὺ Βερνέ ζητοῦσε νὰ τὴν δῇ, μὲ
τὴν πρόφασι πὼς εἶχε νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ
κάτι πολὺ σπουδαῖο, πῆδρε ἀμέσως ἀπ'
τὸ κρεβάτι τῆς. Ξεχνώντας γιὰ πρώτη φο-
ρὰ νὰ τουαλεταρισθῇ πρὶν δεχθῇ τὸν ἀγα-
πημένο της, τυλίχθηκε βιαστικά μὲ μιὰ
ρόμπα κι' ἔτρεξε στὸ σαλόνι, ὅπου τὴν πε-
ρίμενε ὁ Ἀρθούρος.

— Ἐσύ!... φώναξε, ἀγκαλιάζοντάς του
μὲ πάθος. Ἐσύ, ἐπιτέλους!...

— Λοιπόν; Σκέφθηκε καλύτερα, ὅλη τὴ
νύχτα; τῆς ρώτησε ἐκεῖνος. Θὰ συνθηκολο-
γήσῃς μὲ τοὺς ἐχθρούς μας;

— Πὼς φαντάσθηκες ἕνα τέτοιο πρᾶ-
γμα;... Σ' ἀγαπᾷ, Ἀρθούρε, σ' ἀγαπᾷ
μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου!

— Μὰ τὸ πεπρωμένο θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ
νὰ χωρίσουμε! Ὅταν βγῇ ὁ ἄντρας σου
ἀπ' τὴν κλινική, θὰ μὲ διώξῃ ἀμέσως. Καὶ
θ' ἀρνηθῇ νὰ σοὺ δώσῃ διαζύγιο, ἐπ' ὅσον
δὲν ἔχεις στοιχεῖα γιὰ νὰ τὸν ἐξαναγκά-
σῃς σ' αὐτό... Τί θὰ γίνῃ τότε ἐγώ, δί-
χως τὰ φίλιά σου καὶ τὴν ἀγάπη σου; Θὰ
πρέπει νὰ παντρευθῶ μίαν ἄλλη, ἐνὸς ἡ
καρδιά μου θάναί γεμάτη ἀπὸ σένα;

— Ὅχι, ποτέ! Ποτέ!... Ὅχι αὐτό!...
φώναξε ἐκεῖνη μ' ἕνα λυγμὸ.

— Ὑστερα πρόσθεσε, ξεχνώντας τὸ κάθε
τι στὴν τρέλλα τοῦ πάθους τῆς:

— Ἐσύ! φώναξε ἀγκαλιάζοντας τὸν Ἀρθούρο μὲ πάθος. Ἐσύ, ἐπιτέλους!

— Σου έχω προτείνει πολλές φορές να φύγουμε μαζί!... Αρνήθηκες πάντα, από λεπτότητα. Μά σήμερα δεν πρόκειται πια για σκάνδαλο, για χαμένη θέση, για ατίμωσι!... Παίζεται τώρα η ίδια η ζωή μας... Ξέρεις καλά πως δεν θα ζήσω, αν σε χάσω!...

— Άς φύγουμε, λοιπόν... Άς φύγουμε μαζί! Μπορώ να ρευστοποιήσω άμεσα όλη την περιουσία μου. Σε δύο μέρες, μπορούμε να φύγουμε... Θα πάμε στο εξωτερικό, όπουδήποτε... φτάνει μονάχα να μας βέβαιον πως θ' αφήνουμε πάντα ό ένα στον άλλον!

— Ο «Ζιγκολό» είχε σηκωθεί, με ύποκριτική συγκίνηση. «Η φυσιογνωμία του εξέφραζε τέτοια αγωνία, ώστε η Ερμάνς πρόσθεσε με πάθος:

— Δεν μπορείς να μου αρνηθείς, 'Αρθούρε, αν μ' αγαπάς! Σκέψου πως, αν σε χάσω, θα πεθάνω!...

— Το ίδιο κι' εγώ!... Δέχομαι λοιπόν. Άς φύγουμε!

Ρίχτηκε στην αγκαλιά του και τον γέμισε φιλία. Εκείνος την απομάκρυνε μαλακά. Έπειτα η φωνή του έγινε ήρεμη, σαν να έβαζε όλη του τη θέληση για να νικήση την ταραχή του.

— Πρέπει όμως να βιστούμε, πρόσθεσε, γιατί ό άντρας σου μπορεί ν' απολυθεί σε τρεις-τέσσερις ημέρες!

— Ναί, άς μην αργούμε! Αυτό θέλω κι' εγώ... Σήμερα κιόλας, θα μαζέψω τα χρεώγραφα μου και θ' αποσύρω τις καταθέσεις μου απ' την Τράπεζα Μπαρντιν-Ρουσσώ... Έσύ πάλι πάρε απ' το κατάστημα ό,τι δικαιούμαι, σέ ρευστό χρήμα. Δεν πρόκειται να κάνω προετοιμασίες για το ταξίδι... Δεν χρειάζομαι ενοχλητικές αποσκευές! Μόνο μία βαλίτσα με τα λεφτά μου, τα διαμαντικά μου, κι' ό,τι άλλο πιο πολυτίμο έχω... Πότε πρέπει να μαι έτοιμη;

— Αύριο! απάντησε ό 'Αρθούρος, κοπιώντας για να κρύψει τη χαρά του. Αύριο, κατά τις 2 τ' απόγευμα... Θα πάμε στο Λονδίνο, όπου θα μάς είναι εύκολότερο να κρυφτούμε κάμποσο καιρό...

— Θάρρῶ να σε πάρω από εδώ... Θα ειδοποιήσης πως δεν πρόκειται να γυρίσης το βράδυ για φαγητό... Κανείς δεν θα ύποπτευθῇ... Όταν θ' αντιληφθῶνε την απουσία σου, τη νύχτα, εμείς θα βρισκόμαστε πια στην 'Αγγλία, ασφαλισμένοι. Άλλωστε, είμαι βέβαιος πως δεν θα επιχείρηση κανείς να μάς κυνηγήσει.

— Σύμφωνα!

— Δεν θα φοβηθῇς καθόλου, δεν θα διστάσης; Τόχεις αποφασίσει;

— Ναί, όπως και σύ!... Είμαι πλημυρισμένη από ευτυχία, στη σκέψη πως θ' αφήνω πια αιώνια ό ένα στον άλλο!...

— Ο «Ζιγκολό» κατάλαβε πως έπρεπε να δείξῃ κάπως περισσότερο ένθουςισμό.

— Τράβηξε, λοιπόν, κοντά του τη φιλενάδα του και τη μέθυσε με τα λόγια του και με τους ερωτικούς όρκους του.

— Σε λίγο όμως, ξαναγύρισε σε πιο σοβαρά θέματα:

— Ό καιρός έπείγει, είπε. Πρέπει να φροντίσω για το ταξίδι μας. Είν' ανάγκη να πάω στο κατάστημα, για να μην προκαλέσω ύποψεις... Δεν θα ξαναϊδῶμε, παρά αύριο στις 2.

— Ναί, αύριο! Και για πάντα!...

— Ο 'Αρθούρος έφυγε για το κατάστημα της Ρυ ντε λα Παί. Εκεί, διάβασε την αλληλογραφία, όπως συνήθως, έτοιμασε τα σχέδια των απαντήσεων, έκαμε το γύρο των ατελῆ και του καταστήματος κι' ύστερα ανέβηκε στο ταμείο.

— Κύριε Φιλμπέρ, είπε ξερά, θα έτοιμάσετε ό,τι χρειάζεται για ν' αποσύρουμε 2 1/2 εκατομμύρια φράγκα από την Τράπεζα.

— Δυσμisi εκατομμύρια;... Μά τί να τα κάνουμε; Δεν μάς χρειάζονται λεφτά, αυτό τον καιρό! Έχουμε έτοιμα τα ποσά για τις πληρωμές της 15ης...

— Είχατε τη συνήθεια, κ. Φιλμπέρ, να συζητήτε τις διαταγές που σας έδιναν. Εγώ δεν μπορώ ν' ανεχθῶ αυτούς τους τρόπους, τώρα που έχω την ευθύνη του καταστήματος... Σας παρακαλώ, λοιπόν, να έτοιμάσετε αυτό που σας ζήτησα, δίχως άλλα λόγια!...

— Πολύ καλά! κύριε! απάντησε ό γέρος ταμίας. Μου φάνηκε όμως τόσο παράξενο αυτό, ώστε νόμισα πως μπορούσα να κάνω μία παρατήρησι, όπως και με τον κ. Τεβενέν...

— Ό κ. Τεβενέν απουσιάζει και δυστυχώς δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει σύντομα... Είμαι ό αντικαταστάτης του. Όφείλετε να ύπακούετε λοιπόν στις διαταγές μου, που τις υπαγορεύει άλλωστε το συμφέρον του καταστήματος, καθώς και της κ. Τεβενέν και της κόρης της.

Το πρόσωπο του Φιλμπέρ χλώμιασε. Για να μιλήσῃ με τέτοιο αυταρχικό ύφος ό ντϋ Βερνέ, σήμαινε ό,τι, παρ' όλες τις προδλέψεις, η ιατρική και δικαστική εξέτασι του Τεβενέν ήταν δυσμενής γι' αυτόν κι' ό,τι ό αναπληρωτής του θα γινόταν ό α-

ληθινός άφέντης του καταστήματος, με την έγκρισι της Ερμάνς...

— Λίγο έλειπε να τα πετάξῃ όλα και να φύγῃ, ό καλός άνθρωπος. Τον συγκράτησε όμως η σκέψη πως έπρεπε όπωσδήποτε να μείνῃ στη θέση του, ό,τι κι' αν συνέβαινε.

— Σε μισή ώρα, να τάχετε έτοιμα, πρόσθεσε ό ντϋ Βερνέ. Θάρρῶ να τα πάρω. Θα πάω μόνος μου στην Τράπεζα, γιατί έχω να τους μιλήσω.

— Τα καρνέ των τσέκ για τις διάφορες άλλες Τράπεζες, όπου είχε λογαριασμό το κατάστημα, βρισκόνταν στο ιδιαίτερο γραφείο του Τεβενέν. Ός τότε, δεν τα είχε μεταχειριστή ποτέ ό «Ζιγκολό».

— Τα πήρε τώρα και υπέγραψε έπιταγές για όλόκληρα τα διαθέσιμα ποσά. Το σύνολο έφτανε το 1 1/2 εκατομμύριο περίπου. Μ' άλλα λόγια, θα είχε στη διάθεσί του 4 εκατομμύρια φράγκα.

— Δεν ήταν πολλά, βέβαια. 'Ακούσαν όμως για μία καλή αρχή... Η Ερμάνς θάρρῶνε μαζί της όλη την περιουσία της. Και θα μπορούσαν να τη χαρούν εξ ίσου καλά στο Λονδίνο, στις Βρυξέλλες, ή στη Νέγ 'Υόρκη, όπως και στο Παρίσι!

— Άλλωστε, έφ' όσον ήταν βέβαιο πως ό Σαρλ δεν θα υπέβαλλε μήνυσι, θα μπορούσαν άργότερα να διαπραγματευθῶν μαζί του, να συμβιβασθῶν και να ξαναγυρίσουν ίσως για να ζήσουν ήσυχοι στο Παρίσι.

— Πήγε ό ίδιος να εισηγήσῃ τα χρήματα απ' την Τράπεζα. Τον πλήρωσαν άμεσα, δίχως καμμία αντίρρησι.

— Γύρισε σπίτι του κατά τις 6 τ' απόγευμα.

— 'Ηρθε να σας δῇ μία κυρία, κύριε, τού είπε ό υπηρέτης του. Σας περιμένε μάλιστα πολλή ώρα να γυρίσετε. Έπειτα βαρέθηκε πιά, μου ζήτησε χαρτί, έγραψε ένα γράμμα και μου ανέθεσε να σας το δώσω.

— Αυτό θάρρεπε να κάνῃ εύθῶς άμέσως, είπε αυστηρά ό «Ζιγκολό».

— Πήρε το γράμμα που τούδωσε ό υπηρέτης, τ' άνοιξε ζωρῶ... και δεν μπόρεσε να συγκρατήσῃ μία κραυγή! Το γράμμα είχε την ύπογραφή 'Νινέτ Βιλλάρ».

— Τι τον ήθελε ή παλιά του φιλενάδα; Πώς τον είχε ξαναβρῇ, με τ' όνομα ντϋ Βερνέ; Πού είχε μάθει τη διεύθυνσι του; Νά τί τού έγραφε:

«Αγαπημένε μου άντρουίη. Μας χώρισαν άλλοτε δυσάρεστες περιστάσεις, μα παρ' όλ' αυτά, δεν έπαψα να σ' αγαπῶ, κι' είμαι βεβαία πως και σύ θα σκεπτεσαι συχνά τη λατρευτή σου Νινέτ. Ξέρω ποιά θέσι έχεις στο κατάστημα Τεβενέν. Προχτές, βλέποντάς σε να κατεβαίνῃς περήφανα από τ' αυτοκίνητο μπροστά στην πόρτα του, έννοιωσα ένα δυνατό καρδιοχτύπι.

«Ενώ έσύ πετύχαινες τόσο καλά, εγώ άτύχησα, μπουλοόκο μου. Μπορώ να πω πως έμεινα σχεδόν στην ψάθα. Μά είμαι βεβαία πως δεν θα ξεχάσης, τώρα που έχεις τα μέσα, ό,τι έκανα άλλοτε για σένα, και πως θάρρῃς να με δῇς το γρηγορότερο. Μένω στην οδό Νότρ Ντὰμ ντε Ναζαρέτ, αριθμός 18. Θα σε περιμένω αύριο σπίτι μου, εκτός αν μου όρίσης άλλο ραντεβού.

«Ξέρω πως θα είσαι άκριβῆς, γιατί, όταν γνώρισε κανείς άσχημες μέρες όπως έσύ, βοηθεῖ με χαρά του εκείνους που μοιρασθήκαν άλλοτε μαζί του τις καλές ημέρες...».

— Ό 'Αρθούρος καταλάβαινε πολύ καλά την πραγματική έννοια και την άπειλή που έκρυβε αυτό το γράμμα. Όστόσο, άνασήκωσε τους ώμους του, ψιθυρίζοντας:

— Ευτυχώς που πρόκειται να το σκάσω! Άλλοιώς, θάρρῃσκα απ' αυτό το μέρος μπλεδάδες που δεν τους περίμενα ποτέ... Άς απαλλαγῶμε άμεσα απ' το έμπόδιο αυτό που παρουσιάστηκε στο δρόμο μας!

— Κάθισε στο γραφείο του, πήρε ένα φύλλο χαρτί κι' έγραψε:

«Μολονότι χωρίσαμε μαλωμένοι κι' έχω παράπονα έναντιόν σου, θα σε ξαναδῶ ωστόσο με άληθινή ευχαρίστησι. Μου φαίνεται πως αυτό θα με ξαναενώσῃ.

«Άλς αλήθεια, η άναμνήσί σου δεν μ' άφηνε ποτέ τελείως. Μου είν' αδύνατο να ρῶ στίπῃ σου την Πέμπτη, γιατί είχα ἤδη

διαθέσει την ημέρα μου. Περιμένε με όμως το Σάββατο, κατά τις 11. Θα πάμε κάπου να φάμε και να τα πούμε με την ήσυχια μας.

«Σε φιλῶ όπως τον παλιό καλό καιρό.

»Ο 'Αρθούρος σου».

— Δίπλωσε το γράμμα, αφού το ξαναδιάβασε χαμογελώντας.

— Το Σάββατο!... Θα βρισκότανε τότε στο Λονδίνο, ήσυχος!...

— Εκλείσε το γράμμα του σ' ένα φάκελλο, έγραψε πάνω τη διεύθυνσι κι' έστειλε άμέσως τον υπηρέτη του να το ταχυδρομήσῃ.

— Ύστερα, δεν ξανασκέφτηκε πια τη Νινέτ Βιλλάρ.

— Το ίδιο βράδυ, άρχισε τις προετοιμασίες του. Πήρε όλες τις απαιτούμενες πληροφορίες για την ώρα άναχωρήσεως των τρένων. Έκαμε όλα τα χαρτιά που θα μπορούσαν να τον έκθῃσουν, κρατώντας μόνο όσα του ήσαν χρήσιμα. Άμπαρίσε ό ίδιος όρισμένα κομμοτεχνήματα που δεν ήθελε να τ' αποχωρισθῇ.

— Τ' άλλο πρωί, διέταξε τον υπηρέτη του να του έτοιμάσῃ τις βαλίτσες, για ένα ταξίδι. Πήγε όπως συνήθως στο κατάστημα της Ρυ ντε λα Παί, έκαμε το γύρο όλων των τμημάτων, έδωσε μερικῆς διαταγές.

— Δεν θα ξανάρθῶ σήμερα, είπε στην προϊσταμένη του ατελῆ. Άν παρουσιάσῃ καμμία σπουδαία ύπόθεσι, να πῇτε πως θάμαι αύριο εδώ, από κυρίς.

— Γύρισε στο σπίτι του. Οί αποσκευές του ήσαν έτοιμες.

— Η ώρα ήταν μόλις 11. Ό «Ζιγκολό» έρριξε μία τελευταία ματιά γύρω, για να βεβαιωθῇ πως δεν είχε ξεχάσει τίποτε.

— Ύστερα έστειλε τον υπηρέτη του να φέρῃ ένα ταξί.

— Νά καθαρίσης και ν' άερίσης καλά τα δωμάτια, όσο θα λείπω, τού είπε.

— Έπειτα διέταξε το σωφέρ:

— Στο σταθμό της Λυών.

— Ό θυρωρός κι' ό καμαριέρης χαμογέλασαν. Νόμισαν, ό,τι μάντευαν πού πήγαινε ό κ. ντϋ Βερνέ: στο Μονακό, δίχως άλλο.

— Τη στιγμή που απομακρύνονταν τ' αυτοκίνητο του 'Αρθούρου, έφ' άλλο κλειστό ταξί, που στάθμευε άντίκρυ, ξεκίνησε κι' αυτό και το παρακολούθησε.

— Όταν έφτασαν κοντά στην πύλη Σαιν-Ντενί, ό 'Αρθούρος φώναξε στο σωφέρ του:

— Άλλάξα ιδέα! Πήγαινε με στο σταθμό του Βορρά.

— Το δεύτερο ταξί σταμάτησε μία στιγμή. Ό σωφέρ έσκυψε πίσω, σαν να συννενοίτο με το πρόσωπο που μετέφερε. Ύστερα εξακολούθησε την παρακολούθησι.

— Στο σιδηροδρομικό σταθμό, ό «Ζιγκολό» φρόντισε να ξεφορτωθῶν οι βαλίτσες του, τις παρέδωσε στις αποσκευές και κύτταξε έπειτα το ρολόι του.

— Μεσημέρι... είπε. Όρα να τσιμπήσουμε κάτι! Οί μεγάλες συγκινήσεις άνοίγουν την όρεξι!

— Μπήκε σ' ένα γειτονικό ρεστωράν, έφαγε καλά, ήπῃε τον καφέ του, ύστερα πλήρωσε, και βγήκε στο δρόμο, ήσυχος κι' εύχαριστήμενος, και σταμάτησε έφ' άλλο ταξί. Έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνσι του μεγάρου Τεβενέν. Συγχρόνως, έλεγε με το νού του:

— «Ελπίζω να μαι έτοιμη ή Ερμάνς... Ό, είμαι ήσυχος απ' αυτή την πλευρά!».

— Έπειτ' από μερικά λεπτά, είχε φτάσει στην προορισμό του.

— Είδοποίησε, παρακαλώ, την κυρία, είπε στον καμαριέρη που τού άνοιξε την πόρτα.

— Σε πέντε λεπτά, μπήκε στο σαλόνι ή Ερμάνς. Είχε βάλει ένα ταξιδιωτικό φορέμα, δίχως καπέλλο.

— Ό ντϋ Βερνέ την έσφιξε στην αγκαλιά του, μ' ένα πάθος τέλεια προσποϊτό.

— Έκανα τώρα τις τελευταίες έτοιμασίες μου, τού είπε εκείνη.

— Ά, τόσο το καλύτερο! Φοδόμουνά τόσο πολύ!...

— Φοδόσουν; Τι πράγμα;

— Δεν ξέρω... Κάποιο απρόβλεπτο έμπόδιο... μήπως μετανοιώσῃς την τελευταία στιγμή!...

— Όποιος αγαπάει, όπως έγω, φοβάται το κάθε τι!

— Η Ερμάνς απομακρύνθηκε, άφίνοντας

μονάχο τον 'Αρθούρο.

— Ό «Ζιγκολό» ήταν τώρα ήσυχος. Όλα πήγαιναν περιφάνεια... Δεν είχε να φοβηθῇ πια κανένα έμπόδιο.

— Το ρολόι του τοίχου χτύπησε δωδεκάμισυ.

— Πως άργεί έτσι νάρρῃ; ψιθύρισε ό 'Αρθούρος. Σίγουρα, δίνει τις τελευταίες οδηγίες της, πριν να φύγῃ. Φτάνει να παίξῃ επιτήδεια το ρόλο της, ώστε να μην ύποψιάσῃ την αλήθεια εκείνη ή μικρή Αμερικανίδα που δεν μ' άρεσε ποτέ... Δεν πρέπει να καταλάβῃ κανείς τίποτε, πριν από αύριο το πρωί.

— Μόλις είχε τελειώσει αυτή τη σκέψη του, άκουσε το θόρυβο μίας πόρτας που άνοιγε πίσω του. Στράφηκε ζωρῶ, βέβαιος πως ήταν ή Ερμάνς.

— Κοίταξε όμως για να συγκρατήσῃ μία φωνή τρόμου, βλέποντας μπροστά του τη Νινέτ Βιλλάρ!...

— Έσύ!... τραύλισε. Έσύ!... Τι γυρεύεις εδώ;

— Μη φοβάσαι! Για νάρρῶ, θα πῇ πως πήρα την άδεια! Δεν πρόκειται να με διώξουν!... Τι γυρεύω; Μά, απλούςτατα, να έμπόδισῶ τον άγαπητό μου «Ζιγκολό» να μ' άφῃσι μπουκάλια, όπως μαγειρεύει!

— Σώπα... ή τούλάχιστον μιά πιο σιγά!

— Μπῆ! Γιατί να μιλήσω πῶς σιγά!... Δεν φοβάμαι κανένα, σου λέω!... Άχάρῃστε άνθρωπε! Όχι μονάχα ξεχνάς πως σε τάισα άλλοτε, σ' έντυσα, σουδῶσα χαρτί-ηλίκι, όχι μονάχα άρνιέσαι να μου ξεπληρώσης ένα μέρος απ' ό,τι μου χρωστάς, σήμερα που φτάνω, μα με κοροϊδεύεις κιόλας και μου δίνεις ένα ραντεβού για ό-ταν θάχῃς φύγῃ πια!...

— Σ' έξορκίζω, Νινέτ! δέχομε ό «Ζιγκολό», τρέμοντας μήπως άκούση τίποτε ή Ερμάνς, που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο.

— Τον τρόμαξε ιδίως ή τόση αυτοπεποίθησι της γρηῃς άρτίστας, που δεν μπορούσε να εξήγησῃ την παρουσία της εκεί.

— Σ' έξορκίζω, σῶπα! πρόσθεσε. Δεν ήξερα πως έπρόκειτο να φύγῃ σήμερα για ταξίδι... Σκόπευα να σου γράψω αύριο...

— Ευτυχώς, άγαπητέ μου, ό,τι δεν είσαι μόνο ένας μεγάλος παληάνθρωπος, αλλά κι' ένας ήλίθιος! Δεν άμφέβαλα άλλωστε ποτέ γι' αυτό!...

— Σ' όρκίζομαι, Νινέτ... Μά τώρα φύγε γρηγορά... Νά, έχω πάνω μου μερικά χιλιάρικα. Πάρ' τα... Θάρρῶ να σε βρῶ, μόλις γυρίσω, και θα έφηνγῶμε.

— Και γιατί, σε παρακαλώ, να μην τα πούμε τώρα άμέσως;... Ξέχασες, λοιπόν,

τί σου είχα πῇ στη Βιέννη; Ότι δεν άνέχομαι τους κλέφτες!... Και σύ έχεις το θράσος τώρα να μου προσφέρῃς λεφτά κλεμένα!...

— Νινέτ! φώναξε ό «Ζιγκολό», άρχίζοντας να θυμώνῃ. Άν δεν σωπάσης, θα...

— Όταν σου λέω εγώ πως είσαι ήλίθιος!... Για να μιλάω έτσι δυνατά, θα πῇ πως έχω το δικαίωμα και πως κανείς δεν πρόκειται να μ' έμποδίσῃ... Όστε, λοιπόν, εκμεταλλεύεσαι την πληρεξουσιότητα που σου είχαν δώσει, για να βάλης στο χέρι όλα τα μετρητά της επιχειρήσεως, και φαντάζεσαι πως δεν θα γίνῃ γνωστό αυτό; Μά, βλάκα μου, από χτές σε παρακολουθῶ συνεχώς και μαντέψα το σχέδιό σου!

— Η αλήθεια είναι πως σκόπευες να το σκάσης για το Βέλγιο ή για κάποιο άλλου σαν όλους τους καταχραστές. Μαζί όμως με το παραδάνκι του αφεντικού σου, θα τούπαιρνες και τη γυναίκα του! Ε, αυτό ήταν πάρα πολύ, μικρῆ μου. Κι' από άκριδῶς σε κατάρρεψε!

— Ό «Ζιγκολό», ξετρελαμένος, έλεγε και ξανάλεγε με μανία:

— Σώπα, Νινέτ... Σώπα, γιατί θα σε πνίξω!...

— Μη φοβάσθε, κυρία, πρόφερε ξαφνικά μία φωνή, ενώ συγχρόνως άνοιγε ή πόρτα. Μη φοβάσθε! Μιλήστε δυνατά!... Είχε μπῇ στο δωμάτιο ή Μαργαρίτα. Καί, πίσω της, ό «Ζιγκολό» κεραυνόπληκτος, διέκρινε την Ερμάνς, που ήταν χλωμή σαν πεθαμένη κι' άκουμπουσε στην πόρτα για να μην πέσῃ.

XVIII

Βλέποντας την Ερμάνς, ό «Ζιγκολό» κατάλαβε πως ήταν πια χαμένος.

— Όστόσο, η γυναίκα αυτή τον είχε τόσο αγαπήσει κι' είχε συμμερισθῇ ἤδη τόσες άτιμίες του, ώστε διατήρησε ακόμη κάποια αμυδρή ελπίδα...

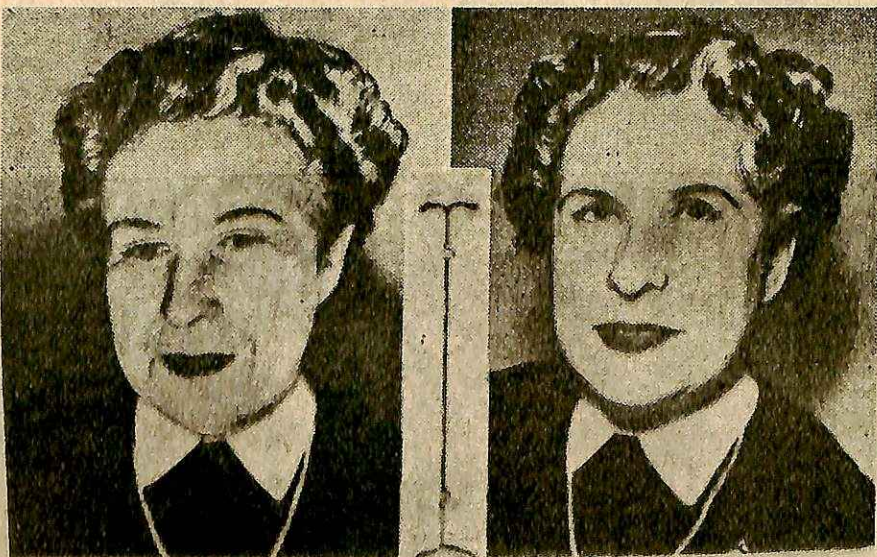
— Έτρεξε κοντά της και της είπε:

— Ερμάνς, δεν καταλαβαίνω τίποτε!...

— Συναντῶ στο σπίτι σας, στο σαλόνι σας, μία γυναίκα που λείπει πως βρίσκεται εδώ με την άδεια σας, και που με βρίζει χυδαία... Δεν την ξέρω καθόλου, αυτή τη γυναίκα... Από που έρχεται; Τι θέλει;

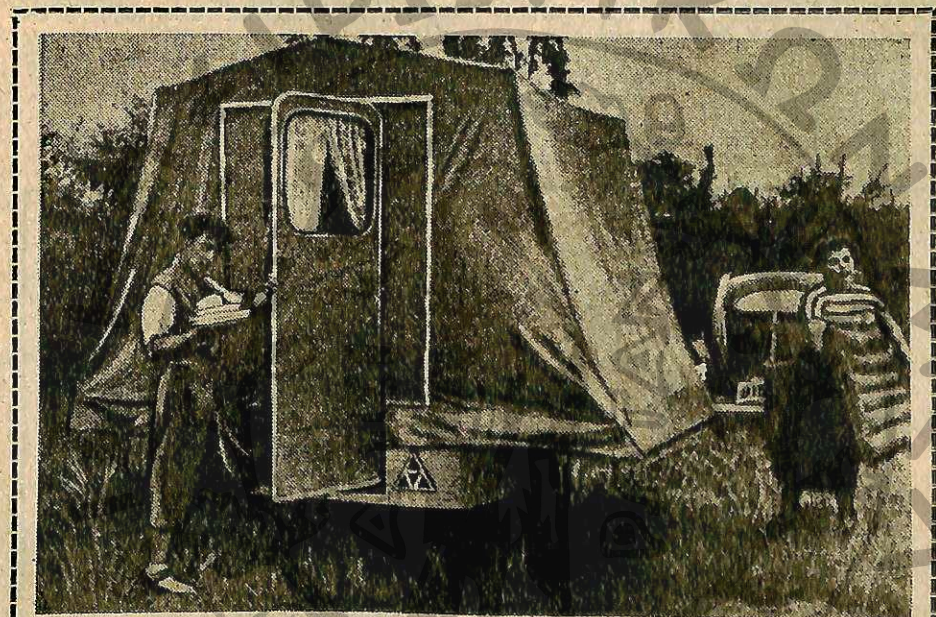
— Η Νινέτ τινάχτηκε, έτοιμη να χυμῇ πάνω του. Άλλ' ή Μαργαρίτα τη σταμάτησε με μία χειρονομία.

— Μιλήστε, κυρία, της είπε. Μιλήστε ἄφοβα! Η κ. Τεβενέν ξέρει ἤδη όσα της άποκαλύψαμε ή μητέρα μου κι' εγώ. Ξέρει πως αυτός ό άνθρωπος δεν λέγεται ύποκόμης ντϋ Βερνέ... και πως τα χαρτιά

ΠΩΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Δυό λεπτά της ώρας άρκον για να εξαφανιστε από το πρόσωπό σας κάθε ρυτίδα και να φαίνετῃ τουλάχιστον κατά 15 χρόνια νεώτερη!... Για να επιτύχετε τό... θαύμα αυτό, άρκει να άνοράσετε την άπλη, πρωτότυπη και εξαιρετικά αποτελεσματική έφευρεσι ενός Γάλλου, που αποτελείται από δυό γάντζους και μία κλωστή νάυλον. Το... θαυματουργό αυτό σύνολο, που διακρίνεται άνωτέρω άνάμεσα στις δυό εικόνες μας, τοποθετείται μέσα σε μία σαλίτσα, έτσι ώστε να τεντώνῃ το δέρμα του προσώπου και ίδιως του μετώπου. Στη φωτογραφία μας άριστερά μία κυρία όπως είναι εκ του φυσικού και δεξιά όπως φαίνεται με την χρησιμοποίησι της νέας έφευρέσεως.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Το έργοστάσιο αυτοκινήτων «Φόλξ - Βάγκεν» της Γερμανίας κατασκευάζει μικρά ρυμουλκούμενα όχηματα, τα όποια μέσα σε 10 λεπτά της ώρας μπορούν να μετασβλήθῶν σ' ένα έξοχο σπιτάκι με όλες τις απαραίτητες ανέσεις του. Τα νέα αυτά τροχήλαστα, που μπορούν να στεγάζουν άνετα δυό ζευγάρια σποικίζουν 16.000 νέες δραχμές και μπορούν να ρυμουλκηθῶν από οποιαδήποτε αυτοκίνητο γιατί είναι πολύ ελαφρά.

ταυτότητος που χρησιμεύει, τ'άκουσε από ένα πεθαμένο... Φανερώστε σεις το αληθινό του όνομα...

— Λέγεται 'Αρθούρος Νορμπέρ, ή 'Ζιγκολό', είπε η γρήγηρη αρτίστα, κυττώνοντας επιθετικά τον παλιό της φίλο. — Ξεμύλησε άλλοτε μια κοπέλλα, συνέχισε η Μαργαρίτα, κάποια Ροζέτ, για να βάλει στο χέρι την περιουσία της μητέρας της... Όταν διαφύσθηκε αυτή η ελπίδα του, την εγκατέλειψε και τότε αυτή η δυστυχισμένη σκοτώθηκε, μαζί με το παιδί της, ένα αγοράκι 5 χρονών... Όσο για τη μητέρα της, τρελλάθηκε...

— 'Ω, Θεέ μου!... τραύλισε η 'Ερμάν, πέφτοντας σε μια πολυθρόνα, έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Μπορείτε να πιστέψετε, 'Ερμάν, αυτές τις αίσχρες κι' ήλιθιες ατιμίες; φώναξε ο 'Ζιγκολό.

— 'Αν διαφύσθηκε τη δεσποινίδα, δεν πιστεύω όμως να κάνει το ίδιο και για μένα! συνέχισε η εξαγριωμένη Νινέτ. Μάλιστα, κυρία, όσα σας είπαν είναι ή καθαρή αλήθεια! Μά δεν είν' όλα. Πρέπει να μάθετε κι' άλλα ακόμα...

— 'Αφού τον συντηρούσαν για καιρό δολές οι γυναίκες πουπερταν θυμάτα του, έμπλεξε ύστερα μένα στα δίχτυα του... Δεν μπορώ να πω πως μετανιώω, όμως διόλου, γιατί έχει ωρισμένα προσόντα ως φίλος της καρδιάς... Δεν συμφωνείτε και σεις, κυρία;

— 'Η 'Ερμάν υπόφερε άφορητα... Δεν μπορούσε πια ν' ακούσει περισσότερα.

— 'Η ταπεινότης της, γιατί είχε διαδεχθεί μια τέτοια γυναίκα στην άγκαλιά του 'Ζιγκολό, τραυμάτιζε τόσο τον έγωισμό της, ώστε θα προτιμούσε να είχε πεθάνει για ν' τ' αποφυγή...

— Θέλετε τώρα να μάθετε γιατί χωρίσαμε; συνέχισε η Νινέτ. Μπορεί νάμαι οτιδήποτε, αλλά συχαίνονται τους κλέφτες. 'Ο φιλαράκος μας, λοιπόν, έκλεβε στα χαρτιά, στο σπίτι μου. Τό είχε κάνει επάγγελμα, από τότε που έπαψε να έκμεταλλεύεται τις γυναίκες... Φαίνεται πως δεν του φτάνανε τα λεφτά που τουδιναν για τ' άτομικά του έξοδα. 'Όσοι, μια μέρα, τον πιάσανε επ' αυτοφώρω...

— 'Ερμάν, σας εξορκίζω για τελευταία φορά, κάμετε να τελειώσω αυτή η φοιχητή σκηνή! φώναξε ο 'Αρθούρος. 'Η γυναίκα αυτή είναι τρελή... ή μεθυσμένη!

— Και προχώρησε προς τη φιλενάδα του, προσπαθώντας να της πιήσει τα χέρια. Στην επαφή του όμως, η μητέρα της Σουζάννας αποτροβήθηκε απότομα, με φρίκη.

— Κύριε, μπόρεσε επιτέλους ν' απαντήσει, είν' αλήθεια όσα λέει αυτή η γυναίκα... Τό βλέπω, τό νοιώθω!... πολύ άργα, δυστυχώς, εγκαίρως όμως για ν' αποφυγή την τρέλλα και την ατιμία που με συμβουλευατε να κάμω! Δεν μου μένει παρά η δύναμι να σας διώξω... Φύγετε! Πάρτε μαζί σας τα λεφτά που κλέψατε

απ' τον κ. Τεβενέν. Θα του τ' επιστρέψω εγώ, απ' την άτομική μου περιουσία. Τά συνθηζούμε κάτι τέτοια, έμεις οι γυναίκες. Συγχρόνως, πιέζε το κουμπί ενός ηλεκτρικού κουδουνιού.

Είναι γνωστό πως οι πόρτες έχουν εφευρεθεί μόνο και μόνο για να επιτρέπουν στους υπηρέτες να κρυφακούνε... 'Ετσι, ο καμαριέρης μπήκε άμέσως μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια της 'Ερμάν, έπιασε απ' το γιακά το 'Ζιγκολό και τον τράβηξε έξω.

— Περίμένε με, αγάπη μου! του φώναξε σαρκαστικά η Νινέτ. 'Εχουμε να καθίσουμε κι' άλλους λογαριασμούς, οι δυο μας!

Κι' αφού υποκλίθηκε μπροστά στην 'Ερμάν, όπως έκανε άλλοτε πάνω στη σκηνή του καμπαρέ, βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο.

— 'Η 'Ερμάν τους παρακολουθούσε με μια ματιά γεμάτη απόγνωση.

— 'Ενοιάβε πως τελειώνω ή ζωή της!... Τί θα γινόταν πιά, έτσι τσακισμένη, ταπεινωμένη, ένοχη;... Τί θακανε;

Είχε σωθεί απ' τον ύστατο εξευτελισμό! Κι' από ποιών; 'Από μια ξένη, μιαν άγνωστη... τη μίς Κλάρης Χέρτφορντ!

Αυτή είχε απομακρύνει πριν από μια ώρα τη Σουζάννα απ' το σπίτι, με κάποια πρόφαση, για να μη βρεθεί μπροστά στην έπασιχνητή εκείνη σκηνή.

Αυτή είχε φέρει εκεί την πρώην αρτίστα, που οι αποκαλύψεις της της είχαν ανοίξει τα μάτια.

Μά με ποιά σκοπό τάχε κάνει α' αυτά, μια άγνωστη, μια ξένη;

Ποιά κίνητρο την είχε σπρώξει να επέμβη, σαν άγγελος-φύλακας, ανάμεσα στους αμείρητους κινδύνους που απειλούσαν την 'Ερμάν και τους δικούς της;...

— 'Η μητέρα της Σουζάννας έπνιξε τους λυγμούς της...

Κάποια μυστική φωνή της έλεγε, ότι, αν ρωτούσε τη νέα, όχι μόνο θα μάθαινε την εξήγησή της συμπεριφοράς της, αλλά και θα βρούσε μια ηθική βοήθεια, για ν' ανορθωθεί απ' το χτύπημα που την είχε βρή, μια παρηγοριά ίσως.

— 'Η Μαργαρίτα είχε βγή απ' το σάλο, από διακριτικότητα, μη θέλοντας ν' αυξήσει με την παρουσία της τη ντροπή που δοκίμαζε η 'Ερμάν.

— 'Η κ. Τεβενέν την είδε να στέκεται στο βάθος της σέρας... Της έκαμε νόημα, κι' εκείνη έτρεξε κοντά της, κατάκλημα...

— 'Εμειναν για λίγο αμίλητες κι' οι δυο. 'Η 'Ερμάν, με το κεφάλι της χωμένο ανάμεσα στα χέρια της, δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια της, να κυττάξει την κοπέλλα...

— 'Επί τέλους, της είπε με φωνή που έτρεμε από λυγμούς:

— Χάρις σε σάς, μίς Χέρτφορντ, διασώθηκε η τιμή της οικογενείας μας απ' την άδυσσο του αίσχους και της ατιμίας!...

— Έκαμα άπλως το καθήκον μου, κυρία.

— 'Αναγνωρίζετε, λοιπόν, πως είναι δικό σας έργο ή σωτηρία του σπιτιού μας.

— Εγώ ήμουν, κυρία, ένα δρυαίο. Υπήκουσα σε μια θέληση υπέρτερη απ' τη δική μου...

— Μιά θέληση υπέρτερη απ' τη δική σας; πρόσφερε η 'Ερμάν, κατάπληκτη; Ποιά δηλαδή; Μιλήστε, σας εξορκίζω!...

— Δεν μπορώ να σας πω περισσότερα, κυρία. Πιστέψτε με όμως πως ή στοργή που σας έδειξα, είναι ειλικρινής... Σας τ' ξαναλέω, έκαμα το καθήκον μου...

— Τό καθήκον σας;... 'Υπάρχει, λοιπόν, κάποιος μυστηριώδης δεσμός μεταξύ μας;...

— Δεν τολμά να μιλήσω ακόμη, κυρία!... Δεν έχω τη δύναμη, ούτε τό θάρρος... Πρέπει πρώτα να με λύση ή μητέρα μου απ' τον όρκο που της έδωσα.

— 'Η μητέρα σας;... Μ' ήξερε, λοιπόν, πριν έρθετε σεις στο σπίτι μας;

— Σας τό ξαναλέω, κυρία, δεν μπορώ για την ώρα να σας δώσω περισσότερες εξηγήσεις. Πολύ θάθελα να μη μαθαίνατε ποτέ, ότι ήταν δικό μου έργο αυτό που μπόρεσα να κάνω! Γιατί έχουμ ανάγκη και μεις να μάς συγχωρέσετε, κυρία. Τό καλό που σας κάναμε, δεν ήταν παρά ένα είδος επανορθώσεως για κάποιο λάθος μας απέναντί σας!...

— 'Εσείς, μίς Κλάρη!... Ένα λάθος!... απέναντί μου!...

— 'Η Μαργαρίτα έσκυψε το κεφάλι της, δίχως ν' απαντήσει. Δάκρυα κατὰ αυλάκων τὰ μάγουλά της.

— 'Α, μά τώρα που είπατε τόσα πολλά, πρέπει να τ' αποτελειώσετε! συνέχισε η 'Ερμάν. Φανερώστε μου, λοιπόν, αυτό το μυστικό που μάς δένει... Σας εξορκίζω... σας ικετεύω!...

— 'Η Μαργαρίτα δεν πρόλαβε ν' απαντήσει. 'Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο άδελφός Πασκάλ.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, που μπήκα έτσι, δίχως να μ' αναγγείλουν, είπα στην 'Ερμάν. Δεν έρχομαι εδώ με ασυτηρές λέξεις στο στόμα, άλλ' απεναντίας, με λόγια συγγνώμης! Ξέρω τί συνέβη...

— 'Ο Θεός έστειλε έναν άγγελο, για να σας δώση το χέρι του και να σας συγκρατήσει στο χείλος του βαράθρου...

— 'Στ' όνομα αυτού του άγγέλου, σας εξορκίζω ν' ανοίξε επιτέλους ή καρδιά σας στον οίκο! Σεις που άμαρτήσατε, σεις που έχετε ανάγκη συγγνώμης, πρέπει και να συγχωρέσετε!...

— Νά συγχωρώ;... 'Εγώ;... Ποιόν λοιπόν;

— 'Ο άδελφός έδειξε με μια χειρονομία τη Μαργαρίτα, που είχε σωριαστεί σε μία πολυθρόνα κι' έκλαιγε με λυγμούς, με τό πρόσωπό της κρυμμένο μέσ' στα χέρια της.

— Τη μίς Κλάρη Χέρτφορντ; τραύλισε η 'Ερμάν. 'Αλήθεια, μίλησε κι' αυτή για κάποιο σφάλμα της και ζήτησε συχώρεσι, από μένα, την ένοχη, τη ντροπιασμένη...

— Πρώτον, κυρία, αυτή ή κοπέλλα δεν ονομάζεται μίς Χέρτφορντ. Είναι πλούσια, πλουσιωτάτη... Μά δέχθηκε ν' άσιση την άνεσι και τη λαμπρή κοινωνική της θέσι, για νάρθη ν' αναλάβη εδώ μια δουλειά γκουβερνάντας. Γιατί τόκανε; Γιατί μόνον έτσι θα μπορούσε να μαθαίν, να παρατηρή, να καταλαβαίν, και να σας προσφύλαξη ύστερα απ' τις καταστροφές που σας απειλούσαν!

— Είναι δυνατόν;... ψιθύρισε η 'Ερμάν, κατάπληκτη.

— 'Ο άντρας σας ήταν χαμένος. Είχε φτάσει στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. 'Εσείς είχατε άρνηθή να τον βοηθήσετε...

— 'Αλλοίμονο!... ψιθύρισε η δυστυχισμένη γυναίκα, σκύβοντας τό κεφάλι.

— Ένα θαύμα του επέτρεψε τότε ν' άνορθωθεί. Μιά περιουσία έπεσε ξαφνικά μέσ' στο άδειο ταμείο του... Τό θαύμα αυτό τόκαναν αυτή ή νέα κι' ή μητέρα της. 'Η περιουσία ήταν δική τους.

— 'Η 'Ερμάν δεν μιλούσε. Κύτταζε μόνο τη Μαργαρίτα με μάτια ορθάνοιχτα, σαν ούράνια όπτασις...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Η δεύτερη ναζιστική γενεά

Πώς ζουν σήμερα οι γιοι και οι κόρες των αρχηγών του Τρίτου Ράιχ

ΑΠΟ τους ανθρώπους, που κρατούσαν την τύχη της Γερμανίας στα χέρια τους από τό 1933 ως τό 1945, οι περισσότεροι δεν βρίσκονται σήμερα στην ζωή. 'Αλλοι αυτοκτόνησαν, άλλοι άπαχονίστηκαν μετά την καταδίκη τους από τό δικαστήριο της Νυρεμβέργης, ένας, ο Μάρτιν Μπόρμαν, εξαφανίστηκε, χωρίς κανένας να ξέρη αν ζή ή αν πέθανε. Δεν μένουν, παρά οι έπίτα κρατούμενοι του Σπαντάου, που κι' αυτοί, κλεισμένοι στους τέσσερες τοίχους της πύς αούτηρης και άπρόσιτης απ' όλες τις φυλακές, είναι ούσιαστικά νεκροί για τον υπόλοιπο κόσμο.

Αλλά τό όνομα τους δεν έχει σβόσει μαζί τους. Κρυμμένη στην άφάνεια, που της επέβαλε ή μεταπολεμική πραγματικότητα, ή δεύτερη γενεά της χιτλερικής άριστοκρατίας υπάρχει ώστόσο, ζή και κινείται στην σημερινή Γερμανία.

— 'Ως τώρα, κανείς δεν είχε ζητήσει να μάθ ή κάων και πού βρίσκονται οι γιοι αυτοί και οι κόρες των έθνικοσοσιαλιστών ήγετών, τά χαδεμένα παιδιά του Τρίτου Ράιχ.

Για πρώτη φορά, πριν από λίγες εβδομάδες, ένα γερμανικό περιοδικό, ή 'Μύνχνερ 'Ιλλουστρίρτε', άπεφάσισε να σηκώση αυτό τον πέπλο της άφάνειας, που σκεπάζει την δεύτερη χιτλερική γενεά και ν' άφανερώση μία μεγάλη έρευνα στις συνθήκες και τον τρόπο της ζωής της.

— 'Όπως διαπιστώθηκε από την έρευνα του περιοδικού του Μονάχου, κανένας από αυτούς τους νέους και τις κοπέλλες που άνατράφηκαν στην σκληρή, περή και άνταρτική άτμόσφαιρα της σημερινής Γερμανίας, δεν έχει την φιλοδοξία να βαδίση στα ίχνη του πατέρα του και δεν κάνει όνειρα εκδικήσεως.

— Οι πύς πολλοί δέχτηκαν φιλικά τους άπεσταλμένους της 'Μύνχνερ 'Ιλλουστρίρτε'. Και τους μίλησαν χωρίς μνησικακία και πικρία, για τις δυσκολίες που μοιράια άνημετωπίζουν, για τις δουλειές τους, τις άσχολίες τους και τά σχέδιά τους για τό μέλλον.

— 'Η μόνη, που άπετέλεσε εξαίρεσι στον κανόνα, όπληρε ή δέκαετηνίαχρονή 'Έντα Γκαίριγκ, ή κόρη του άλλοτε στρατάρχου της άεροπορίας και πρωθυπουργού της Πρωσίας. Οι άπεσταλμένοι του γερμανικού περιοδικού, ένας συντάκτης και ένας φωτογράφος, την συνάντησαν ένα μεσημέρι στον δρόμο, ενώ γύριζε από τό σχολείο της, τό λύκειο θηλέων 'Αγία Άννα' του Μονάχου.

— 'Η μικρή 'Έντα, όταν τους είδε να πλησιάζουν, κοντοστάθηκε και, χωρίς να περιμένη να της μιλήσουν τους έριξε μία ψυχρή ματιά και τους είπε: — 'Νομίζω πως είσαστε δημοσιογράφοι. Κι' εγώ δεν θέλω να έχω μπλέξιματα με δημοσιογράφους!

— 'Επειτα, γυρίζοντας περιφρονητικά από την άλλη μεριά τό κεφάλι της, εξακολούθησε τον δρόμο της για τό σπίτι.

— Στο σχολείο της, όπου κατέφυγαν εκείνοι, όταν ξεπιάτσων πώς... δεν ύπληξε συνεννόησι μαζί της, τους πληροφορήσαν πώς ή 'Έντα Γκαίριγκ είναι εξαίρετικά έπαινη στα μαθήματά της και πώς οι συμμαθήτριές της, παρά τον ύπερβολικό χαρακτήρα της, την άγαπούν, γιατί τις βοηθάει πάντατε πρόθυμα, όταν της τό ζητήσουν.

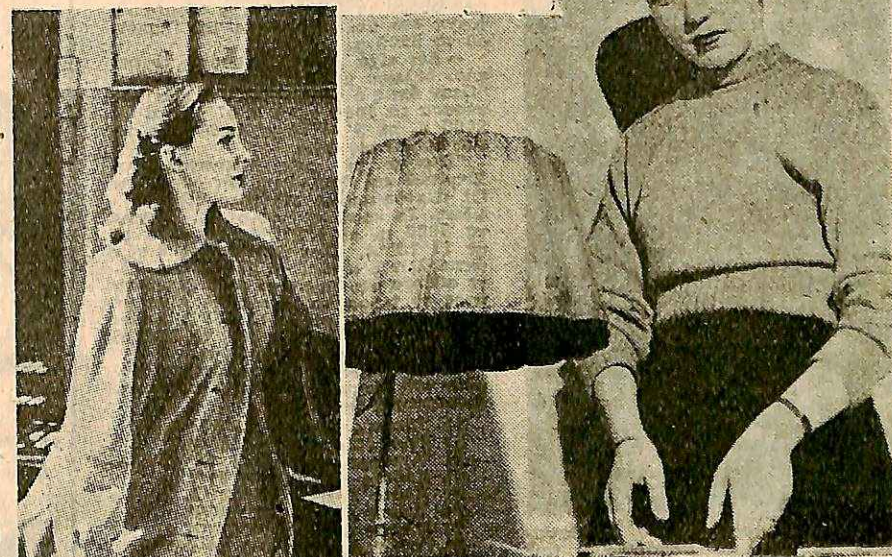
— Πολύ πύς ήπια ιδιοσυγκρασία, αντίθετα προς ό,τι θα περίμενε κανείς, σπριζόμενος... στο νόμο της κληρονομικότητας, έχει ή Γκουντρουν Χίμμελνερ, ή κόρη του τρομερού ύπουργού 'Ασφαλείας του Τρίτου Ράιχ. 'Η Γκουντρουν είναι σήμερα είκοσιτεσσάρων έτών και εργάζεται σ' έναν οικο ραπτικής, με μισθό 170 μάρκα (1200 νέες δραχμές) τον μήνα. Την ραπτική, την σπουδάζει στην εύαγγελική σχολή Μπέτελ. 'Ηταν τό μόνο που της έμενε να κάνη. 'Όπου άλλου κατέφυγε, της έβρεσαν ως όρο, για να μπόρεση ν' εργασθή, να άλλαξει τό όνομα της. 'Αλλά ή κίνη άρνήθηκε.

— 'Δεν μπορώ να στηρίξω ό...

— 'Ο Βόλφ Ρύντιγκερ 'Ες

λόκληρη τη ζωή μου σ' ένα ψέμμα, τους άποκρίθηκε.

— Ένα χρόνο μικρότερη από την Γκουντρουν, είναι ή κόρη του περιφημού 'Ιδρυτού της φυλετικής θεωρίας, ή 'Ιρέν Ρόζεμπεργκ. 'Η ζώη, από τό 1945 ως σήμερα, ύπληρε μία σειρά από σκληρές δοκιμασίες για την νόμιμη κόρη του θεωρητικού του 'Εθνικοσοσιαλισμού, με την έκφραστική μελαγχρινή όμορφή.

Η Γκουντρουν Χίμμελνερ

— 'Όπου κατάφερε να πιάση δουλειά, σέ λίγο την έβιωναν μολίς μάθαιναν την πραγματική της ταυτότητα. Σήμερα, εργάζεται σ' ένα εργοστάσιο του Μονάχου. 'Έχει ιδιαίτερη άδυναμία στον χορό, στον κινηματογράφο και στο θέατρο, και ή μεγαλύτερη άπογοήτευσή της ύπληρε, ότι δεν μπόρεσε να σπουδάση 'Ιστορία της Τέχνης και Διακοσμητική, όπως από μικρή ώνειρευόταν.

— Για να βρούν τον 'Αδόλφο Μάρτιν Μπόρμαν, οι άπεσταλμένοι της 'Μύνχνερ 'Ιλλουστρίρτε' συνάντησαν μεγαλύτερες δυσκολίες. 'Ο γυιός του μυστηριώδους έπιτελους του Φύρερ, για τον οποίο λέγεται πως έχει άπαρνηθή στην 'Αργεντινή ή την Βραζιλία, έχει άπαρνηθή τά έγκόσμία. Δεν άνεκάλυψαν σ' ένα μοναστήρι του 'Ινσμπρουκ, όπου προετοιμάζεται για ιεραπόστολος.

— 'Εθά πάω εκεί, που θα με στείλη ή Θεός, τους έειπε. Και άρνήθηκε κατηγορηματικά να τον φωτογραφίσουν.

— Τελείως διαφορετικός από τον μυστικοπαθή νεαρό Μπόρμαν είναι ή Βόλφ Ρύντιγκερ 'Ες, ήλικίας σήμερα 18 έτών. 'Ο γυιός του άλλοτε ύπερβολικού του 'Ομπερλάτμπεργκ, την 'Ιουλιανόφ—Κριστόφορου Σόβλε.

— 'Από τους συμμαθητές του, λίγοι ξέρουν πώς πατέρας του είναι ή διάσημος Ρούντολφ 'Ες, που βρίσκεται τώρα, καταδικασμένος σε ισόβια στις φυλακές του Σπαντάου. 'Ο Βόλφ Ρύντιγκερ κατοικεί με δύο ακόμη συμμαθητές του σ' ένα στενόχωρο διαμέτι της σχολής, που οι τοίχοι του είναι γεμάτοι από φωτογραφίες πιν-άν-γκρές. Τά Σάββατοκυριακά έπιδίδεται στο άγαπημένο του σπορ, τις χιονοδρομίες, και οι φιλοδοξίες του περιορίζονται στο να γίνη ένας καλός έξουουργός.

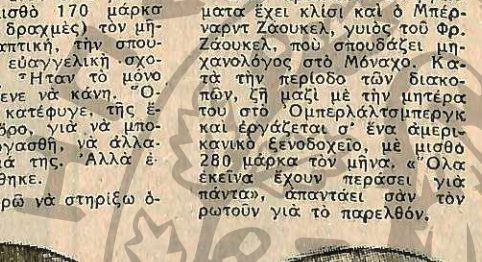
— Στα πρακτικά έπαγγελία έχει κλίσι και ή Μπέρναρντ Ζάουκελ, γυιός του Φρ. Ζάουκελ, που σπουδάζει μηχανολόγος στο Μονάχο. Κατά την περίοδο των διακοπών, ζή μαζί με την μητέρα του στο 'Ομπερλάτμπεργκ και εργάζεται σ' ένα αμερικανικό ξενοδοχείο, με μισθό 280 μάρκα τον μήνα. 'Όλα εκείνα, έχουν περάσει για πάντα, άπαντάει σαν τον ρωτούν για τό παρελθόν.

Ο Μπέρναρντ Ζάουκελ

— 'Ο Βενιαμίν της δεύτερας ναζιστικής γενεάς είναι ή Κλάους φόν Σίραχ, γυιός του άρχηγού της χιτλερικής Νεολαίας φόν Σίραχ.

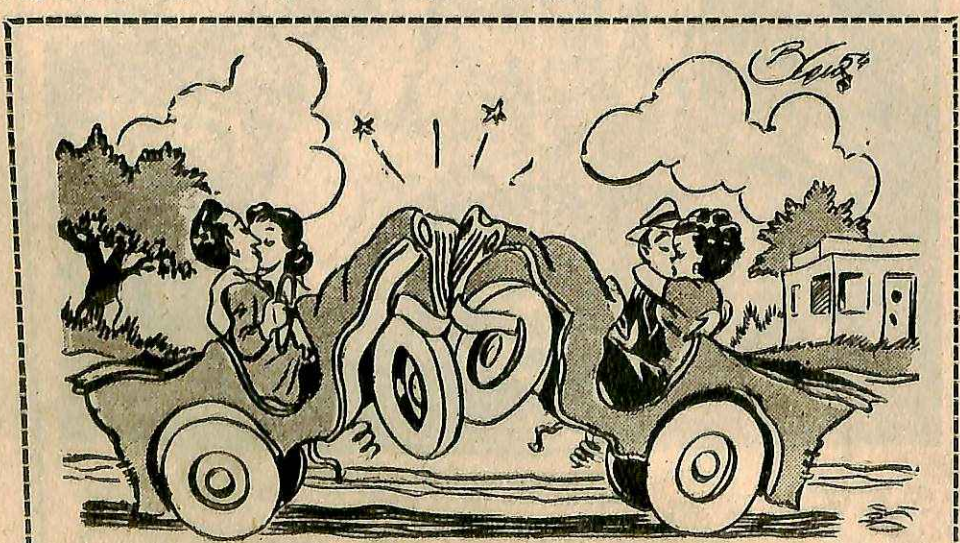
— Τό όνειρό του είναι να γνωρίσι τον κόσμο. Πέρσι, πήγε με την μοτοσυκλέτα του στην Ρώμη και στο Παρίσι, και τώρα περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία για να ταξιδέψη και στο Λονδίνο.

Ο Κλάους φόν Σίραχ

Η 'Ιρέν Ρόζεμπεργκ

Χωρίς λόγια!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

δρδα-κοφτα και καυιστα στο τραπέζι.

Η σκληρή και κουραστική δουλειά, μου είχε ανοίξει την όρεξη κι' έφαγα σαν λύκος. Κοιμήθηκα και λίγη έκλεκτη ρετσίνα που μου είχαν στείλει ρεγάλο κατ' ευθεία από τα Σπάτα, μετά άναψα κι' ένα τσιγαράκι κι' αισθάνθηκα τα μάτια μου να γλαρώνουνε γλυκά-γλυκά.

Μα έπεβλήθηκα στον έαυτό μου και κατανίκησα τη νύστα μου. Και με λιγότερο κέφι αυτή τη φορά, ξαναβγήκα στην ταράτσα. Μαστούρευα μέχρι που βασίλεψε ο ήλιος κι' έμεινα πολύ ευχαριστημένος από την εργασία μου, γιατί κατάρθισα να ανακαλύψω ποιες αφορμές είχαν προκαλέσει τις ζημιές στις καρέκλες και κατέληξα σε οριστικά συμπεράσματα ως προς τον τρόπο που θα έπρεπε να αντιμετωπίσω την επισκευή τους.

Κοιμήθηκα, καμαρώνοντας για τον καπάτσο κι' έξυπνο έαυτό μου κι' είδα στον ύπνο μου πως μαζευτήκανε, λείει οι πιό φημισμένοι επιτιλοποιοί απ' όλο τον κόσμο, για να μου ζητήσουνε συμβουλές.

Ξύπνησα μουνδιασμένος και μουτζουρωμένος. Η Έλπινίκη το παρατήρησε και πέταξε τον πόντο της:

— Άν δεν έχεις κέφι για δουλειά, πετάξου μέχρι τον καφέ να ξεσκονίσεις...

— Κάνεις λάθος, την αποπήρα. Στους καφεενδες συχνάζουν οι τεμπέληδες. Κι' εγώ είμαι δουλεντάρης!

“Ηπια κρυφά και βιαστικά μια άσπρινη κι' έπιασα πάλι το πόστο μου στην ταράτσα. Οι ταναλίες, τα σφυριά, οι πρόκες, οι λίμες και τα κατσαβίδια, γίνανε κομπολόι στα επιδέξια χέρια μου.

Κι' ασφαλώς, θάβγαζα μπόλικη δουλειά εκείνη την ημέρα, αν δεν με δαιμόνιζε η γυναίκα μου, που εμφανιζότανε κάθε τόσο και με παρακολουθούσε, χαμογελώντας ειρωνικά.

Με το δίκρο μου, λοιπόν, εκνευρίστηκα. Κι' ο εκνευρισμός μου κράτησε και την άλλη και την παράλλη μέρα, γιατί η Έλπινίκη συνέχισε την ύπουλη τακτική της.

Γι' αυτό, στο τέλος, τα θαλάσσωσα λιγάκι. Άλλα πάντως βγήκα αληθινός. Γιατί, πραγματικά, δεν υπάρχει στο σπίτι μου καρέκλα για φτιάξιμο, αφού όλες, όπως τις έκανα, δεν... επισκευάζονται πιά!

Γ. ΓΙΑΝ.—

CURESKIN

(ΚΙΟΥΡΕΣΚΙΝΗ)

“Άλοιφή δια την θεραπείαν του εκζέματος.

Πωλείται σε όλα τα Φαρμακεία
Τηλ. 613.482.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ

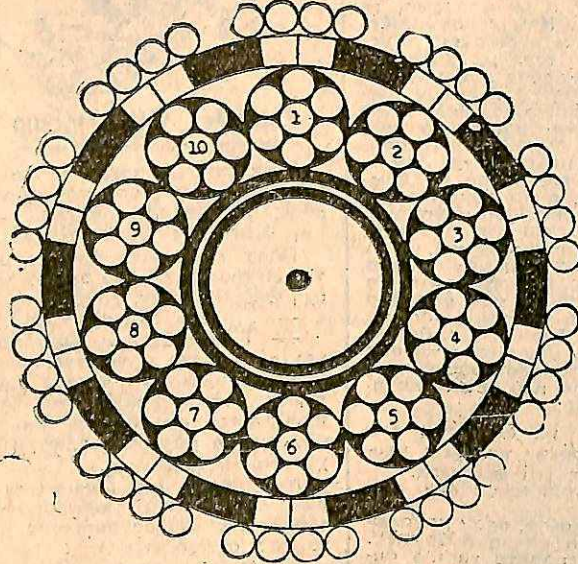
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61

1% ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο με παροιμίες

Μέσα στον κάθε μικρό κύκλο θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων που ν' ανταποκρίνεται στην αντίστοιχη εξήγηση την οποία θα βρείτε πιο κάτω. Ακολουθώντας θα τοποθετήσετε μία λέξη των τεσ-

σάρων γραμμάτων μέσα στην κάθε εξωτερική ομάδα των τεσσάρων κυκλίσκων.

Οι λέξεις των 4 γραμμάτων αποτελούνται από τα ίδια γράμματα των αντίστοιχων λέξεων των 6 γραμμάτων μείον δυό. Τα δυό αυτά γράμματα, που είναι πάντοτε συνεχόμενα, θα τα τοποθετήτε κάθε φορά μέσα στα μικρά τετραγωνίδια του μαύρου ενδιάμεσου κύκλου και θα υποθέσετε τότε να διαβάσετε μέσα σ' αυτόν ένα σοφό γινώμικο αποτελούμενο από 20 γράμματα.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ 6 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Δίχτυα άλάνει, ψαράς δεν είναι.
- 2) Ψυχική ανησυχία.
- 3) “Άκρον του σώματος μας.
- 4) Βάρκες.
- 5) Γνωστός προφήτης.
- 6) Σημείον στίξεως.
- 7) Δεν σκέπτεται σωστά.
- 8) Φρουρός.
- 9) Δέμα.
- 10) “Ολοκληρον.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ 4 ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

- 1) Κάτι το εξαιρετικά λεπτό.
- 2) Δεν συμπεριλαμβανεται στο καθαρό βάρος.
- 3) Το νερό του δεν πίνεται.
- 4) Υπερήφανα ζώα.
- 5) Δύο ήρωες του Τρωϊκού πολέμου.
- 6) Τροφή θηρίου.
- 7) Άνοσιούργημα.
- 8) Χυμός φρούτου.
- 9) Το έχει κάθε ανδρικό σακκάκι.
- 10) Χρονικό επίρρημα.

Δεξιγριφος

“Αν πάρης άριμνητικό κι' όρο μαζί γεωγραφικό, κι' αυτά τα δυό ενώσεις έν' αρχαιότατο θεό εύθες θα φανερώσης.

Καταπληκτική ταχύτης

Θέλετε να καταπληξέτε τους φίλους σας με την ταχύτητα, με την οποία μπορείτε να κάνετε μια πρόσθεσι, όσο μεγάλη κι' αν είναι;

Ζητήστε από κάποιον να γράψη πάνω σ' ένα χαρτί ένα πενταψήφιο άριθμό, όποιον θέλει αυτός. Από κάτω γράφετε έσεις έναν πενταψήφιο άριθμό, δικής σας εκλογής και βίνετε το χαρτί στον ίδιο ή δικής σας φίλου σας για να γράψη κάτω από τους δυό σε άλλο φίλο έναν τρίτο άριθμό, πενταψήφιο πάν- προηγούμενους έναν τρίτο άριθμό, πενταψήφιο πάν- πενταψήφιο άριθμό και ξαναβίνετε το χαρτί στους φίλους σας. Συνεχίζετε έτσι όσο θέλετε. Στο τέλος, μέσα σε δυό-τρία δευτερόλεπτα κάνετε την λος, μέσα στον άριθμό που θα έχουν γράψει οι πρόσθεσι όλων των άριθμών.

Η μέθοδος που θ' ακολουθήσετε για να το επιτύχετε αυτό είναι άπλουστάτη και ασφαλώς κανείς δεν θα καταλάβει το κόλπο σας.

Κάτω από κάθε άριθμό που θα έχουν γράψει οι φίλοι σας θα γράψετε έναν άριθμό του όποιου το άσροισμα του κάθε ψηφίου με το αντίστοιχο του προηγούμενου θα σας δινη πάντοτε 9, εκτός του τελευταίου (των μονών), που πρέπει μαζί με το επάνω του να δινη άσροισμα 10. “Αν λ.χ. ο φίλος

σας έγραψε τον άριθμό 32617, έσεις κάτω απ' αυτόν θα γράψετε τον άριθμό 67383. “Ετσι θα ξέρετε πως κάθε δυας πενταψηφίων άριθμών δίνει άναγκαστικά για άσροισμα 100.000. Δεν έχετε λοιπόν παρά να προσθέσετε τους δυό τελευταίους πενταψηφίους άριθμούς, που γράφουν οι φίλοι σας χωρίς να επέμβετε έσεις και να προσθέσετε στο άλικο άσροισμα τόσα εκατοστάρια χιλιάδων όσα ζευγάρια πενταψηφίων άριθμών υπάρχουν πάνω απ' αυτούς. “Ιδού ένα παράδειγμα:

Γράφουν	32.617
Συμπληρώνετε	67.383
Γράφουν	42.814
Συμπληρώνετε	57.186
Γράφουν	24.214
Συμπληρώνετε	75.786
Γράφουν	24.681
Γράφουν	31.205

Σύνολον : 355.886

Προσθέτετε δηλαδή γρήγορα-γρήγορα τους δυό τελευταίους άριθμούς που σας δίνουν για σύνολο 55886 και βάζετε μπροστά στο σύνολον αυτό ένα 3, όσα δηλαδή είναι τα ζευγάρια που τοποθετήσατε έν συνεργασία με τους φίλους σας. “Αν ήταν τέσσερα θα βάζατε 4 κ.ο.κ.

Κινηματογραφικό παίγνιδι

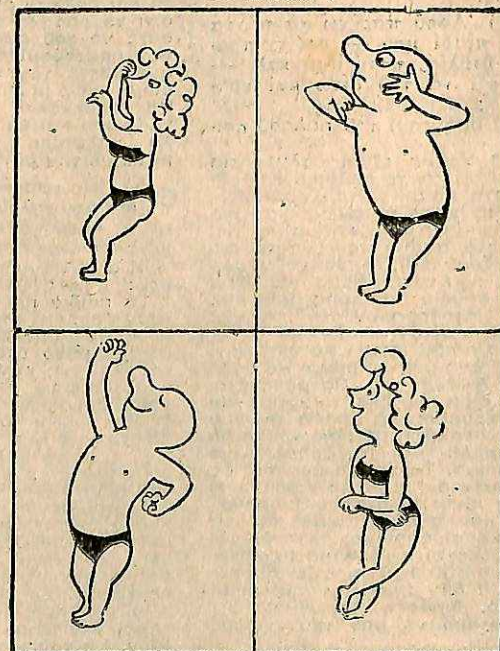
“Ενας κεντρικός θερινός κινηματογράφος ανέθεσε σε μία διαφημιστική εταιρία την κατασκευή μιας φωτεινής έπιγραφής, στην οποία θα αναφέρονταν οι τίτλοι δέκα μεγάλων ταινιών, που θα προβάλλονταν έπι της θόδνης του κατά την διάρκεια του καλοκαιριού. “Ενα βράδυ όμως η έγκατάσταση έπαθε κάποια βλάβη και άναψαν μόλις τα μισά γράμματα, αυτά που βλέπετε κατωτέρω. Γνωρίζοντας ότι κάθε άσυσμένο γράμμα έχει αντικατασταθί με μία παύλα μπορείτε να βρείτε ποιά είναι τα φίλμ που αναφέρονται στην έπιγραφή:

- 1) K-P-A-A-I-O -Y-N-M-
- 2) -A-Q-H
- 3) O-I-Q
- 4) -E-M-A-G-S-S
- 5) K-O-A-T-S
- 6) -O-K-M-A-O
- 7) A-Y-P-T-A -O-G-A
- 8) -Y-Y-H-H-A
- 9) I-Y-I-S -A-S-P
- 10) -A-W-N-A-A-A-A-

Μεταγραμματισμός

Κάποιος μεγάλος ποταμός για να γινη ελληνικό αλλάζοντας κεφαλαί. Κι' έν' στο νησάκι έπιτυχώς προσέθεσε κι' άλλο αρχικό ζώο χοντρό προβάλλει.

Τί κάνουν;

Είναι αδύνατο — ή τουλάχιστον πολύ δύσκολο — να μαντέψετε τι κάνουν πραγματικά τα τέσσερα πρόσωπα που βλέπετε στις άσυνπληρωτές αυτές εικόνες. “Η πρώτη είναι σγαυινότατη ή βάσει τα ματιά της: “Ο δεύτερος τηλεφωνεί: “Ο τρίτος κρεμάει κάτι ψηλά ή φωνάζει ένα ταξί: “Η τετάρτη είναι χορευτριά μπαλέτου: Μάλλον όχι! Προσπαθήστε λοιπόν να μαντέψετε τι κάνει ο καθένας, πριν βρείτε στη στήλη των λύσεων τις αντίστοιχες συμπληρωμένες εικόνες.

(Οι λύσεις στη σελ. 82)

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

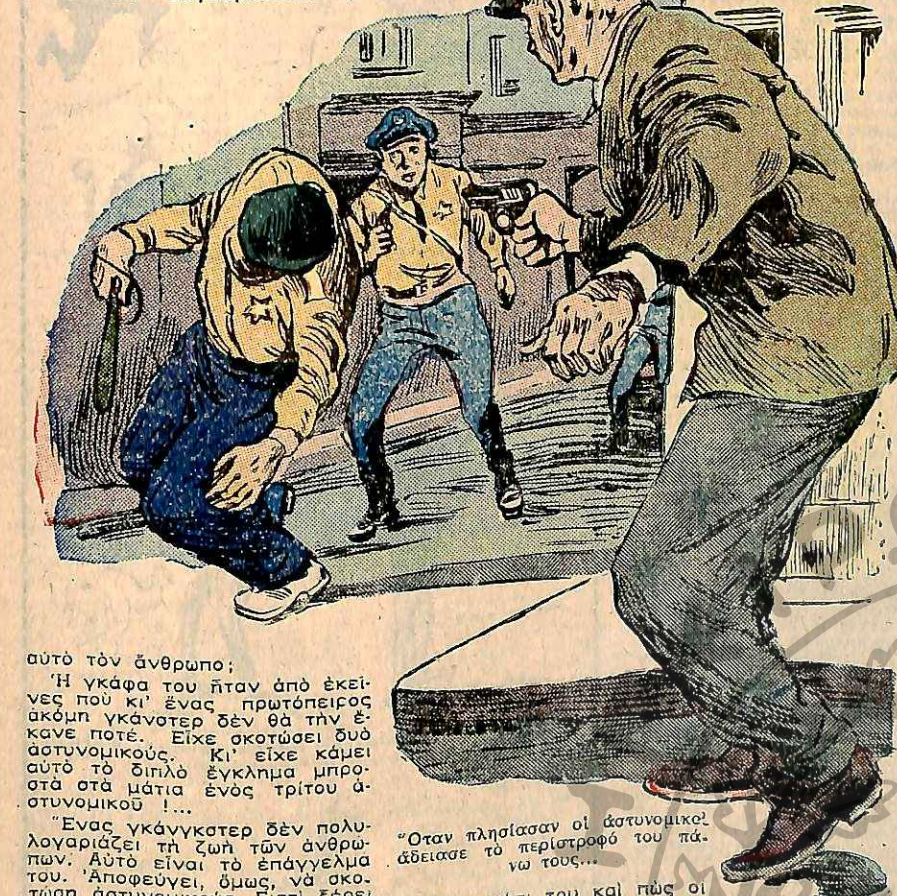
Η ΓΚΑΦΑ

ΓΚΡΑΝΤ Ο' ΜΠΡΙΕΝ

— Α φύγης το πρωί στις ένννη με το άεροπλάνο. Στις δέκα και μισή θα βρίσκεσαι στην Πόλη του Μεξικού. Βάλε καλά στο μυαλό σου ότι είσαι ο “Αμθρόσιος “Ολσν, από το “Οκλαντ κι' ότι κάνεις τον πλασιέ γραφομηχανών. Σ' αυτό το όνομα είπα να εκδοθί το διαβατήριό σου. Θεωρώ περιττό να σου υπενθυμίσω, ότι οι πλασιέ γραφομηχανών είναι φίλσοχοι άνθρωποι κι' ότι δεν έχουν περιτροφο ούτε πάνω τους ούτε μέσα στις βαλίτσες τους... Στο Μεξικό που θα πας, μπορείς να προμηθευθής και πολυβόλα ακόμη, αν αυτό είναι το κέφι σου... Μην φαντασθής, άλλωστε, πως θα σε ξεχάσω. “Ενας άνθρωπος μου θα σε υποδεχθί μόλις κατεβής από το άεροπλάνο και θα φρονίσι να σου βρή κάποια δουλειά, φυσικά στο είδος σου. “Ο πως ξέρεις, έχουμε συμφέροντα και στο Μεξικό... Βάλε το καλά στο νου σου αυτό...

“Αν ο Λέστερ Γκόντον ήταν γκάνγκστερ κι' αν οι χειρωνακίες, σαν αυτή που σκεφτόταν, ταιριαζαν στους ανθρώπους του επαγγέλματός του, θάπιανε το χέρι του Πατρικ “Ο' Μάλλευ, του άρχηγού του και θα τόφερνε στα χείλη του. Τόσο μεγάλη ήταν η συγγίνη που αισθάνονταν!...

Γιατί το λιγότερο, που περίμενε, έπειτο από την γκάφα που είχε κάμει, ήταν πως ο Πατρικ θα τον έδιωχνε από τη συμμορία του και θα τον απαγόρευε και να μιλά ακόμη στα μέλη της. Κι' όμως, όχι μόνο δεν το είχε κάμει, αλλά έμεινε και σε σκοτούρες, για να τον βοηθήση να φύγη από το Μεξικό. “Ηταν, λοιπόν, να μην αισθάνεται ευγνωμοσύνη γι'

αυτό τον άνθρωπο;

“Η γκάφα του ήταν από εκείνες που κι' ένας πρωτόπαιρος ακόμη γκάνγκερ δεν θα την έκανε ποτέ. Είχε σκοτώσει δυό αστυνομικούς. Κι' είχε κάμει αυτό το διπλό έγκλημα μπροστά στα μάτια ενός τρίτου αστυνομικού!...

“Ενας γκάνγκστερ δεν πολυλογιάζει τη ζωή των ανθρώπων. Αυτό είναι το επαγγελμα του. Άποφενγει, όμως, να σκοτώσει άστυνομικούς. Γιατί ξέρει πως έτσι θα χη όλη την άστυνομία στο κατόπι του και πως οι συνάδελφοί του σκοτωμένοι δεν θα άσζιναν τίποτα αντίθετη, στείλουν στην ηλεκτρική καρέκλα. Αυτή η πράξη είναι άπαιστος. Και λοιπόν, στους πιο στοιχειώδεις κανόνες του επαγγέλματος, κι' αυτό, οι γκάνγκστερικοί νόμοι την απαγορεύουν και την καίγουν ταυκάδουν. Το πως ο Λέστερ Γκόντον είχε φτάσει στο σημείο αυτό, αυτό την κουταμάρα, είναι μία άλλη ιστορία, που θα τη διηγούμαστε έδω.

Το περασμένο βράδυ, είχε μπη στο “Ντεβίλ”, που ήταν ένα από τα πιο πολυσύχναστα κέντρα της Τζάκσον Στρητ. Μία νέα καθόταν μπροστά στο μπαγκό του μπάρ, σ' ένα από τα ψηλά καθίσματα με το ένα πόδι.

“Ο Λέστερ είχε ιδί στην άρχή μόνο τα πόδια της. “Ηταν πόδια πριγκήπισσας! Της Μάρλεν Ντήτριχ δεν άζιζαν τίποτα μπροστά σ' αυτά. “Επειτα το βλέμμα του ανέθηκε στο πρόσωπό της, ποτέ του δεν είχε ιδί πιο όμορφο πρόσωπο με μεγάλα καμπύλητα μελαχροινά κι' είχε ολόμαυρα μάτια με μεγάλα καμπύλητα ματωσίνοια. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα, που ήταν κολλημένο πάνω της, έτσι που θάλεγε πως είχε μεγαλώσει μαζί αυτό!

“Ο Λέστερ ήξερε να μιλάει στις γυναίκες. “Ετσι δεν δυσκολεύεται να πιάσει κουβέντα μαζί της. “Εμαθε, λοιπόν, πως αυτή η υπέροχη νέα λεγόταν Τζόαν και πως τρέλλιανόταν για το χορό. “Επειτα από πέντε λεπτά, στριφογύριζαν κι' οι δυό στην πίστα.

— Χορεύετε υπέροχα, του είπε σε μία στιγμή.

“Ο Λέστερ χαμογέλασε.

— Είναι άληθεια πως τα πόδια μου δεν με δυσκολεύουν, άπάντως. Θάπρεπε να σας πω πως και εείς χορεύετε εξαιρετικά! Άλλα προτιμώ να σας πω πρώτα κάτι άλλο πιο σοβαρό... Είσατε η ωραιότερη νέα που είδα ως σήμερα στη ζωή μου. Σας το λέω αυτό με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια.

“Η Τζόαν χαμογέλασε κι' αυτή.

— Πότε θα μου πείτε πως μ' αγαπάτε; τον ρώτησε καίδευτικά. “Ο Λέστερ την έσφιξε πιο πολύ πάνω του.

— Μόλις τελειώση ο χορός, της άπάντησε.

“Εκμαν ακόμη μερικούς γύρους. Άλλά, ξαφνικά, η Τζόαν άποτραβήχτηκε με όρμη.

— Συχωρέστε με, είπε. “Ενας φίλος...

Κι' έφυγε τρέχοντας.

“Ο Λέστερ την είδε σε λίγο να χορεύει στα χέρια ενός νέου με μελαψό πρόσωπο και λεπτό μουστάκι στο επάνω χείλος. Τον γνώσιμό του, όπως κι' όλη η εμφάνισή του, έδειχναν άνθρωπο με γούστο. “Ο γκάνγκστερ δυσχερανόταν για την ξαφνική άπομάκρυνση της Τζόαν. Άλλά δεν μπορούσε να πη τίποτα. Κανένας νόμος δεν άπαγορεύει σε μία νέα ν' άφήση το συνοδό της για να πάει να χορεύη μ' έναν άλλον. “Οταν, όμως, την είδε, έπειτα από το χορό, να κάθεται στο τραπέζι αυτού του ανθρώπου, το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του.

“Ελούσε χαρούμενη κι' ευτυχισμένη και φαινόταν πως είχε ξεχάσει ολότελα το Λέστερ. Αυτός όμως δεν την είχε ξεχάσει. Κι' όταν κατ' άσαςε πως δεν είχε σκοπό να γυρίση, έδυσθύνθηκε προς το τραπέζι όπου καθόταν. Όταν ζύγωσε, άναψε με άργες κινήσεις ένα τσιγάρο κι' έπειτα είπε στο συνοδό της:

— Ημουν μαζί με τη δεσποινίδα...

— Α! έκαμε αυτός χαμογελώντας. Πολύ ένω διαφέρουν αυτό που μου λέτε...

“Αν έκαμε αυτός χαμογελώντας. Πολύ ένω διαφέρουν αυτό που μου λέτε...

— “Εκω, όμως, να σας πω κάτι, που είναι πολύ πιο ενδιαφέρον.

— Σας ακούω.

— Όχι έδω. Θέλετε να κάμωμε μία μικρή βόλτα μαζί;

— Καί γιατί όχι; άπάντησε ο άγνωστος. “Ο καιρός είναι υπέροχος...

“Ο άνθρωπος αυτός ήξερε ίσως να δινη ώραίες άπάντησεις, αλλά δεν είχε την ικανότητα να βιάζη το περιστροφό του τόσο γρήγορα, όσα ο Λέστερ. Κι' αυτό του στοίχιζε τη ζωή. Μόλις άπομακρύνθηκαν λίγο από το κέντρο, ο Λέστερ τράβηξε άμέσως με το ένα του χέρι το περιστροφό του και με το άλλο έφάρμοσε στην κνήμη τον άποσιωπητήρα. “Επειτα πίεσε τη σκανάλη...

“Εκανε τη σκέψη, βέβαια, πως κανείς δεν είχε ακούσει τον πυροβολισμό. Κι' αυτό ήταν σωστό. “Ενας άστυνομικός, όμως, είχε δει τον άγνωστο να πέφτη κι' έτρεξε άμέσως προς τα του. Ένώ ταυτόχρονα σφύριζε με τη σφυρίκτρα την Αυτή τη στιγμή, ο Λέστερ έχασε ολότελα την ψυχραιμία του. “Αντι να το βάλη στα πόδια, όμως ήταν σωστό, σάθηκε, κι' όταν πλάισαν, πώς ήταν το περιστροφό του πάνω τους. “Ο τρίτος πρό- απ' αυτούς σωριάστηκε νεκρός. “Ο τέτος χωρίς φτασε κι' έριξε μερικές σφαίρες. Άλλά χωρίς να πετύχη τον γκάνγκστερ, που υπερδέυτηκε άναμεσα σ' αυτοκίνητα κι' έφυγε.

Μόνον όταν άπομακρύνθηκε αρκετά, ο Λέστερ Γκόντον σκέφτηκε πως ήταν κουτό αυτό που είχε κάμει. Δεν κινδύνευε τώρα μόνο ο ίδιος, αλλά και τ' άλλη μέλη της συμμορίας.

Δεν διατάσε ωστόσο. Πήγε άμέσως στον Πατρικ “Ο' Μάλλευ, τον άρχηγό του, και του έκρυψε σπρεβήκε τα πάντα.

Στο άεροδρόμιο της Κουέλδα, ένας άνθρωπος περίμενε με το αυτοκίνητό του το Λέστερ. Σε μία στιγμή, πέρασε πλάι του και του ψιθύρισε πολύ σιγά:

— Προχωρήστε πάνω στο μεγάλο δρόμο και στρίψτε στην πρώτη διασταύρωση προς τα άριστερά. Θα σας πάρω από εκεί...

“Ο Λέστερ ακολουθώντας τις οδηγίες αυτού του ανθρώπου. Βρίσκόταν τώρα σ' ένα μικρό δρόμο, που προχωρούσε ανάμεσα στα χωράφια.

“Ο άγνωστος έφτασε σε λίγο με το αυτοκίνητό του.

— Είσατε ο Λέστερ Γκόντον; ρώτησε.

— Ναι, άπάντησε ο γκάνγκστερ.

— Ένω λέγονται Πατ Κέλλυ, είπε ο πρώτος. “Εχω να σας δώσω κάτι από τον Πατρικ “Ο' Μάλλευ.

Την ίδια στιγμή, έδωσε το περιστροφό του και άδειασε τις σφαίρες του πάνω στον Λέστερ, που σωριάστηκε άμέσως νεκρός.

“Ο Λέστερ Γκόντον η καλύτερα ο “Αμθρόσιος “Ολσεν ένταφίστηκε σε μία γωνία του νεκροταφείου της Κουέλδα κι' όπως ήταν ένας άπλος πλασιέ γραφομηχανών, οι άστυνομικοί δεν πολυσκοπίστηκαν για ν' ανακαλύψουν το δολοφόνο του.

Το άλλο πρωί, ο Πατ Κέλλυ παρουσιάστηκε στον Πατρικ “Ο' Μάλλευ και του άνέφερε με ποιο τρόπο είχε εκτελέσει τις διαταγές του. “Ολα είχαν γίνει με κεραυνόβολο ταχύτητα. “Ο Λέστερ Γκόντον είχε πληρώσει τη γκάφα του με τη ζωή του, που δεν μπορούσαν να υποπτευθούν, ότι είχε πεθάνει με το όνομα του “Αμθρόσιου “Ολσεν, θα έκαναν άδικα τον καιρό τους, ψάχνοντας για να τον βρουν.

Τακτικό άναγνώστη: Το φάρμακο που σας ενδιαφέρει βρίσκεται στο στάδιο των έρευνών και είναι άδελφον πότε θα φτάσει εδώ. Γι' αυτό σας συνιστώ να ακολουθήσετε την θεραπευτική αγωγή του γιατρού σας, περιμένοντας πάντα μια νεότερη θεραπεία.

Μιά μητέρα: Αυτό που μου περιγράφετε στο γράμμα σας για το παιδάκι σας, είναι αναμφισβήτητα ασφαλές και όχι έκκεμα. Είναι πολύ σπάνιο φαινόμενο το έκκεμα σ' ένα τόσο μικρό παιδάκι. Με το εξάμηνο όμως γίνονται μολύνσεις και παρουσιάζουν πυρεδμύλωση. Η τροφική διαίτα, που ακολουθείτε είναι έντελως αντίθετη, προς τις αλλεργικές εκδηλώσεις, δηλ. την αναφυλαξία. Να ακολουθήσετε επακριβώς τις συστάσεις που γι' αυτούς σας.

Έναν άναγνώστη 1-12: Ο γιατρός που θα σας εξετάσει, όταν θα έρθετε στην Αθήνα, θα πρέπει να είναι νευρολόγος, και κατόπιν θα σας καταστήσει για τις άλλες εξετάσεις.

Στρατιωτικό Χ.: Το περιεχόμενο της επιστολής σας δείχνει μορφωμένο άνθρωπο. Πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε λοιπόν ότι σε μία περίπτωση τόσο δύσκολη θα ήταν δυνατόν να ληφθεί σοβαρά υπ' όψη η γνώμη ενός γιατρού, που δεν έχει εξετάσει ποτέ τον άρρωστο αυτόν;

Ρομπέν των Δασών: Το περιστατικό που μου περιγράφετε είναι καθαρώς δερματολογικό. Το λέτε και μόνοι σας και εύτυχως εδώ που μένετε υπάρχουν πολλοί δερματολόγοι, τους οποίους μπορείτε να επισκεφθείτε. 'Αν αυτό σας είναι αδύνατο οικονομικά, τότε μπορείτε να περάσετε από το δερματολογικό τμήμα ενός νοσοκομείου, όπου αφού σας εξετάσουν δωρεάν θα σας υποδείξουν την κατάλληλη θεραπεία.

Βαρύς Κ.: Θεσπίζω: Και σε σας συνιστώ, ότι ακριβώς και στον «Ρομπέν των Δασών». Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν άριστοι δερματολόγοι ως και Νοσοκομεία δερματικών νόσων. Κάμετε τον κόπο να πάτε να σας εξετάσουν, οπότε και διαγνωσθεί σαφώς θα τεθεί και η θεραπευτική αγωγή θα είναι η ένδοξοιμένη, εφ' όσον θα είναι αποτέλεσμα προσωπικής εξέτασής.

Δυστυχισμένη ύπαρξη: Το νόσημά σας βέβαια είναι σοβαρό, αλλά μόνο από την άποψή του ότι είναι επώδυνο και σας βασανίζει. Γιατί κανένα άλλο κίνδυνο προς το παρόν τουλάχιστον δεν διατρέχετε. Θα μπορούσα να προσθέσω να κάμετε μερικές ακτινοβολίες και αυτές εφ' όσον μετά τα λουτρά της 'Ικάριας, θα εξακολουθήτε να έχετε τους πόνους, που μου περιγράφετε τώρα.

Επαρχιώτη: Με το να υποβλήθηκε σε εξέταση να έρθετε στην Αθήνα, όπως μου γράφετε στην επιστολή σας, δεν πρόκειται να έχετε βελτίωση της καταστάσεώς σας. Ακολουθήστε τη γνώση σας άλλωστε θεραπευτική αγωγή: Ριπεραζίνη κλπ. με την σχετική διαίτα και με την εύκαιρία του δόρους να πάτε και στα λουτρά.

Κα Κ. Δ. Ψ.: Συνάδελφοι για χειρουργικές αισθητικές επεμβάσεις υπάρχουν πολλοί στην Αθήνα. Προσέξτε όμως το θέμα, αν α-είξη τον κόπο να υποβληθεί ένα άτομο σε χειρουργική επέμβαση για ένα τόσο μικρό πράγμα. 'Εφ' όσον θα το αποφασίσετε και έλθετε στην Αθήνα, θα μάθετε τους κατάλληλους γιατρούς και πόσα χρήματα χρειάζονται.

Χριστίνα Ρ. 7: Θα μου επιτρέψετε να έχω αντίθετον γνώση από σας στην περίπτωση που μου περιγράφετε. Δηλ. το φαινόμενο δεν είναι καθαρό δερματικό, αλλά καθαρό ψυχικό. 'Εξαρτάται άπολύτως από σας. 'Αφήσατε όμως άουνασθήτως τον εαυτό σας να κυριευθεί από την ιδέα της κατωτερότητας και αποτέλεσμα αυτού είναι η εκδήλωση, που μου περιγράφετε. Ως γιατρός σας συνιστώ να κάμετε ένα κοινά έννοιας Τοποςαν, μία την ημέρα και να παίρνετε τρία κουτάλια του

Ο γιατρός σας

Άκνιτσεις επιστολών

Υλικοι την ημέρα Passinevol. Α. Α. Α.: Βόλο: Λυπούμαι γιατί δεν είναι δυνατόν να σας συστήσω ειδικούς συναδέλφους, για την περίπτωση σας. Όταν αποφασίσετε να έλθετε στην Αθήνα, θα μάθετε ότι σας χρειάζεται για την περίπτωση σας. Προς το παρόν σας συνιστώ να κάμετε 15 ένεσεις Tesion ή Apenorm των 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα. Κατόπιν θα παίρνετε πρωί-μεσημέρι και βρά-

δυ, επί 15 μέρες από ένα χάπι του ίδιου φαρμάκου των ένεσεων. Μετά διήμερο διακοπή θα επαναλάβετε την ίδια σειρά.

Μιά Νησιωτοπούλα Α. Τ.: Πρωτίτως θα έπρεπε να μου γράψετε εάν κατά την παιδική σας ηλικία επάθατε κανένα πνευμονικό νόσημα ή άλλο οποιοδήποτε, γαστροεντερικό κλπ. 'Αν σας εξέτασε επίσης γιατρός και που απέδω-σε τη σημερινή σας κατάσταση.

Η νέα Κρέμα προσώπου

NEALSON

χρησιμοποιείται η ίδια και την ημέρα και την νύκτα.

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΑΠΟ ΜΥΜΠΙΚΙΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΥΣ ΕΡΕΘΙΣΜΟΥΣ

Καθιστά το δέρμα λείο χαλαρό

Συνιστάται ειδικά κρέμα το έρισμα

NEON ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

NEALSON

ΔΙΑΝΑ

Το ψυχείο θαύμα Του 1954

2.200 ΠΑΓΟΥ-5.500 ΗΛΕΚΤΡ

Coronet

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Στο μεταξύ μπορείτε να παίρνετε πρωί-μεσημέρι και βράδυ από το φαγητό μία κουταλιάσα Ηερανίε ή Solerap, όποιο βρήτε από τα δύο.

Υπερήλικα 4: Το νόσημα που μου περιγράφετε είναι κοινότατο και συνήθιστα για την ηλικία σας. Σωστά σας συνέστησαν την θεραπευτική αγωγή που ακολουθείτε. Χρειάζεται εκ μέρους σας υπομονή και συνέπεια και τότε θα ζήσετε πολλά ακόμα χρόνια.

Α. Λ.

ΟΟ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μιμικά Ν. Σ.: Τα ένοχλημάτα σας είναι αποτέλεσμα της κακής λειτουργίας των ωοθηκών. Μετά την λήξη της έμμ. περιόδου να παίρνετε επί δέκα ημέρες και τρεις φορές την ημέρα από εν δισκίο Ομοπαλ μετά το φαγητό, γιατί την γενική δέ τονώσει το οργανισμό σας να κάμετε δέκα ένεσεις Envelrin, μία κάθε ημέρα.

Σ. Ν. Σ.: 'Ανω Νέα Σύμωρη: Πρό πάσης θεραπείας πρέπει να έπισκεφθείτε ένα γυναικολόγο, γιατί η συχνή εμφάνιση αίματος πιθανόν να όφειλεται σε σοβαρότερη αίτια. 'Η χορήγηση φαρμάκων χωρίς εξέταση πιθανόν να περιπλέξει την κατάσταση.

Άπελπισμένη Α. Κ. Μ.: Τα δώδεκα χρόνια και η σωστική ανάπτυξη της κόρης σας, δεν πρέπει να σας άνησυχούν σχετικά με την τακτοποίησή της. 'Υπάρχει άσφαλές φάρμακο, άλλ' ως άποφύγουμε τη χρησιμοποίησή του, γιατί έχω τη γνώμη πως πολύ σύντομα το όργανό της θα κάμη το έργο του.

Σ κ λ α ο χ ό ρ ι 10: Τα σφάλματα και τα άτυχήματα στη ζωή δεν πρέπει να μας άπελπίουν, αλλά να αντιμετωπίζονται με άρ-ρος και ψυχραιμία. Μία μικρή χειρουργική επέμβαση με παραμονή σε κλινική λίγες μέρες, θα τακτοποιήσουν το ζήτημα. Για το άλλο ζήτημα, τοποθετήστε κάθε βράδυ βαθειά δύο δισκία Denegam και έ-ξωτερικώς, χρησιμοποιήστε την ά-λοιφή Nupercainal.

Ζάν Ντ' Άρκ: 'Εφ' όσον ο γιατρός σας άποκλείει την ύπαρξη καλοήθους όγκου της μήτρας και άποδίδει τις αιμορραγίες σε λειτουργική αίτια, θα συνεχίσετε τις ένεσεις Testoviron των 25 μλγρ. Θα κάμετε δύο τόν μήνα, ά-να διήμερο και έξ ημέρες από της περιόδου. Συνεχίστε επί διήμερο και μου γράψετε πάλιν.

Μιά κοπέλλα από την Αθήνα Π. Κ.: Τα ένοχλημάτα σας ως και η έντονη ήμικρανία που έντείνονται κατά την περίοδο της άδιαθεσίας, άσφαλώς όφειλονται σε άσθητική άνεπάρκεια. Για τη βελτίωση της καταστάσεως, θα κάμετε πέντε ένεσεις το μήνα και επί τρεις μήνες από το φάρμακο Amp. Estro. 'Ρωί μία καθ' έκάστην έβδομηνήμερη περίοδο. 'Εσωτερικώς δέ θα λαμβάνετε τρία χάπια καθ' έκάστην νύκτα, άνα ένα και άμέσως μετά την λή-ξη της περιόδου, εκ το φαρμάκου Ομοπαλ.

Μικρή άπελπισμένη, Δράμα: Δεν είναι καθόλου παρά-δοξη η έρώτησή σας. Αυτό που φοβάστε μπορεί να συμβεί εύκολά-τατα. 'Επισκεφθείτε τάχιστα ένα γυναικολόγο.

Άπελπισμένη, Μυτιλήνη: Δεν μου γράφετε λεπτομερώς, αλλά έφ' όσον η σάλπιγγογραφία είναι δυσμενής και οι έλκιδες της τεκνοποιήσεως είναι πολύ λίγες. Πάντως μην έγκαστείτε τον ά-γωνα και υποβλήθηκε σε μία ειδική θεραπεία δια διαθερμιών και όρμονοθεραπείας. Οι έκπληξεις δεν άποκλείονται.

Μαρία Δέλτα, 'Ενταθα: Θα ήταν προτιμώτερο να σας εξέ-τάσει ένας γυναικολόγος. Πάντως για τη βελτίωση της καταστάσεως, να κάμετε δύο ένεσεις το μήνα και όχτώ μέρες από της άναμενο-μένης άδιαθεσίας άνα διήμερο, με το φάρμακο Amp. Neo-Op-riol 25 μλγρ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ Σ.

Η αλληλογραφία μας

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Συριανό λουκοδίμι: Το πραγματικό όνομα της Μαίριλιν Μονρόε είναι: Νόρμα Τζην Μπέικερ. Γεννήθηκε στο Λος Άντζελες την 1 'Ιουνίου 1928. Πριν παντρευτεί τον Τζο ντι Μάρτιν, ήταν σύζυγος του Τζέιμς Ντούγκερτυ. Τα κυριώτερα φίλμ της είναι τα ακόλουθα: 'Η 'Εντίνια, ό Βαρνάβας, η μαίμου και το Μπογκ-μόλετς. 'Οι άνδρες προτιμούν τις 'Εντίνες. 'Ανταράς και 'Απώς να παντρευτείς έκτομυρι-όυχο. Παίζει στον κινηματογράφο από το 1952. 'Η διεύθυνση της είναι: Marilyn Monroe: 20th Century Fox Films 10201, West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Μικρή άναγνώστρια Μ. Μ.: 'Η διεύθυνση του Rossano Brazzi είναι: Via Sistina 57, Roma Italia. Λύδρα Ήλμυρ: 'Η διεύθυνση του Tyrone Power είναι: 139 N. Saitair Ave. Brentwood, Calif. U.S.A. Της Joan Crawford 426 N. Bristol Ave. Brentwood, Calif. U.S.A. Και της Eleanor Parker: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Cuiver Cidy, Calif. U.S.A. Οντίλ, Άμπελόνκηποι: 'Η διεύθυνση του Gregory Peck είναι: 1700 San Remo Avenue, Pacific Palisades, Calif. U.S.A. Το Richard Burton: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles, Calif. U.S.A. Και του Montgomery Clift: c/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd. Hollywood 28, Calif. U.S.A. 'Ιφιγένεια Π. Κηπουρά, Νέον Κόσμον: 'Η διεύθυνση του Jan Kierula είναι: 14 Rue Beaujon, Paris 8e, France. 'Εχει γεννηθεί το Σάσνο-θικε της Πολωνίας στις 16 Μαΐου 1902. Είναι σύζυγος της τακτικής του παρτεναίρ Μάρθα Έγκερβ.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Νικόλαος Παγκαλάκης, Θεόδωρος 'Αθανασόπουλος, Νικόλαος Χατζηδόκης, Χρήστος Κορράς, Θεόδωρος Σάλλιας, Λεωνίδας Μάσης, Γρηγόριος Φραγκιαδάκης, Μιχαήλ Μηνανίδης, Ευριπίδης Παπανιάννης, 'Εμμανουήλ Σκάκος, Λάζαρος Δούμας, Εύαγγελος Πτερνέας, Δημήτριος Θερμός, Λάζαρος 'Ανανιάδης, Άσημάκης Γεωργόπουλος, Θεόδωρος Σταθακόπουλος και Άπόστολος Παυλόπου-

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

'Η Σεβασμία Κωνσταντίνου (19 χρόνων), όδός Θεσσαλονίκης 17, Ταμπούρια, Πειραιά, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες του έ-ξωτερικού. 'Η Ειρήνη Φιλίππου (18 χρόνων) και η Άν-τρούλα Χαράλαμπίδου (16 χρόνων), ζητούν αλληλογρα-φία με νέες άπ' όλον τον κόσμο στην ελληνική και γαλλική γλώσσα. 'Η διεύθυνση και των δύο εί-ναι: όδός Κάτω Περιόδου, Κτή-μα Πάφρος, Κύπρος. 'Η Λούλα 'Ιωαννίδου, όδός Θέμιδος 50, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλο-γραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνί-δες στην ελληνική γλώσσα. 'Η Κική Στεργίου (19 χρό-νων), Θέμιδος 7, Σέρρα, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελ-ληνική γλώσσα. Δύο φίλες, η Κ.ά-λμα και η Μ.πέττυ S, άπό το Μεσολόγγι, ζητούν ν' αλληλογρα-φήσουν μ' έναν κύριο σοφάρο 30-45 χρόνων. 'Οποιοι έπιθυμεί άς τους δώση τη διεύθυνση του μέσ-ους της στήλης αυτής, καθορίζοντας συγχρόνως με ποιά από τις δύο θέ-λει ν' αλληλογραφήσει. 'Η Μαρί-α Γεωργοπούλου, (24 χρόνων), όδός Σκρά 9, Θεσσαλο-νίκη, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελ-ληνες του έξωτερικού άνω των 30 χρόνων. 'Η Μαρία Θανού-κου, Ρήγα Φερραίου 53, Τρί-πολις, Γκρέε, ζητεί αλληλογραφία

λός (Λόγος Δ)σεως, 1ον Τάγμα). 'Ηλίας Γαλανόπουλος, Γεωργιάν-νης, Νικόλαος Τραγάς, Δημήτριος Σουρμάκης, Δημήτριος Μα-κρίδης, Λεωνίδας Άνθοπούλος, Νι-κόλαος Παναγιωτόπουλος, 'Ιωάν. Καρατάσης, 'Αθανάσιος Λύρας και Ρήγας Ξεντεμένος (Α.Β.Ο., 2ον Τάγμα). Βασίλειος Σιοφ-τός, Νικόλαος Τραγάς, Δημήτριος Ρουσσός, Λάζαρος Μαχαίριδης, Λάζαρος Τζορκός, Δημήτριος 'Α-δαμόπουλος, Δημήτριος Σκράπας, Εύαγγελος Παπαποστόλου, Τηλέ-μαχος 'Υφαντόπουλος και Δημή-τριος 'Αρβανίτης (Λόγος Δ)σεως, 2ον Τάγμα). Άπόστολος Παπαδό-πουλος, Άπόστολος Βαϊτάς, Δη-μήτριος Σφακιανάκης, Γεώργιος Παπαγγελάκης, Άντώνιος Δέλιος, Νικόλαος Πήνης, Χρήστος Φακι-τάς, Άπόστολος Θεοδώρου, Κων. Παρχαλίδης, Γεώργιος Γαλιγής, Δημήτριος Τσούνης, Άνδρέας Ξη-ντάρας, Παντελής Άντωνιάδης, Μανθός Γιαννάκος, 'Ηλίας Λου-κάς, Θάνας Θωμάς, Σπύρος Πα-σσαλίδης, Εύαγγελος Καββαδάς, Γεράσιμος Βλάχος και Γεώργιος Λεφτεριώτης (Λόγος Δ)σεως, 2ον Τάγμα). 'Ηλίας Σαβέλος, Κων. Τότης και 'Ιωάννης Καραπας (1ος Λόγος, 2ον Τάγμα). Θεοφά-νης Καμουνάς, Δημήτριος Μπαλ-λάς, Ξενοφών Ράππας και Άνα-στάσιος Λαζαρίδης (Συνεργείον). Άνδρ. Παπατριανταφύλλου, Σού-λης Καραντίσης και Λάκης Κων-σταντινίδης (Μ.Α.Μ.). Κων. Νισαόπουλος, Γεώργιος 'Αδα-μούλας και 'Αθανάσιος Κατσάου-νης (1ος Λόγος, 2ον Τάγμα). Νι-κόλαος Κοκκιάς, Σπυρίδων Φωλι-τάκης, Κυριάκος Μόρτογλου, 'Ι-ωάννης Χαρίτος, Άντώνιος Λεμο-νάκης, Άντώνιος Γαβαλάς και Παναγιώτης Μιχαηλίδης (Α.Β. Ο.). Άντώνιος Αμπαράκης, Γεωρ-γίος Παπαευαγγέλου, Νικόλαος Τζορκός, Χαράλαμπος Μπουμπου-λάς, Νικόλαος Ματούλας, 'Ηλίας Άνδριανόπουλος, Δημήτριος Λε-θογιάννης, 'Ιωάννης Βασιλάκης, Βασίλειος Ζηλοφιδάκης, Νικόλαος Πλουμίδης και Χρήστος 'Αρώνης, (1ος Λόγος, 2ον Τάγμα). Δημή-τριος Νάκος, Χρήστος Μπεγνής και Γεώργιος Παπαδημητρίου (1ος Λόγος, 1ον Τάγμα). Γεώργιος Κα-τιφδάκης και Μίκης Πανάς (2ος Λόγος, 1ον Τάγμα). Θεοφάνης Κα-μυνάς και Παύλος Βασιλάκης (Συνεργείον). Χαράλαμπος 'Ιω-αννίδης (Α.Δ.σέων). Τάκης Δρέ-σιος και Λούλης Μπέκος (Α.Β.Ο.). 'Η διεύθυνση όλων είναι: Greek Exp. Forces, CAPO 5800, Μερι-μνη Β.Σ.Τ. 902.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελλη-νίδες: 'Ιωάννης Γκοσίνιας και 'Εμμανουήλ Κουταγγέλας, Κ. Ε.

Ν. Κορίνθου, 10ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Τόλης Καραπαύλος και 'Ιω-κάθος Κόδρας, 724 Τ.Μ., 2ος Λό-γος, Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Με-λιδάκης, Α.Σ., Α.Σ.Σ., Δ.Μ., Β.Σ.Τ. 900Α. Θεόδωρος Κανε-λάπουλος, 786 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Φαίδων Τασόπουλος, Νίκος Ροδόπουλος, Μάκης Οικονομίδης, Τάκης Χρυσόπουλος, Τότης Γιω-τόπουλος, Τόνης 'Αθανασίου και Γεώργιος 'Αγγελόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Νικόλαος Μιχαηλίδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Δημ. Πετράτος, Κ.Ε.Ν.Τ. 12ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 924. Λάκης Χατζέ-πουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Ευστάθιος 'Α-δαμίδης, 937 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Ράκης Οικονομικός, προϊτά-μενος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920Β. Εύ-θύμιος Κάτσος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 918. 'Ιωάννης Μαυρίκος, Κων. Τόλης, Νικόλαος Μοσχολίδης, Εύαγγελος Μπουρέλος, Δημοσθέ-νης Βαρδόπουλος και Νικόλαος Νόσης, 565 Τ.Π., Λόγος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. 'Αγγελος Μανου-σάκης, Α.Κ., 578 ΔΑΚΔ. ΝΑΡ., Β.Σ.Τ. 902. 'Ηλίας Κουντουρά-κης, 209 Τ.Μ., (Υ)κού, Λόγος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 913. Λάκης Άλμα-νίδης και Γεώργιος Καρακίπλης, 701 Τ.Μ., 'Ορχος, Σ.Τ.Γ. 908. Παύλος Κόδρας και Γεώργιος Κα-ψάλης, 724 Τ.Μ., 2ος Λόγος, Β. Σ.Τ. 904. Χρήστος Σουργούνης και Γεώργιος Μπαλάσος, 565 Τ.Π., Λόγος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. 'Εμμ. Πατεδάκης, 705 Τ.Μ., Δι-μορφία 'Οδηγών, Σ.Τ.Γ. 911Β. Δημήτριος Κιοσές, 'Εμμανουήλ Τζαδόπουλος και Νικόλαος Μαυ-ρώνης, 1041 Μονάς, Β.Σ.Τ. 904. 'Αλέξιος Γεωργουλίας, Κ.Ε.Ν., Κορίνθου, 10ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Κούλης Παπαδόπουλος, Δη-μήτριος Γεωργίου, Νούλης Χρυσός και 'Αρίστος Μαρκεζίνης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Εύριπίδης 'Αγγελός και Αά-νος 'Αναγνώστου, Κ.Ε.Ν. Κορί-νθου, 8ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Κων. Τότης, 'Αδραμίδης και Δημήτριος Κορτέσης, 596 Τ.Π., 1ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 919Β. Γεώργιος 'Αμάξας και Μιλτιάδης Σαμαράς, ΑΥΠ, VI Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 920. Λάκης Χα-ρίσης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 10ος Λό-γος, Σ.Τ.Γ. 909. Θέμης Λουκι-νός, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Κων. Τότης Καραντι-δής και Βασίλειος Κουταγγιάννης, 565 Τ.Π., Λόγ. Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. 'Ιωάννης Μητροδής και Θωμάς Γαλανόπουλος, 521 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 913Α. Παναγιώτης Σωπη-ρόπουλος, Α)10, VII Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 915. Δημήτριος Μαρκομυ-χλάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 16ος Λόγος, Σ.Τ.Γ. 909. Λάκης Νικο-λάου, 'Αλέξανδρος Χαριτώνιος και Λάκης Εύαγγελο, Τ.Υ.Σ.,

Βερνίκι ονύχων
Κραγιόν χειρών
Coke Make-up

Don Juan

MADE IN U.S.A.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΑΘΗΝΑΙ: Λυκούργου 18, Τηλέφωνο 56-567.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μ. Βρετανίας 6, Τηλέφωνο 43-247.
ΠΑΤΡΑΙ: Μουρούζη 2, Τηλέφωνο 29-78.

618

Οι Δωδεκάθελοι ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Αχώριστες

Η Έφταλία, γυναίκα-δύναμι, γυναίκα-δημιουργία, που διαλαλεί την κυριαρχία της στο μαχαλά με τα τσάλια της, συνδυάζει με τη γυναικεία ευαισθησία ένα κυρίαρχο ανδρισμό! Και είναι, μέρα-νύχτα, σε στενή έπαφή με την γυναικογονιότητα, ξέρει τον κόσμο και του ντουβάρη της να-δίτες, την ρίζα και την φύτρα του καθενός, στη κάτω γής τον άφεντη!

Μπαίνει πόρτα-πόρτα σ' όλα τα σπιτικά. Ακατάπαυστα λέει, διηγείται, σχεδιάζει, κονφίρμαρει, πάντα έχει κάτι νεώτερο να πη, κάτι περισσότερο να επιβεβαιώσει, να προσθέσει, να διαψεύσει, να υπερασπιστεί, είναι ο βεζενές του μαχαλά!

Φώναζε, λοιπόν, προχθές στην καρσινή τη που την είχε αχτί:

— Μιά φορά, ο Χριστός ήκανε το θαύμα κι' ελόγησε τσοί πέντε αρτοί. Έσύ όμως κάθε μέρα το' ελόγεις, κι' αποδείξει ραδίκια φέρνει ο άντρας σου και το μισή-μέρα μπαμπούνια του σεβρίρεις και μπριτζόλες του πρεζεντάρεις!

Τί τύχη!

— Σίγουρα, σμίξαμε σε καλή ώρα, Έφταλία μου, κι' ήρθαν ούλα ευνοϊκά, της έλεγε η άλλη, Αργομύρα-καλομύρα! Αγκαλιά δα ανέκαθεν ήμουνε τυχερή!

— Το ξέρω... το ξέρω πολύ καλά! Εξοφώνισε η Έφταλία μ' ένα θεατρικό χαμόγελο. Θυμάμαι στα λευτεράτα σου, ο πρώτος γιαδουκλούς σου ήσανε δυο φαντάροι!

Αυτό σαν μπάτσος χτύπησε στα μούτρα τη καρσινή κι' ο καυγας άναψε και φούντωσε.

— Είναι υτροπή σου, Έφταλία, να μιλάς έτσι. «Στης λευτερές την πόρτα, έκατο κι' ο γάιδαρος». Κι' όμως έγω πάντα ήμουνε δαχτυλοδείχτομενη. Και φρόνιμη!

Μα η Έφταλία συνέχισε γιντινά:

— Ο κόσμος σ' έχει τούμπανο και έσύ κρυφά καμάρι! Μωρή, Θεός και γείτονας δεν λαθεύει! Τά ξέρεις και τα ξέρουμε! Ξέχασες πού απ' το παρθεναγωγείο πήγες στο χοροδιδασκαλείο κι' ύστερα στην ταβέρνα; Κέρνα και ξανακέρνα! Πιο ύστερα πήγες στο τσαίρι για έρωτικά καλέσματα και, τέλος, σιγή Έλενας για τ' αποτελέσματα!

Αυτό ήσανε η τελευταία σταλαγματιά. Το ποτήρι ξεχειλίσσε.

Ευθύς αναμετρήθηκαν με βλέμματα σαν άστρατες, παύσανε τα λόγια και τις βρισίες και, γεμάτες χολή και μίσος, ήρθαν στα χέρια. Ο κόσμος γύρισε ανάποδα. Σωστό ρεμπέτιο! Αφρίζουν, μουγκρίζουν σαν τα θέρια. Γροθίες, κλωτσιές, μπουνιές, κατακεφαλιές. Κάποις δεν μπόρεσε να τις χωρίσει.

Κι' η γυναικογονιότητα πούκανε σείρι, ξεφάνισε:

— Καλέ, πράγματι, αυτές είναι άχω-ρίστες!...

ΣΟΦΡ. ΡΩΝΑΣ

Πολλοί άνθρωποι δυστύχησαν!...

— Μούρχειται να τρελλαθώ όταν συλλογίζωμαι πόσοι άνθρωποι δυστύχησαν για να μπορέσω να φορέσω έγω αυτό το κοστούμι! Πρώτα-πρώτα, ο Αυστραλός κτηνοτρόφος, που έδωσε το μαλλί, έπειτα οι Άγγλοι έργατες που το δούλεψαν στο Μάντσεστερ, ύστερα ο έμπορος που αγόρασε από κεί το ύφασμα, ο ράφτης μου, τέλος, που μου τώρραψε...

— Αλλά γιατί λες πως δυστύχησαν;

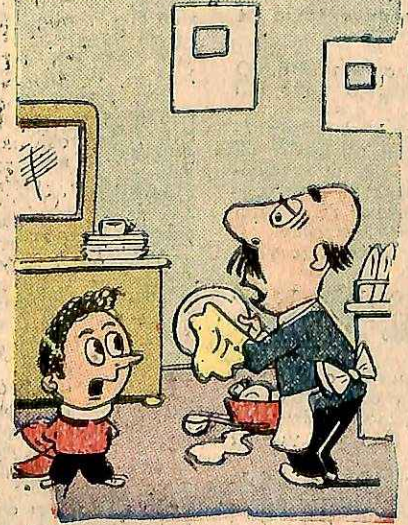
— Μα, φίλε μου, δεν το πλήρωσα κι' ούτε πρόκειται να το πληρώσω ποτέ!...

— Στη δουλειά περιλαμβάνονται κι' άλλες υποχρεώσεις ή μήπως είστε παντρεμένος, κ. διευθυντά;...

— Περιεργο! Πώς δεν με πιάσεξες μέσα στη βάρνα;...

— Για πές μου, ειλικρινά, μπαμπά! Αν σουδλεσαν σήμερα να παντρευτείς τη μαμά, θα την παίρνες;...

Ο χημικός πόλεμος ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ

Μελάνι:

Διάφοροι άλλοι τρόποι: Τρίβετε με ντοματούχο το λεκέ κι' ύστερα ξεπλένετε με άφθονο νερό.

Από λευκά ύφασματα: Διάλυσι αμμωνίας 5% ή οξαλικό όξύ.

Από χρωματιστά: 1) Άσιντ άσεντικ. Οξυγονούχο νερό για τα τελευταία (κν). 2) Έσάνς ντε σίτρων ή βούτυγμα σε νερό.

Από ύφασμα που πλύνονται: 1) Νωποί λεκέδες: Απορρόφησι με στυπόχαρτο.

2) Έπειτα ξύδι ή γάλα και σαπούνι να διαλυθεί με λίγο άμμο-νία.

Από ύφασμα που δεν πλένονται: 1) Τό ίδιο.

2) Αλλά μετά να καθαριστούν μόνο με έρδι.

Από άσπρору: 1) Κρεμάστε το ρούχο επάνω από ένα κύπελλο με βραστό νερό και χάρσι άπάνω χυμό λεμονιού. Ξεπλύνετε με χλιαρό νερό.

Από έπιπλα: Τρίβετε το μέρος του λεκέ με οξαλικό όξύ. Έπειτα το ξαναξεπλύνετε.

Από χαλί: Στυπόχαρτο. Σκουπίστε με κουρέλι βουτηγμένο σε ευδόνερο. Ξεπλύνετε.

Από ύφασμα: Διάλυσι 1/2 κουταλάκι άσιντ οξαλικό σε 140 όρμια πολύ ζεστό νερό. Τρίψτε με κουρέλι βουτηγμένο στη διάλυσι. Ξεπλύνετε με νερό, που να έχει μερικές σταγονές αμμωνίας. Ξεπλύνετε πάλι με καθαρό νερό. Στεγνώστε με καθαρό κουρέλι. Η κόκκινη μελάνη βγαίνει με διάλυσι κορεσμένη με βόρακα.

Μελάνη σινική

Από όλα τα ύφασματα: Βάλτε το λεκέ να μουκίψη μέσα στο λάδι ή αλεύρι τόν με βούτυρο ή μαργαρίνη κι' άφίστε τον να το απορροφήσει δώδεκα ώρες. Με μία λάμα, που δεν είναι διόλου κοφτερή — ένα χαρτοκόπτη π.χ. — ξύστε το στράμα του μελανιού.

Πλύνετε με σαπούνι της βενζίνης ή αφαιρέστε το λίπος με διαλυτικό — τετρακλωρ ή κορμπόν ή περκλορεθλέν.

Τελειώστε μ' ένα καθόσιμα με διαλυτικό και πασάλιασμα με τάλκι με άσπρο σαπούνι. Αφίστε να στεγνώσει. Τινάξτε.

Από όλα τα ύφασματα: Πρώτα αινώπνευμα. Έπειτα τετρακλωρ ή άνθρακα.

Μηχανέλαια

(Βλέπετε γράσο)

Μύρα

Από μεταξωτά: Τρίβετε το λεκέ μ' ένα ταμπόν βουτηγμένο σε μίγμα από ίσα μέρη καθαρό οινόπνευμα και αποσταγμένο νερό. Τον ξεβγάξετε με καθαρό νερό.

Από ύφασμα: Τρίβετε το λεκέ με χλιαρό νερό και σιδερώστε το ύφασμα από την αναποδή ενώ είναι ακόμα υγρό.

Νερολεκέδες

Από έπιπλα: Ξύστε λίγο άσπρο κερί μέσα σε λάδι και ζετανέτε το στον άγνό ώστε να λιώσει εντέλως το κερί. Με το μίγμα αλείψετε τους λεκέδες και τρίψτε κατόπιν το μέρος μ' ένα πανί για να φύγη το κερί.

Από παπουτσιά: Πριν τα φορέσετε να τα βερνικώσετε.

Νερομπογιά

Σε όλα τα ύφασματα, που πλένονται και δεν πλένονται: Χλιαρό νερό.

Νικωτίνη

Από τα ύφασματα: Με άλκοολ.

Από τα δάχτυλα: Βουτίστε το δάχτυλο μέσα σ' ένα μικρό δοχείο με όξυγενέ ή τρίψτε το με λεμόνι.

Πισσα

(Βλέπετε κατράμι)

Παρκετίνη

Από βαμμένα: και μάλλινα: Α' τρόπος: Ξύνετε το λεκέ με την αναποδή κομψ του μαχαριού. Βάζετε το ύφασμα ανάμεσα σε δυο στυπόχαρτα. Σιδερώστε με ζεστό σίδερο. Ο, τι απομείνει το καθαρίζετε με τετρακλωρ ή άνθρακα ή βενζίνη ή καθαρό οινόπνευμα.

Β' τρόπος: Από ύφασμα που πλένονται: Νέφτι ή πλάσιμο με σαπούνι.

Από ύφασμα που δεν πλένονται: Νέφτι (βλέπετε και κερί).

ΤΑ «ΑΕΡΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ» ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Πώς ενεργούν τα καινούργια έντομοκτόνα

Τα πρωτοζώδια του φοβερού «αερίου των νευρών», που παρήγαγαν οι Γερμανοί στον πόλεμο κατά μεγάλες ποσότητες — αλλά δίχως να το μεταχειρισθούν, εύτυχως — χρησιμοποιούνται τώρα για την ομαδική εξόντωση των προαιωνίων έχθρων του ανθρώπου: των εντόμων.

Είνε τεράστιες οι ζημιές που προκαλούν τα βλαβερά έντομα στη γεωργική παραγωγή όλου του κόσμου. Στις Ηνωμένες Πολιτείες μονάχα, τις υπολογίζουν γύρω από τα 4 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο!

Να γιατί παρουσιάζουν κολοσσιαίο ενδιαφέρον οι διαδοχικές φάσεις του άγνωνος εναντίον αυτής της απειλής.

Στο περασμένο λοιπόν έτος, ραντισθηκαν από αεροπλάνα μεγάλες σπαρμένες εκτάσεις με τα νέα έντομοκτόνα. Και τ' αποτέλεσμα υπήρξαν θαυμάσια:

Πάνω από 400.000 στρέμματα βαμβακοφυτειών, στην Αριζόνα και στην Καλιφόρνια, σωθηκαν από τα καταστρεπτικά παράσιτα.

Τα νέα έντομοκτόνα έχουν πάρει τη γενική ονομασία «ουστημικά», τα κυριώτερα δέ απ' αυτά είναι το «Συστόξ» και το «ΟΜΡΑ». Το όνομά τους και η τόση αποτελεσματικότητά τους οφείλονται στο ότι τα απορροφούν τα φυτά, μέσα στο κυκλοφοριακό τους σύστημα. Έτσι, επί πολλές βδομάδες κατόπιν, τα έντομα που θα ρουφήξουν τους χυμούς των φυτών αυτών, δηλητηριάζονται και φοφώνε άμεσως. Τα φυτά όμως δεν παθαίνουν τίποτε απολύτως.

Ο δόκτωρ Λη Τζέπσον, ο Αμερικανός επιστήμων που επινόησε την καινούργια αυτή μέθοδο, έκαμε το πρώτο του πείραμα το φθινόπωρο του 1951. Αλείψε τότε μ' ένα ακούρο υγρό τον κορμό μιάς λεμονιάς, προσβεβλημένης από βλαβερά έντομα, ολόκληρη και σε πάτος 40 πόντων περίπου.

Μετά 6 μέρες, εξέτασε τα φύλλα και τους καρπούς της και τα βόηκε τελείως αππλλαγμένα απ' τα παράσιτα.

Με το απλό αυτό πείραμα, απέδειξε ότι ο φλοιός των δένδρων έχει απορροφητικές ικανότητες, όπως ακριβώς και το ανθρώπινο δέρμα.

Το χημικό υγρό είχε απορροφηθί έτοι από τη λεμονιά κι' είχε απλωθί σ' όλα τα φύλλα, τα λουλούδια και τους καρπούς της, σ' αρκετή ποσότητα ώστε να σκοτώνει τα έντομα που τρέφονταν με τους χυμούς της.

Με την ανακάλυψι αυτή, εγκαινιάσθηκε μία εντέλως καινούργια τακτική στον πόλεμο κατά των εντόμων.

Τα νέα έντομοκτόνα λύνουν ακόμη κι' ένα άλλο πρόβλημα, που άπασχόλησε ανέκαθεν τους ειδικούς: Πώς δηλαδή να εξοντώνουν τα έντομα που βρίσκονται στο κάτω μέρος των φύλλων. Τα «ουστημικά» έντομοκτόνα πέφτουν, όπως και τ' άλλα, στην επάνω πλευρά των φύλλων, δεν περιορίζουν όμως εκεί την ενέργειά τους, γιατί εισχωρούν στα φύλλα και φθάνουν και στο κάτω μέρος.

Έξ άλλου, ενώ η δραστηκότητά των περισσότερων έντομοκτόνων διαρκεί μόνο λίγες βδομάδες, τα «ουστημικά» εξακολουθούν να ενεργούν με την ίδια ένταση επί 4 μηνών.

Τόσο τα πολεμικά (αέρια των νευρών), όσο και τα «ουστημικά» έντομοκτόνα, παραγονται από την ίδια πρώτη ύλη: μία χημική ουσία που λέγεται «φθοροφωφορικός διαιθύλιον».

Οι Γερμανοί επιστήμονες είχαν βρή, απ' το 1936, ότι η ουσία αυτή σκοτώνει τα έντομα.

Αργότερα, παρασκεύασαν απ' αυτήν δυο είδων παράγωγα: τα φωσφορικά και τα θειοφωσφορικά. Τα πρώτα είναι τα πολεμικά αέρια και τα δεύτερα τα έντομοκτόνα.

Και τα μόν και τα δε σκοτώνουν με τις ίδιες βιοχημικές αντιδράσεις. Τα πολεμικά αέρια τυφλώνουν και πνίγουν τους ανθρώπους, προκαλούν τρεμοάλες δρους σπασμούς, έρεθίζουν τις ακρες των νευρών και γεμίζουν της πνεύμονες με νερό και βλεννές.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να άνθεξη και επέρχεται ο θάνατος.

Τα έντομα δεν έχουν πνεύμονες. Άλλα τα νέα έντομοκτόνα επιδρούν στο νευρικό τους σύστημα και το παραλύουν τελείως, φέρνοντας το θάνατό τους.

Έπειτα από τα πρώτα πειράματα του δόκτωρ Τζέπσον, πολλοί άλλοι επιστήμονες που Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας δοκίμασαν διάφορους τρόπους χρησιμοποίησης των «ουστημικών» έντομοκτόνων. Αυτοί δεν άδειφαν τα φυτά με πινέλλο, δάκτυλο ή δόκτωρ Τζέπσον (μολώσ) ή μέθοδος αυτή είναι και πρακτικώς εφαρμόσιμη, προκειμένου για πολύ έντοπισμένες μολύνσεις).

Ράντισαν έκτεταμένες φυτείες με «ΟΜΡΑ» και «Συστόξ», από αεροπλάνα ή με μεγάλους ψεκαστήρες. Ψεκασαν δέντρα, με ισχυρή πίεσι, ώστε να φτάνει παντού το υγρό. Μούσκεψαν σπόρους μέσα στα νέα έντομοκτόνα, πριν να τους σπείρουν.

Έξακριβωσαν εξ άλλου ότι τα έντομοκτόνα αυτά φτάνουν στον προορισμό τους, ακόμα κι' αν ανακατευτούν απλώς με το χώμα, γύρω απ' τα φυτά. Οι ρίζες των φυτών τ' απορροφούν και πάλι, και το κυκλοφοριακό τους σύστημα τα διασκορπίζει σ' όλα τα σημεία τους, ως τις ακρες όλων των φύλλων.

Οι βαμνακίες ήσαν τα πρώτα «πειραματόφυτα», στα όποια δοκιμάσθηκαν μ' επιτυχία τα «ουστημικά» έντομοκτόνα, στις Ην. Πολιτείες.

Πριν δυο χρόνια, μία μεγάλη βαμβακοφύτεια ραντίσθηκε με διάλυσι «Συστόξ» σε αναλογία 25 γραμ. για κάθε στρέμμα. Επί πολλές λοιπόν βδομάδες κατόπιν, δεν υπέρεσε να ζήσι ούτε ένα βλαβερό έντομο σ' όλη αυτή την έκτασι.

Τώρα, οι Αμερικανοί έντομολόγοι δοκιμάζουν κι' άλλες συγγενείς ουσίες, για να βρουν ποιες είναι οι δραστηκότερες. Ουαίκα, τα αποτελέσματα των έργασιών τους δεν θα περιορισθούν στην Καλιφόρνια, όπου εφαρμόσθηκαν ως τώρα, αλλά θα επεκταθούν σ' ολόκληρη την Αμερική και στον υπόλοιπο κόσμο.

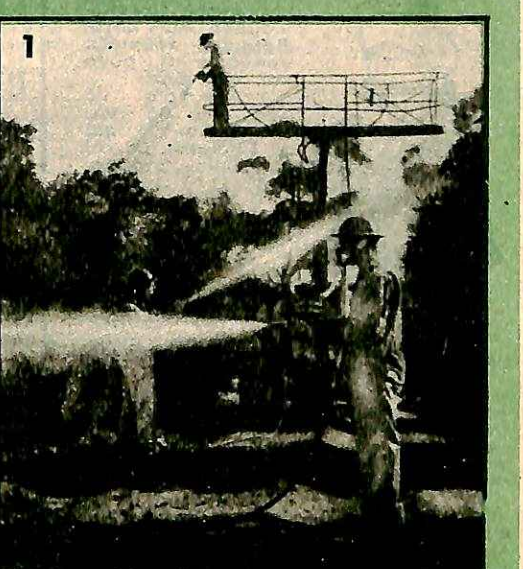
Πότε θα κυκλοφορήσουν στην αγορά φανώσιμα γεωργικά προϊόντα, στα όποια θα έχουν χρησιμοποιηθί τα νέα έντομοκτόνα;

Ευθύς μόλις το επιτρέψη η αρμοδία υππρεία, αυτές υποζει μήπως οι ουσίες αυτές μπορεί να βλάψουν τον άνθρωπο. Υπολογίζεται δε ότι θα χρειαστούν 1-2 χρόνια έρευνών γι' αυτό.

Πάντως, ως τώρα, όλα δείχνουν ότι τα «ουστημικά» δηλητήρια είναι τελείως άβλαβα για τους ανθρώπους. Η ποσότητά τους

που μένει μέσα στους καρπούς, είναι ασήμαντη. Άλλα και σε μεγάλη ακόμη δόσι, δεν κάνουν κακό, γιατί δεν τα απορροφά ο ανθρώπινος οργανισμός.

Μπορούμε να προβλέψουμε λοιπόν ότι τα νέα έντομοκτόνα θ' αντικαταστήσουν γρήγορα όλα τ' άλλα, που η δράσι τους διαρκεί ελάχιστα κι' επιπλέον είναι δηλητηριώδη για τον άνθρωπο.

1) Ειδικά συνεργεία, έφωδιασμένα με προστατευτικές προσωπίδες και στολές, για να προφυλαχθούν από τα αέρια, ραντίζουν μία φυτεία όπωροφόρων δένδρων της Καλιφόρνιας. 2) Δύο ειδικοί επιστήμονες παρακολουθούν μ' ένα μετρητή ραδιενέργειας τη διάχυσι ενός έντομοκτόνου στον οργανισμό των φυτών. 3) Οι φωτογραφίες αυτές, που ελήφθησαν με τη βοήθεια ενός ραδιενεργού ισότοπου, δείχνουν την εξάπλωσι των «ουστημικών» έντομοκτόνων μέσα στα φύλλα των φυτών.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Είναι καιρός ν' ασχοληθούμε κάπως περισσότερο με την εμφάνισή της γυναίκας τα Σάββατοκύριακα.

Σας μιλήσαμε για τις συλλογές των διαφόρων Παρισινών Οίκων σχετικά με αυτό το ζήτημα, αλλά ασφαλώς δεν μπορούμε να θεωρήσουμε το θέμα εξαντλημένο, γιατί κάθε μέρα παρουσιάζονται καινούργιες ιδέες, που κάθε γυναίκα σπεύδει να τις έγκολπωθή.

Ο Ζάν Ντεσέ π. χ. λανσάρε για τα Σάββατοκύριακα μια βέστα, που θυμίζει την κλασική ζακέτα των ταγιέρ και την προορίζει για να φοριέται μ' ένα μακρύ παντελόνι, που έχει γυριστά ρεβέρ ή μ' ένα παντελόνι κορσαίρ.

Συμβουλεύει επίσης να μη λείπει από τη βαλίτσα σας ένα όμορφο σύνολο από βαμβακερό ύφασμα: Μία φαρδιά φούστα, ένα κορσάκι εφαρμοστό και ένα μπολερό. Το σύνολο αυτό μπορεί να είναι χρωματιστό μονόχρωμο, έμπριμέ ή ριγέ.

Ο Κριστιάν Ντιόρ σκέπτεται πώς σε οποιαδήποτε έξοχη κι' αν βρεθεί μία γυναίκα, δεν είναι άπιαστο να τύχει σε υπαίθριο χορό. Όλα τα έξοχα κέντρα έχουν τώρα πίστα χορού. Έτσι δεν θα καθήσυχια να έφοδιασθι καταλλήλως. Μία λευκή τουαλετίτσα ντεκολτέ, με μία φαρδιά δερμάτινη ζώνη, θα είναι ό,τι χρειάζεται, μαζί με ένα ριχτό επανωφοράκι από

βαμβακερό τουίντ.

Με τα διάφορα δε εξαρτήματα, που θα προσθέσει, θα μπορέσει μία γυναίκα να δώσει στην εμφάνισή της περισσότερο ή λιγότερο επίσημο ύφος.

1

Άλλος Παρισινός Οίκος κλίνει υπέρ του ζέρσευ, που είναι καμωμένο με βαμβάκι και μετάξι. Με αυτό κάνει ωραιότατα ταγιέρ σπορτίφ.

Άλλοι έγκαινιάζουν τη φούστα πορτφέζ, που σχηματίζει κυλινδρική και πάνω απ' αυτήν φορούν ένα εφαρμοστό πουλόβερ από βαμβακερό ζέρσευ και μία ζακετούλα-σπένσερ σε κούμπ κιμονό.

Μην ξεχνάμε και την κάπα από λεπτό σκωτσέζικο λαινάκι, που προσφέρει τόσες πολυτίμες υπηρεσίες στην έξοχη.

Φροντίζουμε να διαλέξουμε ένα σκωτσέζικο, που νάχη ως βασικό χρώμα εκείνο της φούστας ή του φορέματος.

ΤΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Τα παντελόνια φοριούνται πάρα πολύ τα Σάββατοκύριακα. Το ξεκίνημα γίνεται πάντα μ' αυτά, γιατί είτε με λεωφορείο, είτε με σιδηρόδρομο, είναι πολύ πρακτικό να φορέσουμε παντελόνι κι' όταν φτάσουμε στο μέρος που θα μείνωμε, ν' αλλάξωμε το ντύσιμό μας ανάλογα με το περιβάλλον. Πρίν ξεκινήσωμε,

έξομε βέβαια τί θα βρούμε εκεί που πηγαίνουμε: Κοσμική συγκέντρωση, χορό, μπάνια. Θα φροντίσωμε, λοιπόν, να πάρωμε μαζί μας ό,τι θα μας χρειαστή.

Πάντως, ως μη ξεχνούμε ότι τα κατάλληλα υφάσματα για το Σάββατοκύριακο είναι τα βαμβακερά, αλλά και τα μάλλινα.

Όπως δε άλλαξε το κλίμα στον τόπο μας, δεν θα περιφρονήσωμε τα μάλλινα εφέτος. Υπάρχουν μερικά μάλλινα υφάσματα τόσο μαλακά και λεπτά, που εύχαριςως θα δεχθούμε να τα φορέσωμε όλο το καλοκαίρι.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΧΡΩΜΑ

Το είπαμε κι' άλλοτε. Το κίτρινο είναι το χρώμα, που θα φορεθί εφέτος όσο και το μπλέ.

Αυτό είναι πολύ εύχρηστο, γιατί το κίτρινο είν' ένα χρώμα που συνδυάζεται σχεδόν με όλα τ' άλλα: Με το μπλέ-όλων των απεχρώσεων, το μαρόν, το πράσινο, το μαύρο, το βιολέ, το γκρι.

Έτσι θα δούμε τις πιο απροσδόκητες αναμίξεις. Σ' ένα σκούρο μπλούστο βλέπομε κίτρινα μανίκια και γιανιά, σε μία σκούρα φούστα βλέπομε δυο ή τρεις λώρες κίτρινες, σε ένα σύνολο σκούρο βλέπομε ένα μπολερό, μία καζάκα, μία μπέρτα σε χρώμα κίτρινο.

Πρέπει να έχουμε όμως υπ' όψι μας ότι το κίτρινο είν' ένα χρώμα που δεν κολακεύει όλες τις γυναίκες. Συμβουλευθήτε λοιπόν τον καθρέφτη σας κι' αυτός, σαν αληθινός φίλος, θα σας πη αν το κίτρινο σας ταιριάζει ή αν πρέπει να διαλέξετε ένα άλλο χρώμα, που να σας κολακεύει.

ΑΛΛΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Υπάρχει ένα είδος επανωφορίου που λέγεται «κάς-τού» και που είναι απαραίτητο εξάρτημα για την έξοχη.

Γίνεται από λεπτό λαινάκι ή τουίντ σε ανοιχτό χρώμα και σε σχέδιο φαρδύ ρεγκλάν, φοριέται δε πάνω από μπλούζα και σορτ ή παντελόνι. Μπορεί επίσης να φορεθί και πάνω από το κοστούμι του μπάνιου.

Χρειάζονται επίσης σανδάλια λινά με σχοινένιες σόλες, ένα λινό καπέλο ή μία καπλιν από βούρλα και μία μεγάλη τσάντα από πλαστική ύλη, που να χωράη μέσα τα πάντα, ακόμη και κοστούμι του μπάνιου, καθώς και πετσέττες.

ΛΙΓΟ ΑΠ' ΟΛΑ

Αν θέλετε να είστε πάντα καλοβαλμένη και άφογη στην εμφάνισή σας, μη χρησιμοποιήτε ποτέ τις τσέπες των ταγιέρ σας, γιατί χάνουν τη φόρμα τους.

* Αν θέλετε να μαυρίσετε κανονικά το σώμα σας στον ήλιο, υπάρχουν ειδικά μαγιώ «όπιακ», που αφήνουν να περνούν ανάμεσα τους οι υπεριώδεις ακτίνες.

* Συνηθίζονται πολύ οι μικρές όμβρέλλες, που κλείνουν τόσο, ώστε να μπαίνουν σε μία μικρή τσάντα.

* Θα φορεθούν πολύ τα «φισύ», από συρά με βούλες, γαρνιρισμένα με πλατύ βολάν πλισσέ.

* Ξανάρθαν στη μόδα τα κοράλλια. Υπάρχουν σκουλαρίκια, βραχιόλια, καρφίτσες, κολλιές, που συνδυάζονται περίφημα με τα μπλέ φορέματα.

* Ένα παντελόνι από γκρι πικέ είναι ή τελευταία λέξη της μόδας. Συμπληρώνεται με μία άσπρη μπλούζα νάυλον και ένα μπολερό από το ίδιο πικέ.

* Και μία πρωτοτυπία: Σκουλαρίκια από φούσκες κρυστάλλινες, μονταρισμένες σε άσπρη και όμοια κολλιές. Τα κρυστάλλα αυτά είναι άσπρα, αλλά παίρνουν διάφορα χρώματα όπως είναι το ρόζ, το σιέλ, το ελιότροπ.

* Τέλος κάτι, που δεν θα σας ευχαρίστηση: Γίνεται μία απόπειρα για ν' αντι-καταστήσουν τα μαγιώ μικρίνι με κοστού-

μια του μπάνιου πολύ κλειστά και πολύ «αμπιγιέ»!...

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Όταν ή γυναίκα έγκαινιάζει μία καινούργια μόδα, επιδιώκει να καταπλήσει. Αντίθετα, ο άνδρας αδιαφορεί για την εντύπωση, που θα δώσει και επιζητεί μόνο να ακολουθήσει μία μόδα, που να του προσφέρει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη άνεση.

Αυτός είναι ο λόγος, που ή ανδρική μόδα είναι λιγότερο εντυπωσιακή από την γυναικεία και λιγότερο ευμετάβλητη. Η προσπάθειά της δεν είναι να καταπλήσει, αλλά να προσαρμόζεται όσο το δυνατόν περισσότερο στο πνεύμα της εποχής.

Σήμερα ή μόδα παρουσιάζει κοστούμια από ελαφρύ ύφασμα με άραια ύφανση, πολύ δροσερά για το καλοκαίρι. Άλλοτε από μαλλί κι' άλλοτε από βαμβάκι, τα υφάσματα αυτά, δεν ζαρώνουν εύκολα ή και αν ζαρώνουν, σιδερώνονται με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Οι χρωματισμοί τους δεν έχουν πια τίποτα το σκυθρωπό. Βλέπομε φωτεινά μπλέ, ζωηρά πράσινα, «ταμπά» κλπ.

Η «κούπη» προσαρμόζεται κι' αυτή στη σημερινή ζωή.

Το μεγάλο «σουζέ» της εποχής είναι μία ίσια βέστα με τέσσερα κουμπιά, με γιανιά σημειάζει, ώμους στην πλάτη και εύρυχωρα μανίκια, που αφήνουν κάθε έλευθερία στις κινήσεις.

Το σχέδιο αυτό της βέστας γίνεται με διάφορα είδη υφασμάτων, ανάλογα με τη χρήση, για την οποία προορίζεται.

Άλλοτε χρησιμοποιείται το τουίντ, άλλοτε το λινό, άλλοτε τα μοντέρνα υφάσματα με την άραιή ύφανση και άλλοτε τα λεπτά λαινάκι ντιαγκονάλ σε απαλά χρώματα.

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

Η γραβάτα στους άνδρες, παίζει μεγάλο ρόλο. Αυτή θα κάνει όμορφο ή άσχημο ένα κοστούμι. Με ένα κοστούμι, λοιπόν, ανοιχτόχρωμο, ή τελευταία λέξη της μόδας θέλει την ανδρική γραβάτα με φόντο λευκό.

Οι περισσότερες γραβάτες είναι ριγωτές. Άλλοτε έχουν διάφορα μικρά σχέδια ή μοτίβα ανάμικτα, που ένιοτε καλύπτουν όλο το λευκό φόντο.

Μετά το λευκό, έρχεται το γκριζό και κατόπιν το μπλέ.

Με αυτά τα φόντα, έχουμε ωραιότατα συνδυασμούς, ανάλογα με τα κοστούμια που πρόκειται να συνοδεύσουν.

«ΝΟΥΒΩΤΕ»

Το κίτρινο, που έχει διάφορες αποχρώσεις, είναι πολύ της μόδας. Συνδυάζεται με το γκρι και με το μαύρο. Ακόμη και μπλεζό βλέπομε από κίτρινο κρυστάλλο. Σ' ένα και το αυτό φορέμα, που έχει χρώμα μαύρο, βλέπομε να φιγουράρη μία εσάρπα δίχρωμη κίτρινη και γκριζα. Τα γάντια είναι επίσης κίτρινα.

Άλλο χρώμα της μόδας, για πιο νέες, είναι το κόκκινο της φωτιάς. Βέστα, καπελλάκι, γάντια, τσάντα κόκκινα, αλλά και δολόκληρο σύνολο ή ταγιέρ από ύφασμα κόκκινο.

Η μουσλίνα σε διάφορα χρώματα με σκουρότερες βούλες, είναι το ύφασμα της εποχής. Γίνονται με αυτήν φορέματα σε ίσια γραμμή ή δολόκληρη πλισσέ.

Πολύ της μόδας επίσης είναι τα φουρώ από βαμβακερό σατέν, που φοριούνται ακόμη και τα βράδια.

Τα αδιάβροχα δεν πρέπει να μας λείψουν εφέτος με τις ασυνήθιστες για τον τόπο μας καλοκαιρινές βροχές. Ας τα προμηθευθούμε λοιπόν και ως προπαθήσουμε να τα διαλέξουμε όσο το δυνατόν κομψά.

Μη ξεχνάμε πως κι' εδώ το νάυλον και γυνικά ή πλαστική ύλη θα παίξουν μεγάλο ρόλο.

Στην πλάζ το πιο κατάλληλο σύνολο είναι αυτό που γίνεται από ύφασμα βαμβακερό έμπριμέ.

Είναι το λεγόμενο «κοτονάντ», που είναι ή τελευταία λέξη της μόδας.

Μία βέστα ριχτή με γιανιά - σιμόκιν είναι απαραίτητη για τα καλοκαιρινά βράδια. Συνήθως δεν κουμπώνει και γίνεται από βαμβακερό τουίντ.

Το κίτρινο χρώμα είναι πολύ της μόδας εφέτος, σε μπλούζες, σε εσάρπες, σε διάφορες αναμίξεις, σε κοσμήματα.

Τα έμπριμέ, με μεγάλες παστιλίες, είναι πολύ της μόδας.

Η βάσι της γκαρνταρόμπας σας του καλοκαιριού πρέπει να είναι πάντα ένα ταγιέρ λινό ή ήμιλινο σε ανοιχτό χρώμα, που φοριέται με χωρίς μπλούζα. Γίνεται σταυρωτό ή ίσιο με τρία ή έξη κουμπιά.

Επίσης απαραίτητο είναι ένα αδιάβροχο από ποπλίνα σκωτσέζικη με όρθιο γιανιά και ραγκλάν μανίκια.

Για τις δροσερές ημέρες προτιμάτε τα ντε - πίες από ελαφρύ λαινάκι.

Με την ίδια φούστα κλός φοριέται διαφορετική μπλούζα σε βατίτσα ριγέ.

Μεγάλο ρόλο θα παίξουν επίσης τα φορέματα με μπρετέλλες.

Ο μπούστος είναι εφαρμοστός και ή φούστα πλισσεδάτη. Κάποτε όμως το πλισσέ άρχίζει από τον μπούστο και συνεχίζεται στη φούστα.

Με την ίδια πλισσέ φούστα φοριέται κι' ένα κορσάκι κλειστό με μανίκια και γιανιά. Τα κορσάκι αυτά συνήθως ποικιλ-

λονται με ένα στρογγυλό ή οβάλ άμπιτσιμάν.

Η αλληλογραφία μου

Καλή σύντροφε! Ο άνδρας σας έχει δικό. Πρέπει να συμπληρώσετε με την κουνιάδα σας, για το δικό σας καλό. Παραβλέψετε γι' αγάπη του άνδρος σας.

Λίλιετ Μπ. Νέα Κηφισιά: Θα σας έλεγα ανακρίβεια, αν σας απαντούσα ότι αυτό που σας συμβαίνει είναι κάτι, που θα περάσει. Άλλα χωρίς και να θέλω να σας τρομάξω, σας συμβουλεύω να μην αμελήσετε να έπισκεφθίτε έναν ειδικό.

Μαρ. Καλογ. Δροσιά: Είναι άρθρι-τικό και θα περάσουν όταν κάνετε σχετική θεραπεία.

Λουλουδί του κόμμου, Κεφαλάρι: Λίγη μαγιά της κούρας θα σας ωφελήσει, θα την προμηθευθήτε από ένα φαρμακείο.

Λολα Ζουρούδη: Η ριζική αποτρίχωση γίνεται μόνο με ηλεκτρισμό. Αν δεν σας δώ όμως ο ειδικός, δεν θα μπορέσει να σας πη τι θα στείλουν αυτή ή θεραπεία.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα από βαμβακερή ποπλίνα σε χρώμα κίτρινο, ροζ ή σιέλ. Το γαρνίρει ένας μεγάλος μαύρος φιόγκος που του δίνει ερσοβή εμφάνισι. 2) Φόρεμα για υπαίθρια βραδυή συγκέντρωσι. Κορσάκι σενωτό και φούστα κλός.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπόμπι κατάφερε να βρή μια ξοδόο αι να βγεί στον καθαρό αέρα. Είχε ω-
θα! Τό πρωί ο κόμης Μουσύ έμαθε την έ-
ξαφάνισή του κι' αποφάσισε να τον πάρει
με κάθε θυσία, γιατί ο Μπόμπι ήξερε το
μυστικό του. Έπρεπε να πετύχει ένα βα-
σιλικό ένταλμα συλλήψεώς του και να τον
κλείσει για πάντα στη Βασίλισσα. Άλλα
πώς θα κατάφερε να πάρει ένα τέτοιο
ένταλμα; Θυμήθηκε τότε ότι ο Μπόμπι
ήταν απεσταλμένος του δούκα του Λω-
ζέν και κατόρθωσε άμέσως ένα σατα-
νικό σχέδιο για τις συλλήψεις. Έπειτα
έφυγε για τις Βερσαλλίες. Εκεί η Μα-
ρία Άντουανέττα δεν ήταν πια η βασι-
λισσα που διασκεδάζε με τα γαϊδουράκια
του Τριανόν.

Είχε αλλάξει πολύ. Μια ρυτίδα χά-
ραζε το μέτωπό της και τα χείλη της
σπάνια χαμογελούσαν. Κι' αυτό, για-
τί τους τελευταίους μήνες είχε περά-
σει σκληρές ώρες. Είχε γνωρίσει τη φρίκη της
συγκοφάντιας, γιατί οι έγχροί της διέδιδαν εις
βάρος της πολλά. Η υπόθεσι μάλιστα το πε-
ριβόραίου της είχε κοστίσει πολύ. Τό μίσος
του λαού έδειχνε φανερά ότι προετοιμαζόταν
η Έπανάστασι.

Η όμορφη και νέα αυτή βασίλισσα, που
δεν είχε γνωρίσει παρά μόνον την καλή κι'
ευχάριστη πλευρά της ζωής, παραχωρούσε τη
θεσι της στην υπερήφανη βασίλισσα, που ο κό-
μης είχαν αρχίσει να τη φωνάζει «Αυστριακή».

Η Μαρία Άντουανέττα την ημέρα εκείνη
έδινε άκροάσεις και σε μια στιγμή, γυρίζον-
τας σε μια κυρία της Τιμής, της είπε:

— Άγαπητή μου πριγκίπισσα, μου κάνετε
τη χάρη να είσοδοις στον αξιωματικό της
υπηρεσίας, ότι μπορεί να παρουσιάσει εκείνους
που θέλουν να με δούν.
Η πριγκίπισσα σηκώθηκε και βγήκε. Σε
λίγο η πόρτα άνοιξε και ένας αξιωματικός
είπε:

— Ο κόμης Μουσύ!

Ο κόμης παρουσιάστηκε άμέσως, έκανε μια
βαθεία υπόκλιση και στάθηκε κατόπιν με σε-
βασμό.

— Τι μου λένε, κόμη; του είπε η Μαρία Άν-
τουανέττα. Είναι αλήθεια ότι δεν βγαίνετε πιά
από τον πύργο σας, όπου ζήτε χωμένος σαν
γερόλυκος στη φωλιά του;

— Η Μεγαλειότης σας βλέπει ότι ο γερόλυ-
κος βγαίνει καμιά φορά από τη φωλιά του.
Όταν πρόκειται παραδείγματος χάριν, να κα-
ταθέσει τα σέβη του στα πόδια της βασίλι-
σας του...

— Και πότε φύγατε από την Καμπανία, κόμη;
ρώτησε η Μαρία Άντουανέττα.
— Χτες το βράδυ, Μεγαλειότητά.

— Ω, δεν χάσατε βλέπον τον καιρό σας...
— Πραγματικά, βιάζομαι πολύ να φτάσω
κοντά στην Μεγαλειότητά σας.
Η Μαρία Άντουανέττα κύτταξε καλά-καλά
τόν κόμη. Και κάπως ανήσυχη τόν ρώ-
τησε:

— Έχετε, λοιπόν, να μου πείτε κανένα σπου-
δαίο νέο;

Ο κόμης δεν απάντησε άμέσως. Κύτταξε
μονάχα γύρω του, σαν να ήθελε να πη στη
Βασίλισσα ότι μπροστά στις κυρίες της, που
κάθονταν αμύλητες κι' ακλίτες στο βάθος της
αίθουσας, δεν θα ήταν εύκολο να μιλήσει ελεύ-
θερα.

Εκείνη κατάλαβε άμέσως και του είπε:
— Κύριε κόμη, μπορείτε να μιλήσετε χωρίς
κανένα φόβο. Οι κυρίες Λαμπάλ και Πολινιάκ
είναι φίλες μου...

Ο κόμης Μουσύ υπόκλιθηκε.
— Τότε λοιπόν, είπε η Μεγαλειότης σας ως
μάθη ότι έρχομαι να παρουσιασθώ μπροστά
της για να της δείξω ακόμα μια φορά την ά-
φοσίωσή μου...

— Μήπως πρόκειται πάλι για καμιά κακο-
ήθεια; ρώτησε η Μαρία Άντουανέττα. Μήπως
για καμιά συκοφαντία από εκείνες που έχω
γίνει από καιρό το θέμα τους;
— Α, όχι! φώναξε ο κόμης θανακτισμέ-
νος. Και ποιος θα ήταν αυτός ο έγκλημα-
τίας, που θα πολυμούσε να συκοφαντήσει τη βα-
σίλισσα;... Η αίτια που μ' έφερε εδώ, Με-
γαλειότητά, είναι γιατί θέλω να σας ειδοποι-
ήσω για ένα κίνδυνο που απειλεί την ασφάλεια
σας.

— Μα εξηγήθηκε επί τέλους, κύριε! είπε ά-
νυπόμονα η Μαρία Άντουανέττα.

— Ξέρω, Μεγαλειότητά, ότι ένας άνθρωπος
του δούκα του Λωζέν έχει αναλάβει μια σπου-
δαία αποστολή του κυρίου του, για τον δού-
κα της Ορλεάνης. Ο άνθρωπος αυτός ταξι-
δεύει αυτή τη στιγμή για την Αγγλία. Δεν
ξέρω αν η πληροφορία αυτή σας ενδιαφέρει,
αλλά το καθήκον μου είναι να σας ειδοποιήσω
γι' αυτό.

Η Μαρία Άντουανέττα, μόλις άκουσε τό
όνεμα του έγχρο του, του δούκα της Ορ-
λεάνης, ταράχτηκε. Κι' αφού σάπασε για λί-
γο, ύστερα ρώτησε:

— Και πού βρίσκεται τώρα αυτός ο απε-
σταλμένος;

— Λίγο πιο πέρα από τον πύργο μου, Με-
γαλειότητά.

— Ωστε, αν ήθελε κανείς να τον συλλάβει...
— Δεν έχω να κάνω τίποτ' άλλο, παρά να
στείλω άποψε έναν αστυνομικό έφοδασμένο
με βασιλικό ένταλμα συλλήψεως. Αναλαμβάνω
να παραδώσω στα χέρια του αυτόν τόν ά-
πεσταλμένο...

Ο κόμης Μουσύ ήταν καλός διπλωμάτης.
Δεν επέμεινε στο ίδιο θέμα. Ήταν βέβαιος ότι
η καταγγελία του είχε πετύχει. Άλλαξε, λοι-
πόν, συζητήσι κι' άρχισε να μιλά για άλλα
πράγματα.

Η Μαρία Άντουανέττα άπαντούσε μονοε-
κτικά στις ερωτήσεις του. Στό διάστημα αυ-
τό, ο κόμης πρόσεξε, ότι η κυρία Πολινιάκ,
στην οποία η βασίλισσα έδωσε κάποια διατα-
γή αιγά-αιγά, βγήκε από την αίθουσα, και σε
λίγο ξαναγύρισε κρατώντας ένα γράμμα,
σφραγισμένο με τ' αρχικά του βασιλικού οι-
κόσημου, που τό έδωσε στη Μαρία Άντουα-
νέττα. Η βασίλισσα τό πήρε και τό άφησε
στο πλάσι της τραπέζιας. Ο κόμης ευχαρι-
στήθηκε μόλις είδε τό γράμμα. Με αυτό,

ήταν βασιλική διαταγή, μπορούσε να συλλη-
φθώ ο ένοχος και να οδηγηθώ κατ' ευθείαν
στη Βασίλισσα.

Οι άνθρωποι την εποχή εκείνη φυλακίζον-
ταν χωρίς δική και χωρίς ν' απολογηθούν.
Τη στιγμή λοιπόν, που ο κόμης εξασφάλισε
τό χαρτί με τη βασιλική σφραγίδα και ση-
κώθηκε για να φύγει, η βασίλισσα του είπε:

— Αλήθεια, κύριε κόμη, δεν σας ρώτησα
ποιός είναι αυτός ο μυστηριώδης απεσταλμέ-
νος του Λωζέν; Πώς τον λένε;

Ο κόμης Μουσύ είχε μπλέξει τώρα άσχημα.
Γιατί ένα βασιλικό ένταλμα έπρεπε να γράφει
τ' όνομα εκείνου, που ο ύπουργός της Άστυ-
νομίας έπρεπε να συλλάβει. Ξέρουμε δε ότι ο
φίλος μας ο Μπόμπι, από τη βιασύνη του να
φύγει από τον Μαύρο Πύργο, έέγραψε ν' αφήσει
τό όνομα του και τη διεύθυνσή του.

— Ζητώ συγγνώμη από την Μεγαλειότητά
σας, ψιθύρισε ο κόμης σαστισμένος, αλλά δεν

γνωρίζω το όνομα του απεσταλμένου.
Η βασίλισσα έκανε ένα μορφοσμό.
— Τότε, λοιπόν, έλεπε, πρόκειται για ένα
κοινό άνθρωπο...

— Δεν ξέρω, Μεγαλειότητά... Πάντως ο άν-
θρωπος αυτός πηγαίνει σπουδαία έγγραφα κι'
έχει αούτη διαταγή από τόν κύριο του να
τά παραδώσει στα χέρια του δούκα της Ορ-
λεάνης!...

Η περιέργεια της βασίλισσας και η έπιθυ-
μία της να έμποδισή την έπιστολή του Λωζέν
να φτάσει στα χέρια του προσωπικού της έχ-
θρού, την έκανε να βρή άλλον τρόπον.

— Πριγκίπισσα, είπε στην κυρία Λαμπάλ,
γράψτε στη θέσι του κυρίου όνόματος άπό κο-
μιστή των έγγραφών του Λωζέν και στείλτε
τό άμέσως στον ύπουργό της Άστυνομίας, για
να συλλάβει αυτόν τόν άνθρωπο.

— Αν ήθελε η Μεγαλειότητά σας, μπορού-
σε να μου αναθέσει έμένα τη φροντίδα αυτή
για να συνεννοηθώ καλύτερα με τόν ύπουργό
της Άστυνομίας κ. Σαρτίν και να τόν διευ-
κολύνω στη δουλειά του...

— Ας είναι, έλεπε η βασίλισσα, δίνοντας
τόν πολύτιμο φακέλλο στον κόμητα Μουσύ.
Έχθευεστε λοιπόν, τόσο πολύ, κύριε κόμη,
τόν απεσταλμένο του Λωζέν;

— Μισά όλους τούς έγχρους της Μεγαλειό-
τητας σας!

Και αφού έκανε μια βαθεία υπόκλιση μπρός
στη βασίλισσα, έφυγε.

Μόλις βρέθηκε στη μεγάλη στοά ο κόμης,
γελαστός και κατευθυνόμενος, ρώτησε έ-
ναν αξιωματικό της υπηρεσίας, που μπορούσε
να βρή τόν κ. Σαρτίν.

Τού είπαν ότι ο ύπουργός ήταν στο γραφείο
του βασιλέως για την καθημερινή αναφορά
και ότι δεν θ' άφγνυζε να βγί.

Πραγματικά σε λίγο ο αξιωματικός του έ-
δειξε έναν κοντόν άνθρωπο με μαύρα ρούχα,
που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του έναν
όγκωδη χαρτοφύλακα.

Ο κόμης πλησίασε άμέσως τόν ύπουργό κι'
αφού τόν χαιρέτησε, τού έδωσε τό έγγραφο,
που κρατούσε.

Ο διευθυντής της άστυνομίας, τό είδε και
ψιθύρισε:

— Πάλι τα ίδια έχουμε.
— Διαταγή της βασίλισσας, κύριε, είπεν ο
κόμης Μουσύ.

Ο κ. Σαρτίν, ριχνώντας του ένα βλέμμα
αδιόφορο, τού απάντησε:

— Καλά... Η διαταγή θα εκτελεσθώ...
— Άμέσως όμως, επέμεινε ο κόμης. Γιατί
αύριο θα είναι πολύ άργα και ο απεσταλμέ-
νος θα έχη φύγει από τη Γαλλία...

Ο ύπουργός τού είπε τότε ειρωνικά:

— Σας συγχάρω, κύριε, για τόν ζήλο σας.
Φροντίζετε να εκτελούνται γρήγορα οι διατα-
γές...

Ο κόμης δεν απάντησε άμέσως. Στενωχω-
ρήθηκε όμως με τα λόγια του ύπουργού, που
είχαν κάποια δόσι ειρωνείας. Και σε λίγο
είπε:

— Η συλλήψη θα γίνει ίσως σαν χτήματά
μου και από τη στιγμή αυτή κ. ύπουργέ είμαι
στη διάθεσή σας. Αν χρειαστεί να κρύψετε
τούς ανθρώπους σας στον πύργο μου, μπορώ
να σας βοηθήσω.

— Συμφωνώ, κύριε κόμη! απάντησε ο κ.
Σαρτίν. Απώσε οι άνθρωποι μου θα βρίσκον-
ται στον πύργο της Καμπανίας...

Κι' αφού τόν χαιρέτισε κάπως ψυχρά ο δι-
ευθυντής της Άστυνομίας έφυγε, ενώ ο κόμης
κατέβηκε τις σκάλες της στοάς, ολόχαρος.

Έχει πετύχει εκείνο που ήθελε. Ο Μπόμπι
θα πιανόταν γρήγορα και θα φυλακίζόταν στη
Βασίλισσα.

Τρεις μικροί φίλοι
Είχαμε αφήσει τόν Μπόμπι, όταν βγήκε από
τό σκοτάδι του ύπογειου, κουρασμένος κι' έ-
ξαντλημένος από τις συγκινήσεις της νύχτας.
Έπρεσε τότε άπάνω στην πρασινάδα για να
εξκουρασθώ κι' άμέσως τόν πήρε ο ύπνος. Α-
ξαφνα όμως τόν ξύπνησε ένας θορύβος από
βήματα. Μ' ένα πηδύμα σηκώθηκε και είδε
δύο καθάλαργδες να τόν πλησιάζουν.

Ο μικρός τζόκευ ούτε σκέφθηκε καν να
κρυφθώ, για να τούς αποφύγει. Μήπως είχε κά-
νει κανένα έγκλημα; Μήπως είχε κλέψει; Μιά
σκέψη ωστόσο πέρασε από τό μυαλό του: «Ο-
τι οι καθάλαργδες αυτοί ήταν άνθρωποι τού
κόμητα Μουσύ, που έρχόντουσαν να τόν πιά-
σουν και να τόν κλείσουν πάλι στο μπουντρού-
μι τού Μαύρου Πύργου! Μόνον ένα θαύμα μπο-
ρούσε να τόν σώσει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο γεμπέλης Φαρφανέτος

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ένας πλού-
σιος έμπορος, ζούσε στα βάθη της Άρα-
βίας.

Κάποτε, έκανε μια μεγάλη περιο-
δεία, που κράτησε δώδεκα μήνες. Γυρίζον-
τας όμως στην πατρίδα του, άρρώστησε
στο δρόμο κι' αναγκάστηκε να χτυπήσει
την πρώτη πόρτα, που βρήκε μπροστά του.

Μιά φτωχή γρηά τού άνοιξε.

— Καλή μου κυρούλα, της είπε, θέλω
να σε παρακαλέσω να με κρατήσεις για
ένα βράδυ στο σπίτικό σου. Είμαι κατα-
κοπας από τό δρόμο κι' ο περτέρας μου
ψήνει τα σωθικά. Έπειδη έχω μέρες άκό-
μη για να φτάσω στην πατρίδα μου, ά-
φησέ με να ξεπαστάρω.

— Γυίόκα μου, τού είπε εκείνη, να κα-
θήσεις όσες μέρες θέλεις, ώσπου να γίνει
καλά. Μονάχα που δεν έχω τα μέσα να σε
περιποιηθώ, όπως αρμόζει σ' έναν άν-
θρωπο πλούσιο σαν τόν άφεντιά σου.

— Έτσι ο έμπορος έμεινε πέντε μέρες και
την έκτη αποφάσισε να φύγει.

— Κυρούλα μου, της είπε, ή καλό-
καρδη φιλοξενία σου μου έσωσε τη ζωή.
'Η χάρη του Θεού μας να σε προστατεύη
πάντα. Μα θέλω κι' εγώ να φανώ ευγνώ-
μων για τό καλό που μου έκανε...

Μου δίνεις τό γυιό σου να τόν πάρω μαζί μου
στην πατρίδα μου;... Είμαι ο πιο πλού-
σιος εκεί. Θα τού δείξω τό δρόμο τού
Θεού και θα τόν κάνω κι' εκείνον πλού-
σιο!...

— Μετά χαράς, άφέντη μου, τού άπο-
κρίθηκε η γρηούλα. Ήταν γίνη πλούσιος, θα
μπορέσω κι' εγώ να περάσω καλά τα ύ-
πόλοιπα χρόνια της ζωής μου...

Μα η καμένη η γρηά δεν μαρτύρησε
στον έμπορο τό μεγάλο μαράζι της. Κι'
αυτό ήταν, ότι ο γυιός της, ο Φαρφανέ-
τος, ήταν ο πιο γεμπέλης τού κόσμου κι'
ότι περίμενε από τα χέρια της να ζήσει!...

Έτσι ο Φαρφανέτος άκολούθησε τόν έμ-
πορο στην πατρίδα του.

Όσο καιρό όμως έμεινε εκεί, δεν έν-
νοούσε να κάνει καμιά δουλειά. Και, σαν
να μην έφτανε πού ήταν ο χειρότερος γεμ-
πέλης, ήταν και χοντροκέφαλος.

Μιά μέρα, ο έμπορος κουράστηκε μαζί
του και τού είπε με φωνή θυμωμένη:

— Παιδί μου, εγώ γέρασα και δεν άν-
τέχω να σε συμβουλέω. Όσο καιρό εί-
σαι εδώ, οι κόποί μου βλέπω πως πηγαν
χαμένο. Φρόντισα με κάθε τρόπο να σε
διορθώσω, μα έσύ, αντί να πηγαίνεις στο
καλότερο, παίρνεις τόν άσχημο δρόμο...

Έπειδη όμως χρωστάω τη ζωή μου στην
άμοιρη τη μητέρα σου και θέλω να της
έξασφαλίσω τα γεράματά της, γι' αυτό
θα σου χαρίσω δυό γκαμήλες φορτωμένες
με φλουριά!...

Μόλις είπτε αυτά τα λόγια, ο έμπορος
έβγαλε από κάποιο κρυφό ντουλάπι ένα
τενεκεδένιο λυχναρί, που έκαιγε με δώδεκα
φώτα. Αφού τόσπησε στη μέση της κά-
μαρης του, τό έφερε γύρω μια φορά κι'

άμέσως από κάθε φυτίλι πετάχτηκε
ένας λαμπροφωμένος ύπνρτης.

Ύστερα ο έμπορος χτύπησε έ-
λαφρά μ' ένα ραβδί στο κεφάλι τούς
δώδεκα ύπνρτες και τούς είπτε:

— Φέρτε μου δυό γκαμήλες φορτωμέ-
νες με χρυσά φλουριά!...

Έκείνοι εξαφανίστηκαν και σε λίγο πα-
ρευσιάστηκαν με τις γκαμήλες. Έπειτα
έκαναν μια μετάνοια στον έμπορο και ξα-
ναχώθηκαν μέσα στα φυτίλια τού λυχνα-
ριού.

Μπορώ να φύγω αύριο τό πρωί;
ρώτησε ο Φαρφανέτος τόν έμπορο, βλέπον-
τας τον να ξαναβάζω τό λυχναρί στο ντου-
λάπι, χωρίς να τό κλειδώσει.

— Όπως θέλεις, παιδί μου, τού ά-
ποκρίθηκε εκείνος, πούχε μαντέψει τις κα-
κές του σκέψεις!...

Και, τη νύχτα που όλοι κοιμόντουσαν,
σηκώθηκε ο Φαρφανέτος και πήγε ίσα στο
ντουλάπι, ψιθυρίζοντας:

— Νόμισε ο τσιφούτης πως με δυό φορ-
τώματα φλουριά, ξεφλάει τό χρέος, πού-
χει στη μητέρα μου, ενώ μπορούσε να
μας δώσει πιο πολλά!... Θα τού πάρω,
λοιπόν, τό λυχναρί για να πάρω όσα θέλω
και να τόν μάθω να μη με ξαναπή ανάξιο
και γεμπέλη!...

Και, παίρνοντας τό λυχναρί, έφυγε τρε-
χάτος. Έπειτα, έφτασε σ' ένα άλωνι. Έ-
στησε όρθό τό λυχναρί, έφερε μια βόλτα
γύρω του και τό θαύμα ξανάγινε: Δώδεκα
λαμπροφωμένοι ύπνρτες πετάχτηκαν
μπροστά του.

— Θέλω να μου φέρετε εκατό γκαμή-
λες φορτωμένες με χρυσά φλουριά! φώ-
ναξε ο Φαρφανέτος, χτυπώντας τους κατα-
κέφαλα με τό ραβδί του.

Μα ο γεμπέλης είχε κάνει ένα μεγάλο
λάθος: Δεν είχε προσέξει, ότι ο έμπορος
τούς χτυπούσε έλαφρά, κρατώντας τό ρα-
βδί.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

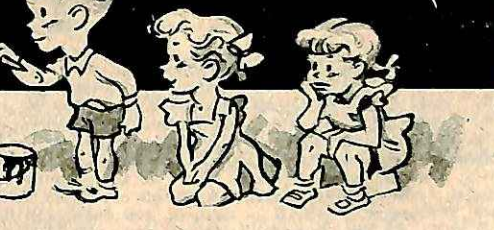
Η τσέπη τού πατέρα

Τόν πατέρα τόσο, τόσο
αγαπώ, που μ' αγαπά
και τό βράδυ σαν τόν νωϊώω
τό κουδούνι να χτυπά,
τρέχω πρώτη να τ' άνοιξώ
«Καληπέρα» να τού πώ
και γοργή ματιά να ρίξω
με κρυφ-κρυφό σκοπό
—δίκως κείνος να με βλέπ-
στού πατέρα μου τήν τσέπη.

Τι παράδεισος για μένα
ή τοσιούλα τού μπαμπά!
Στό μαντήλι έχει κρυμμένο
κάτι πάντα. Τι χαρά!
Κραμέλες πρώτα-πρώτα
κι' ύστερα φοντάν θα βρω
σοκολάτες και μπισκότα,
που πολύ τα λατάρω.

Στό πιατάκι μου τα βάζω
κι' ή μητέρα τα μετρά
με τ' άβέρφια τα μοιράζω...
Αλλά και καμιά φορά
με παράπονο στα χείλη
άδειο βρίσκω τό μαντήλι!...

Α. ΔΑΝΑΣΗΣ

66ί του με τα δυό μόνο δάχτυλα. Ένώ ο
Φαρφανέτος τώρα, τρελλός από την άπλη-
στία του, είχε χουφτώσει γερά τό ραβδί
και τούς χτυπούσε άγρια στο κεφάλι!...

Έτσι, αντί οι δώδεκα ύπνρτες να φέ-
ρουν τα φλουριά και τις γκαμήλες, έβγα-
λαν μεγάλα και χοντρά κουτσούρα κι' άρ-
χισαν να χτυπούν τόν Φαρφανέτο. Ύστερα,
αφού τόν άφησαν εκεί φωνάζοντας του
«Γεμπέλη! γεμπέλη! άχόρταγε!», έγιναν
άφαντοι κι' αύτοί και τό λυχναρί τους...

Ο Φαρφανέτος, σέροντας τα πόδια του,
έφτασε την άλλη μέρα στο σπίτι τού έμ-
πόρου για να πάρη τις δυό γκαμήλες με
τα φλουριά.

Μα ο έμπορος πρόσταξε να τού δώσουν
κι' άλλο ξύλο, για να τιμωρηθώ για την
άπληστία του, ενώ στο μεταξύ έστειλε
στη μητέρα του δυό σακκία χρυσά φλου-
ριά να ζήσει και να περάσει καλά τα γε-
ράματά της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τό πιο μικρό δωμάτιο

Δυό μικροί κι' άχώριστοι φίλοι ο Σάκης
κι' ο Μάκης, τούς άρέσει εξαιρετικά, ό-
ταν βρίσκονται μόνον και δεν τούς άκούει
κανένα αδιόκριτο αυτί, ν' αρραδιάζουν τις
πιο άπίθανες παραδοξολογίες.

Έτσι μια μέρα πρώτος ο Σάκης άρχι-
ζει να λέν στο φίλο του:

— Είμαι πολύ δυστυχισμένος!
— Και για ποιο λόγο; τόν ρωτάει εκεί-
νος.

— Να, τό δωμάτιό μου είναι τόσο μικρό,
ώστε όταν άρρωσταίνω κι' έρχεται ο για-
τρος, τού δείχνω τη γλώσσα μου από τη
πόρτα, γιατί δε χωράει να μπει μέσα...

— Αυτό δεν είναι τίποτα, λέει άμέσως
ο Μάκης. Αυτό που συμβαίνει σε μένα εί-
ναι πολύ χειρότερο ακόμη...

— Για ν' άκούσουμε, λοιπόν, τί συμβαί-
νει σε σένα; ρωτάει κοροϊευτικά ο Σά-
κης, αίνοντας πως ο φίλος του δεν θα
μπορούσε να τόν περάσει στην παραδο-
ξολογία.

— Να τό δικό μου δωμάτιο, άποκρίνεται
εκείνος, είναι τόσο μικρό, ώστε όταν μπαί-
νι ο ήλιος, αναγκάζομαι να βγώ έγώ!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

— Τι θέλεις να σου χαρίσω, Ντιντή, για
τα γενεθλιά σου;

— Ένα τηλέφωνο, μαμά.

— Τηλέφωνο; Τι να τό κάνης;

— Για να μπορώ ν' άπαντώ στις ερωτήσεις
τού δασκάλου χωρίς να πηγαίνω σχολείο!

Στό μάθημα της άριθμητικής.

— Αν σου δώσω 16 καρύδια, για να τα
μοιραήσεις ίσα με τό μικρό σου άδελφό, πόσα
θα τού δώσης;

— Έξη.

— Δεν έχεις ιδέα από άριθμητική!

— Έγώ έχω... αλλά ο άδελφός μου δεν έχει.

Η ΖΩΪΓΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΥΤΖΟΥΡΕΣ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΔΙΟΥ ΤΗΣ

διάδασε με έκπληξη τὴν ἐπιγραφὴν του:

«ΟΛΑΦ Χ.

Τὸ «Ραίντελμεν», τὸ τελευταῖον καταφύγιό του, θάβει μαζί μ' αὐτὸν τὴν παράδοσι τοῦ θάρρους».

Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε χαραγμένο ἐνὰ πλοῖο: μιά γαλέρα, μ' ἐνὰ οἰκόσημο.

Ὁ Ἀντριέν ἀνασηκώθηκε ζωγρά. Τὸ παρατηρητικὸ του μάτι εἶχε ἀνακαλύψει, ὅχι μόνον τὸ ἀνάγλυφο καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ταφόπλακας, ἀλλὰ καὶ ὠρισμένα ἱχνη στὴ σκόνῃ, ποὺ ἐδείχναν πὼς κάποιος εἶχε ἐπισκεφθῇ τελευταίως αὐτὸ τὸ μέρος.

Στὴν ἀρχή, ἀναρωτήθηκε μ' ἀμφιβολία: «Μήπως εἶναι τὰ δικά μου ἱχνη»;

Κυττάζοντάς τα ὅμως καλλιτέρα, βεβαίως πὼς δὲν μπορούσε νάταν τὰ δικά του. Ἦσαν κάπως παλαιότερα καὶ διακρίνονταν σὲ διάφορα σημεία ἀπ' ὅπου δὲν εἶχε περάσει αὐτός.

Ἐξέτασε ὕστερα τὸν τάφο ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς του. Πρόσεξε τότε δύο σιδηρικά, σὲ σχῆμα σταυροῦ, ποὺ φαίνονταν νὰ κλείνουν τὸ σκέπασμα τῆς σαρκοφάγου.

Ἀπλῶς τὸ χέρι του, ἔπιασε τὸ ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ τρά-

βηξε με δύναμι. Τὸ φάνηκε τότε πὼς κουνιότανε, πὼς υποχωροῦσε.

Ἀνέθηκε πάνω στὸν τάφο καὶ ἔσκυψε, γιὰ νὰ μὴ πορῇ νὰ τραβῇ καλλιτέρα τὸ ἐνὰ ἀπ' τὰ σιδηρικά. Προσπάθησε νὰ μετακινήσῃ τὸ σκέπασμα. Καὶ τὰ κατώρθωσε, ὅχι δίχως κόπο. Ἐβάζε ὅλη του τὴ δύναμι, τ' ἀνοίξε, σὰν μυστικὴ πόρτα, καὶ ξεσκέπασε μιά σκοτεινὴ τρύπα, ἐνὰ εἶδος πηλαδίου.

Ἀναψε ἐνὰ σπῖρτο καὶ τὸ πέταξε ἐκεῖ μέσα. Περιμένε πὼς θάβλεπε ἐνὰ σκελετό. Μὰ παρατήρησε μὲ έκπληξη πὼς τὸ σπῖρτο εἶχε πέσει πάνω σ' ἐνὰ ἴσιο μάρμαρο, ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν τὸ πρῶτο σκαλοπατί μίαν σκάλας!

Δίχως νὰ περιμένη περισσότερο, βέβαιος πὼς πηγαίνει πρὸς τὴ σωτηρίαν του, μπῆκε στὴ σκοτεινὴ τρύπα, πάτησε τὸ πόδι του στὸ σκαλοπατί καὶ ἔσκυψε μπροστά.

Δὲν εἶχε γελασθῇ: Ὑπῆρχε ἐκεῖ μιά στενὴ σκάλα, ποὺ τοῦ φάνηκε πρόσφατα φτιαγμένη.

Ἀρχισε νὰ κατεβαίνει μετὰ προφύλαξι, ψηλαφώντας αὐτὴ τοιχώματα σὲ κάθε βῆμα του, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ, πὼς δὲν θὰ γκρεμιζότανε ἁφνικά σὲ κάποια ἀβυσσὸς.

Κατέβηκε ἔτσι καμμιὰ πενήντα σκαλοπατία. Ὑστερα

ἀκολούθησε ἐνὰ κατασκότεινο διάδρομο, ἐνὰ εἶδος τούννελ, μὲ ἀρκετὰ ψηλὸ θόλο, ποὺ συνεχίζονταν, ὑγρὰ καὶ γεμάτα λάσπες, σ' ἀπόστασι πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων.

Σταμάτησε ἁφνικά, ἀκούγοντας ἀπὸ πάνω του ἐνὰ θόρυβο ὑπόκωφο καὶ συνεχῆ, ἢ μάλλον κανονικὸ, σὰν νὰ πηγαίνοντο κάποιες βαρύντατες ὄγκος. Ἀναρωτήθηκε τί σημαίνει αὐτὸς ὁ ἦχος.

Πρόσεξε πὼς ἔσταζε νερὸ ἀπ' τὸ θόλο. Σκέφθηκε ἀκόμα καὶ βρῆκε τὴν ἐξηγήσι ποὺ ζητούσε:

— Εἰν' ἡ θάλασσα... ψιθύρισε. Ναι, εἰν' ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων!

Ἐξακολούθησε ὕστερα τὸ δρόμο του, μὲ μιά κρυφὴ χαρὰ στὴν καρδιά...

Ὁ διάδρομος συνεχίστηκε λίγο ἀκόμα, ὁλοσίσις. Ἦταν τώρα σκαμμένος σ' ἐνὰ κοκκινωπὸ βράχο.

Ἐξαφνικά, ὁ Ἀντριέν σταμάτησε. Εἶχε βρῇ μπροστά του ἐνὰ μεταλλινὸ τοίχιμα — μιά πόρτα, δίχως ἄλλο. Κόλλησε πάνω τ' αὐτὶ του καὶ ἀφουγκράστηκε.

Δὲν ἀκούσε τίποτε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, οὔτε τὸν ἐλάχιστον θόρυβο. Προσπάθησε τότε ν' ἀνοίξῃ τὴ μεταλλινὴ πόρτα. Χαμένος κόπος!

Ἀναψε τὸ προτελευταῖο σπῖρτο του καὶ ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἔκλεινε. Ἐμπῆξε τότε μιά φωνὴ χαρὰς: Ἦταν κλεισμένη μόνο μ' ἐνὰ σύστη, περασμένο σ' ἐνὰ μεταλλινὸ κοίκο.

Δὲν δυσκολεύτηκε πιά καθάλου νὰ τὸν τραβῇ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Καθὼς ἔκανε νὰ προχωρήσῃ βιαστικά, σκόνταψε, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσῃ πάνω σὲ μιά σκάλα, ἀπ' ὅπου κατέβαινε λίγο κιτρινωπὸ φῶς.

Τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονησία, ἀναστατωμένος ἀπὸ ἐνὰ ποταπίσμα αὐτοῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βρῇ, ἀνέθηκε γρήγορα τὴ σκάλα ἐκεῖνη.

Πέρασε ἀπὸ μιά δευτέρη τρύπα καὶ σταμάτησε. Βρισκόταν μέσα σ' ἐνὰ εἶδος μεταλλινὸν πύργου, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ μεγάλους φεγγίτες με κρυστάλλα.

Δὲν εἶχε γελασθῇ στὶς προσβλέψεις του: Εἶχε φτάσει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποδρυχίου πύργου!

Ἐβάζε γύρω μὲ τὸ βλέμμα του καὶ διέκρινε ἐνὸς ἀνθρώπου συσπειρωμένον στὸ βάθος. Ἦταν ὁ Τζάκ Ντάβενπορτ!

Προφάνως, δὲν τὸν εἶχε ἀγνωρίσει καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Μάκ Ρόλλερ. Τοῦ μίλησε λοιπὸν πρῶτος, με συγκινημένη φωνή.

Ὁ ἄλλος ἀνασηκώθηκε ὀργὰ καὶ πλησίασε διστακτικά, σὰν νὰ φοβότανε κάποια παγίδα.

— Αὐτὴ ἡ φωνή!... ψιθύρισε. Μήπως κάνω λάθος;... — Ὁχι, δὲν κάνετε λάθος! Εἰμ' ἐγώ, ὁ Ἀντριέν Ζάν, ὁ μηχανικός σας, ὁ φίλος σας! Οἱ δύο ἄντρες ἔπειτα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Ἐπειτα ἀπ' τὶς πρώτες διαλύσεις, ὁ μηχανικὸς διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅσα εἶχαν συμβῇ μετὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ ἐφοπλιστοῦ. Περιέγραψε τὸ θάρρος τῆς Νινίτας, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ στὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξῃ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τῆς τὸν ἦ-θικ.

Διηγῆθηκε τὴν τυχαίαν ἀνακάλυψιν ποὺ εἶχαν κάμει, χάρις στὸ κινηματογραφικὸ φίλμ, καὶ ὕστερα τὸ ξεκίνημά τους μετὰ τὸ ὑποδρυχίον. Ἐξηγήσε μὲ ποιὲς συνθήκες εἶχαν πλησιάσει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ φυλακὴν του. Ὑστερα περιέγραψε τὴν τολμηρὴ ἀποστολὴν ποὺ εἶχε ἀναλάβει, τὴν προμερὴ σκηνὴν μετὰ τὸ Μάκ Ρόλλερ, τὴ φυλακιστὴν του καὶ τὴν τυχαίαν ἀνακάλυψιν τῆς ὑπογείας εἰσόδου τοῦ μεταλλινὸν ὑποδρυχίου πύργου.

Μὲ τὴ σειρά τοῦ κατόπιν, ὁ πατέρας τῆς Νινίτας, ἀφοῦ τοῦ ἐξεδήλωσε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνην του, τοῦ διηγήθηκε ἔπειτα τὶς σύντομες περιπέτειές του. Εἶπε πὼς τὸν εἶχαν κλείσει στὴν τρομερὴ ἐκεῖνη φυλακὴν, ἀφοῦ τοῦ ἦσαν διὰ τῆς βίας τὸ ἀσφαλιστήριον συμβόλαιον τοῦ τούννελ.

Αὐτὴ ἡ τελευταία πληροφορία ἔκαμε τὸν μηχανικὸ νὰ χλωμιάσῃ. Μὰ δὲν θεώρησε ἀναγκαῖον ν' ἀνακοινώσῃ στὸν ἐφοπλιστὴν τὴ σκέψιν ποὺ τοῦ εἶχε ἔσβει στὸ νοῦ. Περιόριστη-κε μόνο νὰ τοῦ πῇ:

— Δὲν θὰ μὴ πορῇ ὁ Μάκ Ρόλλερ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του τόσο εὐκόλα, ὅσο ἔλπίζε!

— Ὡστόσο, μὰς κρατᾷ καὶ τοὺς δύο φυλακισμένους.

— Ὁχι γιὰ πολὺ ἀκόμη, πιστεύω.

— Μὰ τί ἐλπίζετε; — Ὅτι θαρρῇ γρήγορα ἡ κόρη σας νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ.

— Αὐτὴ; Μιά κοπελλίτσα;

— Μιά κοπελλίτσα, ποὺ δὲν ξέρετε τὸ θάρρος της! Ἄν δὲν κάνω λάθος, θάχουμε γρήγορα εἰδήσεις της. Μὴ ξεχνάτε πὼς ἐξῶντῳς ἦδη ἐνὰ τομερὸ ἐχθρὸς τὸ ὑποδρυχίον τῶν κακούργων.

— Πραγματικά. Μὰ πὼς θὰ μὴ πορῇ νὰ ξαναρθῇ ὡς ἐδῶ, τώρα ποὺ ὁ Μάκ Ρόλλερ θὰ φυλάγεται;

— Δὲν ὑποπτεύεται καθόλου ὁ Μάκ Ρόλλερ πὼς ἔχουμε ἦδη εἰσχωρήσει στὴν ὀχυρωμένη ζώνη τοῦ πλωτοῦ φρουρίου του. Μπορεῖ νὰ φρουρῇ μόνο τὴν πλευρὰ τῆς ὀχθῆς, καὶ ὅχι αὐτὴν ἐδῶ.

Γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὕστερα στὸ σύντροφό του πὼς εἶχαν πλησιάσει κοντὰ του, καὶ νὰ τοῦ περιγράψῃ ὅτι ἦξερε ἦδη γιὰ τὸ πλωτὸν φεγγίτιον, τὸν τράβηξε ὡς ἐνὰ φεγγίτιον.

Μέσα ἀπ' τὸ κρυστάλλο, βλέπαμε ἀμετῇτα φάσια ποὺ ἔπλεαν ὀλόγυρα. Κάπου — κάπου, διέκριναν τεράστιους κροχάρια, νὰ περνοῦν σὰν σκιές.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ μηχανικός, μιά ἀπ' τὶς σκιὲς αὐτὲς σταμάτησε μπροστά τους, κόβοντας τὸ λιγιστὸ φῶς ποὺ ἔφτανε ὡς ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Δὲν θὰ φύγῃ λοιπὸν ἀπὸ δῶ αὐτὸ τὸ καταραμένο σκυλόψωρο; ψιθύρισε ὁ Τζάκ Ντάβενπορτ.

Ἄλλ' ὁ Ἀντριέν Ζάν, ποὺ εἶχε ἀνασηκώσει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κυττάξῃ, φώναξε ἁφνικά:

— Δὲν εἶναι σκυλόψωρο... Εἰν' ἐνὰ ὑποδρυχίον!... Σὰς τόπα ἐγώ! Ἐρχεται ἡ κόρη σας, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ!...

Ὁ πατέρας ὥρμησε πρὸς κοντὰ στὸ κρυστάλλο. Καὶ εἶδε πραγματικά ἐνὰ ὑποδρυχίον κατεβαίνον σιγά — σιγά ὡς τὸ ὕψος τοῦ φεγγίτι καὶ νὰ σταματᾷ ἐκεῖ, ὅπως εἶχε κάμει ἡ δὴ καὶ τὴν πρώτη φορὰ...

Ἐνὰ φῶς, ποὺ ἄναψε στὸ ἐσωτερικὸν του, τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴ Νινίτα. Ἀφοῦ ἔβλεπε μὲ τὸν προβολέα καὶ βεβαιώθηκε πὼς ὁ πατέρας τῆς βρισκόταν πάντα ἐκεῖ, ἡ νῆα εἶδε κοντὰ τοῦ τῶν Ἀντριέν καὶ ἔκαμε μιά κίνησιν τορμαγμένη.

Συνήθε ὅμως γρήγορα καὶ ἔδωσε στὸν τελευταῖον νὰ καταλάβῃ μὲ χειρωνακτικὰ ὅτι περιμένε τίς ἐδηγίες του γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα.

Ὁ Ἀντριέν Ζάν θέλησε νὰ φωνάξῃ. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἄκουγε ἡ Νινίτα. Φοβόταν δὲ ὅτι, ἂν ἐπέμενε πολὺ, μπορούσε ν' ἀκούσουν τὴ φωνὴν τοῦ οἱ φυλάκες τοῦ πλωτοῦ φρουρίου.

Ἐπρόεπε ὥστόσο νὰ κατορθώσῃ ν' ἀνακοινώσῃ στὴ νῆα τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας ποὺ εἶχε καταστρώσει στὶς τρεῖς μέρες ποὺ εἶχε μείνει κλεισμένος στὸν πύργο, ἔχοντας τότε ὅλο τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ καὶ τὴν παύσιν γιὰ νὰ σκεφθῇ πὼς θάβγαζε τὸ Τζάκ Ντάβενπορτ ἀπ' τὴ φυλακὴν του, στὴν περίπτωσιν ποὺ ἂν ἀναγκαζότανε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ νῆα δίχως νάχῃ ἀνακαλύψει τὴν διάδοσιν ποὺ συνέδεε τὸν ὑποδρυχίον πύργο μετὰ τὴν ἡμέραν.

Μὰ πὼς θὰ κατόφανε νὰ δώσῃ στὴ Νινίτα νὰ καταλάβῃ... Πῆγαινε νὰ τραβᾷ

Καὶ πρὶν 7000 χρόνια
στὴν θρυλικὴ τὴ Βαθυλῶνα
οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴν πείρα
νὰ ξεκουράζονται με μύρα.

Καὶ οἱ Βαθυλῶνες ἐννῶριζαν πᾶσι

Ἡ ΜΥΡΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ!

ΠΕΙΣΤΙΚΩΤΑΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ
γιὰ τὴν ὀμορφιά σας

Θὰ ἴδῃτε ὅτι 8 φορές
στὶς 10 θὰ φαίνασθε
ὀμορφότερη

Μιὰ κακὴ ἀπόχρωση τῆς
πρόσθης σας δίνει σκληρὴ
ἐμφάνισιν «μακιγιαρισμένης»
ποὺ σας κάνει νὰ φαίνασθε
πολύ μεγαλύτερη.
Τὸ μόνο μέσο νὰ δοῦτε τὸ
χρῶμα ποὺ σας πάει ἀκριβῶς
εἶναι νὰ δοκιμάσετε δωρεάν
τὰ καινούργια χρώματα τῆς
πρόσθης Tokalon Fascination
διαλεγμένα εἰδικῶς γιὰ κάθε
τύπον δέρματος, με ἐξαιρετικὴ
ἀκρίβεια.

Ζητήσατε ἄνευ κόστους ἐνὸς ὅρου
ἀπὸ τὸν Δ. Π. Ρεμπουζιάν καὶ Σία
Προϊόντων 42, Ἀθήνας, ἐπὶ τῇ
δωρεάν διανομῇ πού σας δίδεται
χωρὶς κόστους καὶ ὁποῦνδήποτε
διαλέγετε τὸ χρώμα ποὺ σας ταιριάζει
καλύτερα καὶ θὰ σας κἀνῃ νὰ
φαίνασθε ὀμορφότερη.

Ὁ Δ. Π. Ρεμπουζιάν
ἀποστέλλει

ἀπ' τὴν ἀγωνία του, μὴ βοῖ-
σκοντας τὸν τρόπο.

Ἐπίασε τὸ κεφάλι του ἀνά-
μεσα στὰ χέρια του, σὰν νὰ
θελε νὰ τὸ σφίξῃ γιὰ νὰ βγά-
λῃ μιὰ ἰδέαν... Ἐπιτέλους, ἀ-
ναστήναί μ' ἀνακούφισιν καὶ
εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Μήπως ἔχετε κανένα κου-
μάτι κιμῶλια ἢ ἀσβεστῆ, γιὰ
νὰ γράψω πάνω στὸ κρυστά-
λλο τοῦ φεγγίτι;

— Ὁχι, δυστυχῶς, ἀπάντη-
σε ἐκεῖνος. Ποῦ νὰ βρῶ τέτοιο
πράγμα;

Ὁ μηχανικός ἔκαμε μιά χει-
ρωνακτικὰ ἀποβαρύνσας. Ὑ-
στερα ὅμως φώναξε, καθισ-
χασμένος:

— Ξέρω ποῦ θὰ βρῶ αὐτὸ
ποῦ μοῦ χρειάζεται. Τρέχω ἀ-
μέσως... Στὸ μεταξύ, ἔσεις
μιλάτε, κάνετε χειρωνακτικὰς,
φροντίστε νὰ μὴ ἀφίσσετε νὰ
φύγῃ τὸ ὑποδρυχίον.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα.
Θὰ προλάβανε ἀνάγει; Θὰ
μπορούσε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ
μέσον ποὺ εἶχε ἐπινοήσῃ τοῦ
γόνιμου μυαλοῦ του, γιὰ νὰ ἐπι-
κοινωνήσῃ μετὰ τὴ Νινίτα, τὴ
μνηστὴν του, καὶ νὰ τῆς δώσῃ
τὶς ἀπαιτούμενες ἐδηγίες γιὰ
τὴν ἀπελευθέρωσίν τους;

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρόβλημα...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ εἰδησι τῆς ἐξαφανίσεως
τοῦ ἐφοπλιστοῦ Τζάκ Ντάβεν-
πορτ, ἐνὸς ἀπ' τοὺς δύο ἀδελ-
φούς καὶ χρηματοδότες τοῦ ἐ-
ργου τοῦ ὑποδρυχίου τούννελ,
εἶχε διαδοθῇ ἀστραπιαία σ' ὁ-
λοκληρὸ τὸ Λονδίνο. Καὶ εἶχε
προκαλέσει ζωηρότατες συζη-
τήσεις καὶ ὀδυνηρὰ ἐντύπωσιν
σὲ ὅλους.

Πραγματικά, τ' ὄνομα τοῦ
Τζάκ Ντάβενπορτ εἶχε γίνει
διασημὸν, χάρις στὴ συμμετο-
χὴν τοῦ πρῶτον πραγματοποιή-
σιν τοῦ πρὸς κρυστάλλου ἐργου ποὺ
ἀνέλαβαν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι: ἕ-
νους ὑποδρυχίου δρόμου γιὰ τὴ
σύνδεσιν τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τὴν
Εὐρώπην. Ἄλλο τόσο γνωστὸ
ἦταν καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ἀντριέν
Ζάν, τοῦ Γάλλου μηχανικοῦ,
στὸν ὁποῖον ὀφείλονταν τὰ σχε-
διά τοῦ ἐργου καὶ ἡ καθημερινὴ
ἐπιβλέψιν τῆς ἐκτελέσεώς του.

Ἦσαν ὅλοι τὴν γιγάντια
ἐργασία ποὺ εἶχε προσφέρει ὁ
μηχανικός. Ἦσαν τὴν μεγαλο-
φυῶν ἐφευρέσιν του, ποὺ συνίστα-
το στὸ κοῦρασμὰ τῶν χαλυβδι-
νῶν σωλῶνων τοῦ τούννελ με
χοντρά καλώδια ἀπὸ ὀγκώδεις
πλωτῆρες — στεγανά μεταλλί-
να κασόνια — στὰ μέρη ὅ-
που δὲν μπορούσαν ν' ἀκουμ-
πῆσαν στὸ βυθὸν γιὰ τὸς τοὺς
συνέτριβε ἡ τεραστίαν πίεσιν τοῦ
νεροῦ.

Ἦσαν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν
τοῦ ναυαγίου τοῦ καὶ τὴν ἀπεί-
στευτη σωτηρία του. Ἀγνοοῦ-
σαν ὅμως τὸν καταρῆγμα τοῦ
Ντάβενπορτ καὶ τοῦ Ζάν ἐκ μέ-
ρους τοῦ Μάκ Ρόλλερ, πρῶτον
μηχανικοῦ τοῦ «Στρήμ», τοῦ
γιγῶντος ἐφοπλιστοῦ, ποὺ εἶχε
ἀποφασίσει τὸ πλῆθος αὐτὸ καὶ
εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἀφοῦ πρῶτα ἀ-
ποπειράθηκε νὰ δολοφονήσῃ τὸ
Τζάκ Ντάβενπορτ, ἐπειδὴ ἀ-
νίσταν νὰ τὸν δώσῃ τὸ χέρι τῆς
κόρης τοῦ Νινίτας.

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἀπελπι-
σμένος ἐρωτὸς τοῦ Μάκ Ρόλ-
λερ ἦταν ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κα-
κοῦ. Μὰ ὁ πολὺς κόσμος τὸ ἀ-
γνοοῦσε, ὅπως ἀγνοοῦσε ἐπι-
σης καὶ τοὺς προσφάτους ἀ-

MOUGASHIEL

Λινὰ καὶ Ραιγιόν
Ἰρλανδίας
INFROISSABLES
σὲ χαρούμενα σχέδια
καὶ ποικιλίαν χρωμάτων
εἰς τὰ ἐκλεκτότερα
Καταστήματα
τῶν Ἀθηνῶν

Ἀντιπρόσωπος:
ΜΙΧ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΡΤΣΙΑ 29
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΛΑΤΑ ΣΑΣ
ΟΙΝΟΞΟΣ - ΑΡΩΝΗ
ΦΥΣΙΚΟ ΞΥΔΙ ΑΠΟ ΚΡΑΣΙ

ΔΑΕ,
το θαύμα θαυμάτων
για κάθε νοικοκυριο.

ΑΤΣΑΛ'Χ.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΠΙΑΤΑ
ΝΕΡΟΧΥΤΕΣ ΜΩΣΑΙΚΑ
ΛΟΥΤΡΑ ΤΖΑΜΙΑ ΚΛΠ.

ΑΤΣΑΛ'Χ.

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΦΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΦΘΗΝΟ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΚΑΤ/ΜΑ
ΕΥΖΑΡ, ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 5
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Τηλ 40811

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως. Μετάδοσις 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ. μ. Τηλ 663-673

ARIZONA
Λευκόν εις φιάλας
και σωληνάκια, διά
υποδήματα, τσάντες, ζώνες κλπ. Λι-
νά και δερμάτινα
είδη

ραβώνες της Νινίτας και του Αντριέν Ζάν.
Είχε μάθει μόνον ότι σ' ένα κινηματογραφικό φιλμ, με τις σκηνές μιας διαδραματιζόμενης κεντρικής δράσης του Λονδίνου, είχαν αποτυπωθεί τυχαιώς κι' οι δραματικές φάσεις της απαγωγής του εφοπλιστού.
Μόλις έγινε γνωστή αυτή η λεπτομέρεια, μυριάδες κόσμου πολιδόρησαν τους κινηματογράφους, που πρόβαλλαν τη σύντομη αυτή ταινία. Ήθελαν όλοι να δουν τη σκηνή της απαγωγής — όπως ο Αντριέν κι' η Νινίτα πριν από μερικές μέρες, σπρωγμένοι από κάποιο παράξενο προαισθήμα.
Κανένα φιλμ, οσοδήποτε τέλεια «γυρισμένο», δεν γνώρισε ποτέ την έπιτυχία αυτού του μικρού «ζουρνάλ», που το είχε κινηματογραφήσει ο όπερατέρ δίχως να φαντασθεί καθόλου τη σπουδαιότητά του.
Η σκηνή εκείνη προκαλούσε πάντα φωνές και θόρυβο στην αίθουσα. Κι' όταν έπεφταν τα ψεύτικα γέλια του όπερατού του αυτοκινήτου, ξεσκαίνοντας την αληθινή φυσιογνωμία του, άρχιζαν ζωηρότερες συζητήσεις για την ταυτότητά του: Ήταν ή δεν ήταν ο Μάκ Ρόλλερ;
Η κόρη του Τζάκ Ντάβενπορτ κι' ο Αντριέν Ζάν δεν είχαν άμφιβόλου καθόλου γι' αυτό, εφόσον είχαν ξεκινήσει αμέσως με το υποβρύχιο «Φουζί» για να κυνηγήσουν τους απαγωγείς και να ελευθερώσουν τον εφοπλιστή.
Ξέραμε δε ήδη ότι, ενώ η κοπέλλα βυθίζει το υποβρύχιο των πειρατών, κοντά στις ακτές της νήσου Ράιντελμιν, ο Αντριέν, θύμα του υπερβολικού θάρρους του, είχε αναγκασθεί απ' τον άρχοντα των κακούργων κι' είχε φυλακισθεί σ' ένα μπουτρούμι, απ' όπου διώκεται κατάρωσσε να φτάσει στον υποβρύχιο πυργο, τη φυλακή του εφοπλιστού.
Ακόμη κι' η Κυβέρνηση άγνοούσε την άρστολή που είχαν αναλάβει οι δυο νέοι. Ο Υπουργός των Ναυτικών, ξεροντας απ' τις πρώτες έρευνες ότι είχαν επιβιβάσει το Τζάκ Ντάβενπορτ σε μία γολέτα, διέταξε αμέσως μερικά πολεμικά σκάφη να ψάξουν το πέλαιος, προς όλες τις διευθύνσεις, με την ελπίδα ν' ανακαλύψουν τα ίχνη των απαγωγέων.
Με λίγα λόγια, όλοι οι Βρετανοί βρίσκονταν σε μία κατάσταση υπερεξάφνης, δεδομένου μάλιστα ότι η παράξενη αυτή περιπέτεια είχε συμβεί στις παραμονές των εγκαινίων του περίφημου υποβρυχίου τούννελ.
Η σύμπτωση αυτή άρκει για να καταλάβει κανείς τον πυρετό του πλήθους. Καθένας προσπαθούσε να βρει, στο παραμικρό περιστατικό, την απόδειξη μιας καινούργιας μηχανογραφίας των άγνωστων κακούργων.
Στο μεταξύ, κοντά στις ακτές της Βρετανίας, στο μέρος όπου θα κατέληγε το τούννελ, σύμφωνα με τη ρητή απαίτησή του Γάλλου μηχανικού, οι εργάτες συνέχιζαν τη δουλειά τους με πυρετώδη βιασύνη. Οι τελευταίοι μεταλλικοί σωλήνες — κρίκοι μιας μακρύτατης αλυσίδας — είχαν εφαρμοσθεί — ή θείσι τους κι' είχαν στερεωθεί γερά με μπουλόνια, τόσο γερά ώστε καμιά ανθρώπινη δύνα-

μι δεν θα μπορούσε να τους ξεκολλήσει.
Το τούννελ χανόταν στο βάθος της θάλασσας, σαν τερατώδες φίδι, κρεμασμένο εδώ κι' εκεί απ' τους πλωτήρες. Δεν είχε να φοβηθεί τίποτε απ' τις τρικυμίες, εφόσον στα βάθη αυτά βασιλεύει συνεχώς γαλήνη.
Ένας μεγάλος αριθμός εργατών ήταν απασχολημένοι με την κατασκευή του τούννελ: Γάλλοι, Άγγλοι, Ιταλοί, νε-γροι, Ιρλανδοί... Δούλευαν όλοι, αμίλητοι, σαν επηρεα-σμένοι απ' την απεριόριστη σπουδαιότητα του έργου που εκτελούσαν.
Οι Κυβερνήσεις της Γαλλίας, της Αγγλίας και των Ήνωμ. Πολιτειών είχαν αποφασίσει επιτέλους να ενδιαφε-ρθούν για το τεχνικό εκείνο θαύμα, που παρουσίαζε παγκόσμιο ενδιαφέρον. Και τα πλοία τους φωτόμενα με άνδρες και με μηχανήματα κάθε είδους, παρακολουθούσαν την υποβρυ-χία γραμμή, τη σημειωμένη με τους πλωτήρες, για να βεβαιω-θούν για την ασφάλεια των τα-ξιδιωτών που θα χρησιμοποιούσαν αυτό το «δρόμο» κά-τω απ' τον ώκεανό.
Δυσκόλως μπορεί η ανθρώπι-νη φαντασία να συλλάβει την έντύπωση που προκαλούσε μία ματιά στο έσωτερικό του τούν-νελ, στο τελευταίο στάδιο των εργασιών.
Όλοι εκείνοι οι άνθρωποι, γυμνοί ως τη μέση, μουσκε-μένοι στον ιδρώτα, με μύς αθλη-τικούς, σαν παλαιστάι, έδιναν μία αλλόκοτη ζωή στο τούννελ.
Εδώ κι' εκεί, στο κάτω μέ-ρος του τούννελ, όπου επρόκει-το να στρωθεί η διπλή σιδηρο-δρομική γραμμή, σχηματίζον-ταν μερικές λιμνούλες, απ' το νερό που είχε εισχωρήσει κατά τη συναρμολόγησι των σωλή-νων. Τ' απορροφούσαν όμως ισχυρές αντλίες και το έδιω-χναν έξω.
Πιο πέρα, άλλα συνεργεία σκέπαζαν, το έσωτερικό του τούννελ με ένα στρώμα τσιμέν-του, για να ενισχύσουν τα τοι-

χώματά του και ν' αυξήσουν ακόμη περισσότερο την αντο-χή τους.
Η ήχώ απ' τα σφυροκοπή-ματα κι' απ' τους κρούσους των μηχανών που εργαζόνταν εκεί μέσα, το κύλημα των βαγονέ-των που μετέφεραν τα υλικά, οι διαταγές των αρχιεργατών, αποτελούσαν μία όχλοδο που χτυπούσε στα τοιχώματα, ανα-ζητώντας διέξοδο.
Συγχρόνως, στο ώρισμένο σημείο της γαλλικής ακτής γί-νονταν βιαστικά οι σχετικές προετοιμασίες.
Μηχανές τελειοποιημένες έ-σκαβαν τη γη, τσάκιζαν τους σκληρούς βράχους, συνεχώς, χωρίς την παραμικρή διακοπή, για ν' ανοίξουν πέρασμα για τους τελευταίους δακτυλίδες του πελώριου φιδιού, που κόν-τευε να φτάσει ως εκεί.
Μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά απ' την ακτή, γινόταν μία άλλη πάλη με τη φύση, ό-χι λιγώτερο πεισματική: Ο-μάδες από δύτες ανοίγαν μία φαρδιά διάβαση ανάμεσα στη ζώνη των βράχων και των ύ-φωλων. Από εκεί θα εισχωρού-σε το τούννελ, ανεβαίνοντας σιγά - σιγά προς την ακτή. Η δυναμίτις έκανε εκεί τη δουλειά της, όπως και πρό ολίγων έ-τών, στην Αμερική, στο μέρος απ' όπου είχε αρχίσει το έρ-γο. Οι έκαρξες της γίνονταν υπόκωφες απ' το νερό, αναστά-τωνα τη θάλασσα σε μεγάλη ακίνητη ολόγυρα και δημιουρ-γούσαν τεραστίους πίδακες, που ξανάπεφταν κατόπιν και σχηματίζαν τεράστια κύματα.
Οι έκαρξες έπαιξαν κι' έ-κει το ρόλο τους, μαζί με και-νούργια συνεργεία εργατών, που βουτούσαν μέσα στα πηγά-δια που είχε ανοίξει η δυναμί-τις.
Τέλος, η ζώνη των ύφωλων τρυπήθηκε πέρα ως πέρα. Ή-ταν καιρός πια: Το μεταλλικό φίδι πλησίαζε. Το πρασινωπο νερό μετέδιδε τους υπόκωφους θρόνους απ' τις εργασίες που γίνονταν στο έσωτερικό του.
Η άκρη του κώδικε στους βράχους. Επιτέλους, το τούν-

νελ θα συνδεόταν με την ξηρά.
Έφτασαν τότε κι' άλλοι, πολλοί δύτες. Ο μεταλλικός κύλινδρος εφαρμόστηκε καλά στην τρύπα που είχε ανοίξει γι' αυτόν η δυναμίτις.
Οι τεραστίες αντλίες εργά-σθηκαν για ν' αδειάσουν προ-σωρινά το νερό που άπλωνε ολόγυρά του, ανάμεσα σ' αυ-τόν και στο βράχο. Και το κε-νό γέμισε με καταρράκτες τσι-μέντου και λυγμένου μετάλλου, για να μη μπορούν να εισχω-ρήσουν τα κύματα.
Απορροφήθηκε έπειτα με τις αντλίες το νερό που γέμιζε το τελευταίο κομμάτι του σωλή-νου, και αφαιρέθηκε το τοίχω-μα που έφραζε το έσωτερικό ά-κρο του — όπως είχε γίνει ή-δη για όλα τα προηγούμενα.
Ένα ρεύμα δροσερού αέρος έρριψε στο έσωτερικό του τούννελ, που ήταν επιτέλους ανοιχτό απ' άκρη σ' άκρη. Εί-χε τσσή ορμή, ώστε λίγο έλει-πε ν' αναποδογυρίσει τους ερ-γάτες.
Η θερμοκρασία στο έσωτε-ρικό του σωλήνος ελαττώθηκε τόσο απότομα, ώστε οι ύδρα-τιμοι συμπυκνώθηκαν και σχη-μάτισαν μια όμιχλη πυκνή, που βάμψωσε για λίγο τελείως τις ηλεκτρικές λάμπες.
Μέσα σ' αυτό το σύννεφο ό-μως αντήχσαν οι χαρούμενες ζητωκραυγές των εργατών. Οι φωνές «Ζήτω ο Αντριέν Ζάν!» διαδόθηκαν από στόμα σε στο-μα, σ' όλο το μήκος του τούν-νελ.
Καθένας σκεπτόταν με σε-βασμό τον άνθρωπο εκείνο, που είχε συλλάβει και πραγματο-ποίησει το μεγαλοπρεπές έρ-γο του κόσμου. Σκέπτονταν επίσης το Τζάκ Ντάβενπορτ, που είχε τολμήσει να διαθέσει κεφάλαια τεράστια, καθώς και την χαριτωμένη κόρη του, που είχαν δημοσιεύσει όλες οι έ-φημερίδες τη φωτογραφία της.

Και λυπόνταν γιατί δεν Βοί-σκονταν εκεί κι' οι τρεις αὐ-τοί, για ν' απολαύσουν το ξε-σπασμα εκείνο μιας ειλκρινούς χαράς.
Η είδησι του ανοίγματος του τούννελ μεταδόθηκε άστρα-πιαία σ' όλοκληρο τον κόσμο. Κυκλοφόρησαν παντού έκτακτες εκδόσεις των έφημερίδων, δη-μοσιεύοντας και πάλι όλες τις πληροφορίες για τους πρωτε-ργάτες του έργου.
Τα Κρινοβούλια της Γαλλί-ας, της Αμερικής και της Αγ-γλίας έστειλαν συγχαρητήρια ψηφίσματα στον Αντριέν Ζάν και του πρόσφεραν μεγάλες δω-ρεές, σ' ένδειξι εύγνωμοσύνης για την πρόοδο που αντιπρο-σώπευαν οι εργασίες του για την ανθρωπότητα.
Δυστυχώς, η γενική αυτή χα-ρά σκιάσθηκε απ' την είδησι της εξαφανίσεως του Τζάκ Ντά-βενπορτ.
Οι ναυτικές μοίρες του Α-τλαντικού διατάχθηκαν να τον αναζητήσουν κι' αυτές Προκη-ρύχθηκαν δε μεγάλες αμοιβές για όποιον θα μπορούσε να δώ-ση κάποια άποτελεσματική πληροφορία για την ανεύρεσί του.
Προπάντων στα μάτια των Αγγλων, η απαγωγή του έ-παιρνε διαστάσεις εθνικού πέν-θους.
Όστόσο, δεν είχαν σταμα-τήσει οι εργασίες του τούννελ. Έπρεπε τώρα να στερεωθούν μονίμως οι σιδηροδρομικές γραμμές, που είχαν στρωθεί προσωρινά στο έσωτερικό του, ως ότου πάρη την οριστική μορ-φή του. Αυτό άλλωστε δεν θ' απαιτούσε πολύν καιρό.
Όσο για τα καλώδια που θα διαωχέτευαν το ηλεκτρικό ρεύμα για την κίνησι των τραί-νων σε απόστάσεις τσώνων χι-λιάδων χιλιομέτρων, είχαν το-ποθετηθεί ήδη στο έσωτερικό του σωλήνος. Τεράστια δε έρ-γοστάσια, έγκατεστημένα κον-

τά στους καταρράκτες του Νια-γάρα — όπως και τα κυτήρια που είχαν κατασκευάσει τους σωλήνες και τους πλωτήρες — παρήγαν τις απαιτούμενες χι-λιάδες κιλοβάτ.
Σε λίγο λοιπόν, τα πρώτα τσάινα θα μπορούσαν να κυκλο-φορήσουν μεταξύ Εύρώπης και Αμερικής.
Οι διευθυνταί της ασφαλι-στικής εταιρείας που είχε δε-χθεί ν' ασφαλίση το τούννελ για την περίπτωση καταστροφής του, ένοιωθαν ευνόητη ανακού-φισι βλέποντας πως όλα εί-χαν πάει καλά. Η εταιρεία αυ-τή ήταν στην πραγματικότητα ένας συνασπισμός των μεγα-λυτέρων ασφαλιστικών εταιρει-ών του κόσμου, γιατί καμιά απ' αυτές χωριστά δεν είχε τολμήσει ν' αντιμετώπιση ένα τέτοιο κίνδυνο. Ένώ δε είχε εισπράξει τεράστια ασφάλι-στρα, δεν είχε πληρώσει παρά ελάχιστα πράγματα: μονάχα την αξία του πλοίου «Ζάν», που είχε χαθεί στη μεγάλη τοικυμία.
Όταν ωστόσο λιγώτερο εύ-χαριστήμενοι και πολύ πιο ανη-συχνοι αυτοί οι ασφαλισταί, αν ήσαν ποιά έκδοκσι προετοι-μαζε κρυφά ο Μάκ Ρόλλερ, ο άλλοτε φίλος του Τζάκ Ντάβεν-πορτ και τώρα άσπονδος έχ-θρος του, αποφασισμένος για κάθε τι...

★
Όταν έλαβε τα τηλεγραφή-ματα που του άνηγγελλαν τα προσεχή εγκαινία του υποβρυ-χίου τούννελ, ο Μπουρνε Ντά-βενπορτ, ο Βασιλεύς του Χά-λυδος — όπως τον αποκαλούσαν οι Αμερικανοί, είχε ξεκινήσει για το Λονδίνο με το γιωτ του «Ανδρομέδα», για να συναν-τήσει εκεί τον αδελφό του.
Μόλις αποβιβάσθηκε στην Αγγλία, έμαθε την άδυσπρη είδησι της εξαφανίσεως του Τζάκ Ντάβενπορτ.
Ρώτησε αμέσως για την ά-ννηιά του, τη Νινίτα, και για τήν Αντριέν Ζάν. Του απάντη-σαν πως είχαν φύγει κι' οι δυο, για να βρουν τον εφοπλιστή.
Η χαρά του μεταβλήθηκε λοιπόν σε πόνο. Οι μεγαλοπρε-πείς γιορτές που προετοιμά-ζονταν για τα εγκαινία της συνδέσεως του τούννελ με την Εύρωπ, τον άφισαν αδιάφορο, εφόσον έλειπαν ο αδελφός του κι' η ανηψία του, τα δυο πρό-σωπα που αγαπούσε περισσό-τερο από κάθε τι στον κόσμο — γιατί ήταν χήρος και δίχως παιδιά.
Το χτύπημα ήταν τόσο σκλη-ρό κι' απόροπτο ώστε έμεινε σαν έξουθενωμένος, αυτός που είχε συνήθως τεραστία ένεργη-τικότητα.
Αποτάθηκε στις διάφορες Κυβερνήσεις, ζητώντας την έ-πέμβασι των πολεμικών πλοίων τους. Είδανε δε ότι η αίτησι του αυτή έγινε αμέσως δεκτή.
Υστερα, δεν σκέφθηκε πια παρὰ πώς ν' αποφύγη τις έκ-δηλώσεις του πλήθους.
Και κλείστηκε στο μέγαρο του αδελφού του, διαλέγοντας για κάμαρά του το σαλόνι ό-που είχε γίνει άλλοτε η από-πεια δολοφονίας του Μάκ Ρόλ-λερ.
Αφού έγκαταστάθηκε εκεί, κάλεσε τον αρχικαμариέρη του μεγάρου και τον ρώτησε: —Είπατε πως έφυγαν πριν από μερικές μέρες ή νίς Νινί-τα κι' ο κ. Ζάν;
—Μάλιστα, κύριε.
—Δεν έξερετε πού πάνε;

Μόνον όταν τα λούζετε τακ-τ' κά με το γνήσιο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-NOIRE. Τα βιολογικά του συστατικά και με τον άφθονο άφρο απαλλάσσουν τις τρίχες από τον έπιδολαθή άδο-στοσάπωνα. Το Σαμπουάν «ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ», άποστειρώνει τις τρίχες, τις κάμνει έλαστι-κές, σπλιμένες και τις διατηρεί στο φυσικό χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' έπιμονή το γνήσιο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-NOIRE. Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

Έχετε άσπρα μαλλιά; ΕΚΥΡΑΙΝΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ

μέ Tinto AMΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ θαυμάσιον φυτικών προϊόν τελείως ΑΔΟΛΑΦΕΣ. ΤΙΝΤΟ Απαραιτήτως ν' ά-πλωθι ή Μπριγιαντίνη με μαλακή βούρτσά μαλλιών ΧΡΩΜΑΤΑ Μαύρο • Καφέ ακούρο Καφέ • Ξανθό • Γκρι ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΕΚΤΟΡ.

Αούζεθε ΜΕ ΤΙΝΤΟ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

● Απαραίτητο σε κάθε ηλικία και χρώμα μαλλιών από το ΓΚΡΙΖΑ της γιοιάς, ως τα ΞΑΝΘΑ παιδικά μαλλάκια.

● ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ διότι περιέχει ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΑΥΓΟΥ

● ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ

● ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Αυτό είναι το μυστικό για ν' αποκτήσετε ΛΑΜΠΕΡΑ - ΜΕΤΑΞΕΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΣΕ 5 ΧΡΩΜΑΤΑ: ΜΑΥΡΟ-ΚΑΦΕ ΣΚΟΥΡΟ-ΚΑΤΑΝΟ-ΞΑΝΘΟ-ΓΚΡΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ Σ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ

ΥΓΡΟ και ΣΑΠΟΥΝΙ

Agfacolor

UMKEHRFILM

(Ευχρώμον διαφανές - Διά Προβολήν)

LEICA FILM με 20 πόδες Αρχ. 110.-

LEICA FILM με 36 πόδες » 150.-

συμπεριλαμβανομένης και τις Έμφανίσεως

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΕΝΤΟΣ 8 ΗΜΕΡΩΝ

Agfa

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Μόνον όταν τα λούζετε τακ-τ' κά με το γνήσιο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-NOIRE. Τα βιολογικά του συστατικά και με τον άφθονο άφρο απαλλάσσουν τις τρίχες από τον έπιδολαθή άδο-στοσάπωνα. Το Σαμπουάν «ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ», άποστειρώνει τις τρίχες, τις κάμνει έλαστι-κές, σπλιμένες και τις διατηρεί στο φυσικό χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' έπιμονή το γνήσιο Σαμπουάν ΤΕΤΕ-NOIRE. Φάκελλοι - Φιάλαι - Κρέμα

Έχετε άσπρα μαλλιά; ΕΚΥΡΑΙΝΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ

μέ Tinto AMΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ θαυμάσιον φυτικών προϊόν τελείως ΑΔΟΛΑΦΕΣ. ΤΙΝΤΟ Απαραιτήτως ν' ά-πλωθι ή Μπριγιαντίνη με μαλακή βούρτσά μαλλιών ΧΡΩΜΑΤΑ Μαύρο • Καφέ ακούρο Καφέ • Ξανθό • Γκρι ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΕΚΤΟΡ.

—Οχι.
—Λάβατε καθόλου ειδήσεις τους από τότε;
—Οχι.
—Μήπως σ' άφισαν τίποτα για μένα, πριν φύγουν;
—Οχι, κύριε. Μά σ' άφισαν στείλει ένα τηλεγράφημα, κι έχω εδώ το κείμενό του.
—Ένα τηλεγράφημα; Δώστε μου το λοιπόν άμέσως! Τί περιμένετε; Δεν βλέπετε την άγνωση μου;

Φλεγματικός πάντα, ο άρχικαμαριέρης πλησίασε σ' ένα μικρό έπιπλο και πήρε από ένα συρτάρι του το αντίγραφο του τηλεγραφήματος που είχαν στείλει η Νινίτα κι ο Άντριεν Ζαν στο βασιλέα του Χάλυβος.

Ο θείος της Νινίτας διάβασε βιαστικά το κείμενο εκείνο, που είχε δακτυλογραφηθεί η ίδια η κοπέλλα:

«Φεύγω με ένα υποβρύχιο για να αναζητήσω με το λατρευτό πατέρα μου και τους άπαγωγείς του. Βρισκόμουν σε καλό δρόμο και έχω με πίστη στο άστρο μας. Άδύνατον να παρεννοηθώ στις προετοιμαζόμενες εορτές, γιατί κάθε καθυστέρηση μπορεί να είναι μοιραία. Θα πάω στα Βόρεια νησιά. Πιθανόν να κατευθυνθώ με πρώτα προς το Μείνλαντ των Όρκάδων. Σας παρακαλώ να έπισκευτε τις ένέργειές μας προς την Βρετανική Κυβέρνηση και να ρωτήτε να μας βοηθήσετε αν τυχόν άργήσωμε να έπιστρέψωμε.

Νινίτα Ντάβενपोर्ट-Άντριεν Ζαν».

—Είτε πρόκειται ν' άργήσουν είτε όχι, έχω να ξεκινήσω άμέσως! φώναξε ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट. Δεν πρόκειται να μείνω εδώ πέρα να μουχλιάσω! Θα πάω να τους βρω και να βοηθήσω κι' εγώ στην αναζήτηση του άδελφού μου.

Ο βασιλέας του Χάλυβος είχε κοκκινίσει απ' τη συγκίνηση και φαινόταν τώρα τόσο άποχαριστικός, όσο πελαγωγμένος ήταν πριν από μερικές ώρες...

Δίχως να πη άλλη λέξη στον έπιστάτη, με μια νεανική ορμητικότητα που έκανε να μορφοσώπε περιφρονητικά ο φλεγματικός, έκείνος ύπνρετής, βγήκε απ' το μέγαρο του άδελφού του, πήδησε στο πρώτο περαστικό ταξί και πήγε στο γιγώ του.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο. Άλλ' ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, βυθισμένος στους ύπολογισμούς του και στην κατάστροψη ενός σχεδίου σωτηρίας του άδελφού του, δεν έδινε καμμία προσοχή σ' αυτό το θέαμα.

Ανέβηκε στο πλοίο κι' έδωσε διαταγές στον πλοίαρχο Ξανρόφ, ένα θαλασσολόγο ρωσικής καταγωγής. Σε λίγο, το γρήγορο σκάφος έσκισε γοργά τα νερά του Ταμέσως, με κίνδυνο να συγκρουσθή με τα τόσα μικρά και μεγάλα πλοία που άνεβοκατέβαιναν το ποτάμι.

Μόλις βγήκε στο άνοιχτό πέλαγος, έβαλε πλώρη για τις Όρκάδες, μ' όλη την ταχύτητα των μηχανών του.

«Θα πάω στο Μείνλαντ —

Μ. ΛΟΥΓΙ-ΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΙΑΖΟ

Ειδικά εκπαιδευθείσα εις Παρίσιος διά την περιποίησιν προσώπου - δερμάτος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες, παχυσάρκια. Λέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗ. ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ.

*Αγ. Κων/νίνου 14

ΑΛΜΑ

DOR

... με πόση εύχαριστηση λούζεται! Ξέρετε γιατί; Γιατί λούζεται με το περίφημο Σαμπουάν DOR.

Με το DOR έχετε πάντα γερά, στιλπνά και πλούσια μαλλιά. Το DOR εξαφανίζει την πιτυρίδα από το πρώτο λούσιμο.

DOR Κρέμα — DOR λάδι — DOR φάκελλοι

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ L'OREAL PARIS

ΟΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ...
...ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

• STOPPETTE SPRAY
CHICAGO U.S.A.
Περιποιηθείτε τον άκρο του κεφαλιού σας με το Stoppette Spray.

• BRYLCREEM
ENGLAND
Έλαστικός γαλλικός πού το αυστηρό του δίνουν ύψος, έμφανισι και ύψος στο μαλλί.

• KREMA LADY ESTHER
CHICAGO U.S.A.
Η μοντέρνα κρέμα προσώπου που σας έλκεται το δέρμα μετά φρόνο και νεανικά.

• ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ LADY ESTHER
θα άνθίζει στο πρόσωπό σας μία διαρκής άνοιξις

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
I. Φ. ΜΕΝΑΡΔΟΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 13 • ΤΗΛ 32.928 • ΑΘΗΝΑΙ

σκεπτόταν ο Ντάβενपोर्ट — και δεν θα το κουνήσω από κει όπου να παρουσιαστούν η Νινίτα κι' ο σύντροφός της. Μά την πίστη μου, θάβλεπα πολύ να έχω στα χέρια μου το ληστή που τόληψε ν' άπογάγη τον άδελφό μου! Θα τον έκλεινα σ' ένα κλουβί και θα τον έπαιρνα μαζί μου στη Νέα Υόρκη, για να τον παρουσιάσω για άξιολογίο έθασμα στους συμπολίτες μου!»

Υστερα, δίνοντας άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις του, έλεγε με το νού του:

«Αν βρούκαμε γρήγορα το Τζάκ, θα φεύγαμε άμέσως για τη Βρετανία, για τα έγκαίνια του τούνελ. Μά θα το κατορθώσουμε!... Θα δώσω εύχαριστώ ένα έκατομμύριο δολάρια, αν μπορούσα να σφίξω στην άγκαλιά μου τον καυμένο το Τζάκ!»

Πηγαίνονταν πάνω στη γέφυρα του γιγώ, ανάδοντας μια ντουζίνα πούρα κάθε ώρα, τραβώντας μονάχα μερικές ρουφηξίες απ' το καθένα και πετώντας το άμείωστο στη θάλασσα. Η νευρική του υπερένταση ήταν πρωτοφανής.

Έτσι έκει πάνω, άδιαφορώντας για τη θάλασσα που άγούρευε, σαν να θέλε να τον άναγκάσει να πληρώσει το φόρο που της δίνουν συχνά ακόμα κι' οι πιο έξοικειωμένοι ταξιδιώτες...

Ο μαύρος καπνός που έβγαλνε σαν χείμαρρος απ' τις καπνοδόχους της «Ανδρό-έδρας» άνέβαινε ψηλά κι' έναγόνταν με τ' άσπρα σύννεφα του ουρανού. Δυό μέρες άργότερα, φάνηκαν στον ορίζοντα οι Όρκάδες.

Ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट διέταξε τότε να κατευθυνθούν με μικρή ταχύτητα προς το Μείνλαντ.

Άρχισε η νύχτα. Ο συνεφισμένος ούρανος άπλωνε το βαρύ μανδύα του πάνω στη θάλασσα. Προς τη δύση, μια λουρίδα μισοφωτισμένη σπείρωνε τα βόια της υπερόρειας ζώνης, όπου δεν ύπνρησε ποτέ άπόλυτο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ξαφνικά, φάνηκαν κάτι φωτιές στον ορίζοντα, στις άγριες άκτές ενός νησιού. Ο ναύτης σηματοφόρος τις έπίσημανε.

Ο Ντάβενपोर्ट, που βρισκόταν ακόμα στη γέφυρα, τις κύταζε προσεκτικά και είπε:

—Είναι άραγε το Μείνλαντ; —Ασφαλώς ναί, άπάντησε ένας άξιωματικός του πλοίου που βρισκόταν κοντά του.

—Τραβήγνε λοιπόν προς τα εκεί κι' αύξήσετε τη ταχύτητα. Βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο.

—Ετσι πιστεύω κι' εγώ, μίστερο, είπε ο άξιωματικός.

Το πλοίο αύξησε την ταχύτητά του. Σύννεφα καπνού, μαζί με σπίδες, βγήκαν απ' τις καπνοδόχους του. Τράμοντας όλοκληρο απ' την προσέλευση, το σκάφος έσκισε γρήγορα το νερό, που έβραζε κι' άφαιζε πίσω απ' την πρύμνη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Είς. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοειδών και άποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν. Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29.548

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Δυσία

Η Χρυσούλα είναι μια κοπέλλα, ως τριάντα χρόνων, κοντή, μελαχροινή, μάλλον άσχημη, και ο καυμός της αυτός την κάνει να είναι πάντα μελαγχολική και άκεφη... Έχει, όμως, δυό υπέροχα μαύρα μάτια. Ζη με τον πατέρα της και φροντίζει για την άνατροφή των τριών ορφανών της χήρας άδελφής της, που πέθανε φυματική.

Ο πατέρας της, ένας καλός νοικοκύρης, έχει αναλάβει να μεγαλώσει τα όρφανα έγγόνια του. Η Χρυσούλα είναι άφοσιωμένη στα παιδιά αυτά, που τό ένα είναι τεσσάρων χρόνων, το άλλο έξη και το τρίτο δέκα, και παραμελεί τον έαυτό της. Έτσι η άσκημία της φαίνεται περισσότερο!

Όταν κανείς είναι άδικημένος από τη φύση, όπως έχω κι' έχει και τις ύποχρεώσεις τις δικές του, δεν έχει κέφι, ούτε καιρό να κάθεται μπροστά στον καθρέφτη... Έλεγε στις φίλενάδες της, όταν έκείνες τη συμβούλευαν να κόψη τα μαλλιά της, να ντυνεται με κομψότητα, και να βάφη τα χείλη της, όπως όλες οι κοπέλλες της ηλικίας της.

Όταν όμως το βράδυ άποκοιμίζει τα παιδιά, βυθίζεται σε μεγάλη θλίψη. Πολλές φορές, έκλαιγε μάλιστα κι' όταν τύχαινε ν' άντικρύσει τον έαυτό της μπροστά στον καθρέφτη, τότε της έσανάρονταν στο νού τα λόγια της Κάτιας, της πιο κομψής φίλενάδας της:

—Η γυναίκα, όσο άσχημη κι' αν είναι, όταν περιποιηθεί τον έαυτό της, γίνεται όμορφη!...

Ένα βράδυ, λοιπόν, έτσι από περιέργεια, άνοιξε το γιάκ της μπλούζας της, έσφιξε τη μέση της με μια ζωνίτσα, σήκωσε ψηλά τα μαύρα κατσάρια μαλλιά της κι' έβλεψε λίγο τα χείλη της με ρούζ.

Πόσο αλλοιώτικη φαινόταν τώρα με τ' άνασηκωμένα μαλλιά και τα βαμμένα χείλη!...

Ένα μικρό χαμόγελο ήταν η έκδηλωση του θαυμασμού της για την όραση κοπέλλα, που άντίκρυζε. Και συλλογιζόταν πως θα μπορούσε να μην ήταν τόσο άσχημη και πως θα ήταν δυνατόν να την άγαπήσει κι' αυτήν κανένας νέος.

Ένα κλάψιμο μικρού παιδιού — του Γιαννάκη — την τραβήξε από τις θλιβερές σκέψεις της.

Τί έχεις, χρυσό μου, και δεν κοιμάσαι; ρώτησε.

Με πονάει το πόδι μου, που το χτύπησα το απόγεμα... είπε το μικρό, και την κύταζε παράξενα, σαν να μη την γνώριζε.

Έπειτα, πρόσθεσε γελαστά, με τα δακρυσιμένα ματάκια του:

Τί όμορφη, που είσαι, βέτσα! Πρώτη φορά, η Χρυσούλα άκουε

να τη λένε όμορφη και η καρδιά της φτερούγισε από εύχαριστησι...

Από εκείνο το βράδυ, η Χρυσούλα άλλαξε. Δειλά-δειλά, άρχισε να περιποιηθεί τον έαυτό της. Τό κατσουφιασμένο πρόσωπό της πήρε τώρα μια χαρούμενη, γελαστή έκφραση. Τ' άπογευματινά έβγαине λίγο έξω, για ένα μικρό περίπατο.

Ο πατέρας της, που παρακολουθούσε κάτω από τα πυκνά φρύδια του τη μεταμόρφωση αυτή της Χρυσούλας, κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι του και μουρμούριζε:

—Σαν να μην τα πάμε καλά...

Πρόσεξε, Χρυσούλα!... Αυτά όμως τα θυωμένα λόγια του πατέρα της σβύνανε μπρος στα γλυκόλογα που της ψιθύριζε εδώ κι' ένα μήνα, κάθε βράδυ, στην άκρη του πάρκου, ο Γιάνγκος.

Δεν ήταν τόσο όμορφος, όπως άνειρευόταν τον άνδρα που θ' άγαπούσε. Ήταν όμως τόσο καλός και της μιλούσε με τόση τρυφερότητα!

Ο πατέρας της, ώστόσο δεν είχε την ίδια γνώμη κι' ένα βράδυ, όταν η Χρυσούλα τόληψε να του πη πως άγαπούσε το Γιάνγκο, την έυλοφοφόρωσε. Έπιασε και το Γιάνγκο και τον φοβέρισε πώς, αν έαναμλούσε της κόρης του, θα είχε να κάνει μαζί του!...

Η Χρυσούλα, που πριν την έτραγε ο καυμός της άσκημίας της, τώρα ήταν δυστυχισμένη, γιατί είχε άγαπήσει και δεν μπορούσε να χαρή την άγάπη της.

—Αν δεν λυπόμουν τα παιδιά, θα έπεφτα στις γραμμές του τραί για να σκοτωθώ... Έλεγε στην Κάτια, που ήξερε το μυστικό της.

Μά ο Γιάνγκος άλλα σχεδίαζε. Το βράδυ, όταν την είδε για μια στιγμή, της είπε ξεκάθαρα:

—Μόλις κοιμηθώ ο πατέρας σου αύριο το βράδυ, θάρθεις μαζί μου. Θα πάμε μ' ένα αυτοκίνητο, στην Πάτρα κι' εκεί θα παντρευτούμε.

—Και τα παιδιά; είπε με λαχτάρα η Χρυσούλα.

—Για δυό-τρεις μέρες, δεν χάθηκε ο κόσμος!...

Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε η Χρυσούλα. Συλλογιζόταν τη στιγμή που θ' άποφασίζονταν η ζωή της, η τύχη της... Και το πρωί άρχισε να συγυρίζει τα παιδιά και να σιδερώνει τα ρουχαλίκια τους, για να μη τους λείψη τίποτα.

Έτσι βράδυνασε. Μέσα σ' ένα βαλιτσάκι, είχε βάλει μερικά ρούχα. Ήταν έτοιμη. Τί περίμενε; Τό σφύριγμα του Γιάνγκου, το σύνθημα για να ξεπορτίσει!... Έσκυψε κατόπιν να φίλησε το Γιαννάκη. Ο πατέρας της κοιμόταν...

Ξαφνικά, άκούστηκε το σφύριγμα. Με δάχτυλα που έτρεμαν, άνοιξε την πόρτα και βγήκε στην αυλή. Τα πόδια της τρέμανε κι' αυτά, όταν πλησίασε στην έξορτα.

Μία φωνή, όμως, τη σταμάτησε άπτοτα:

—Θείτσα Χρυσούλα!...

Γύρισε το κεφάλι της και η ματιά της άντίκρυσε το Γιαννάκη με τα νυχτικά του στο κατώφλι της πόρτας.

Η Χρυσούλα τότε, σαν ναχε φτερά στα πόδια της, έτρεξε πίσω κι' άρπαξε το μικρό στην άγκαλιά της.

—Θείτσα, φοβάμαι, μη φύγεις... ψιθύρισε το παιδάκι.

Έμπασε τότε το μικρό στην κάμαρά της, έκλεισε την πόρτα, και κάθισε μαζί του στο μικρό κρεβάτι, έ μ' ά δάκρυα πλημμυρίζαν τα όρτια μάτια της.

—Οχι! μικρό μου, δεν θα φύγω... Θα μείνω εδώ κοντά σου για πάντα!... ψιθύρισε.

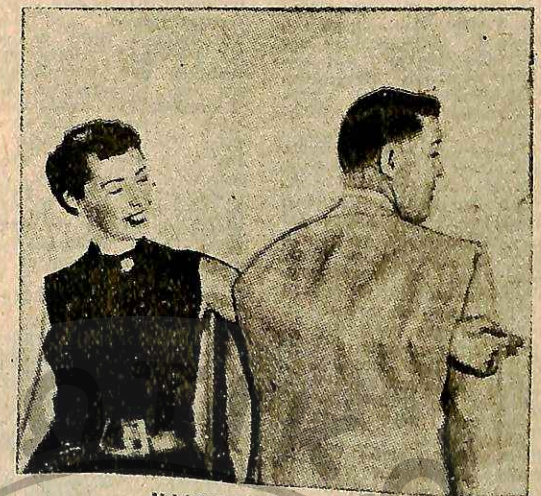
Κι' έσκυψε να φίληση το Γιαννάκη, που την κύταζε περιέργα, γιατί δεν καταλάβαινε τα παράξενα, τα πονεμένα λόγια της.

MIPANTA

Η ΚΥΡΙΑ ΡΟΜΕΛΑ ΣΤΟ ΚΑΙ'ΡΟ

Στο Κάιρο, η κυρία Ρόμελ, η χήρα του Γερμανού στρατάρχη, παρέβηκε πρό ήμερών στην πρεμιέρα του γερμανικού φίλμ «Αυτός ήταν ο Ρόμελ μας», που άποτελεί μια άπαιτη στα άμερικανικά φίλμ «Η άλε-πού της έρημου» και «Άρουροί της έρημου». Η κυρία Ρόμελ έδολωσε ότι θα έπιασε από ακούλας τα μέρη στα όποια ο σύζυγός της έδωσε τις πιο σκληρές μάχες του.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Για το καλοκαίρι τα σακκάκια αυτά είναι ό,τι χρειάζεται! Άνοιχτά στο ύψος των ώμων και από τις δυό πλευρές, έπιδρούν την δημιουργία ενός ρεύματος άέρος που έξασφαλίζει στην πλατή μια εύχαριστη όρεση.

ΤΟ ΦΩΝΗΤΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ

Τό λεξικό αυτό δεν θα έπιδρή στον ένδιαφερόμενο να μάθι μονάχα την σημασία μιας λέξεως άλλα και ν' άκούση την σωστή προφορά της. Κάθε δυσκολοπρόφερτη λέξις είναι άποτυπωμένη πάνω στην μαγνητική ταινία και επαναλαμβάνεται έτσι ώστε ν' άκουσθι καλά η προφορά της. Τό φωνητικό αυτό λεξικό θα φανή χρήσιμο τόσο σ' εκείνους που μάθουν μια νέα γλώσσα, όσο και στους ρήτορες, που θέλουν να διορθώσουν την προφορά τους.

Χρειάζεται καθολική Ένα
σκληρή για να Συναρπάξει
γερὰ τὸ κορμὶ τοῦ, γὰρ διὰ
πᾶσθαι ἀφ' ὁμοῦ καὶ νὰ βρῶ
τὴν ταχυτῆτά τοῦ
καὶ νὰ μᾶθῃ τὴν νέου
παλμοῦ τῆς σφαιροβολίας
καὶ τῆς διακυβερνήσεως.

Μεγάλαι ἐλπίδες ἔχουσιν
στοὺς δρόμους τοῦ ἀποστόλου
ὁ Λαχαρτίδης, «ἀετοὺς ὀψί-
νους», καὶ λαλῶντες γὰρ μέ-
νους ἀποστάσεις, μέχρις
ὅτου ἀναστήθῃ τῆς γενικῆς
ικανότητές τοῦ, γὰρ νὰ πε-
ράσῃ μὲ βεβαιότητα στὰ
5.500 καὶ 10.000 μ. καὶ
ἀργότερα στὸ Μαράθωνα.

Ὁ Λαχαρτίδης τρέχει
ἀπὸ ἑνωτικῶν. Ἄν ἔμαθε
ἀκόμη νὰ ὑπολογίσῃ τὸ
«ἤμισθον» τοῦ, ἄσπρεται νὰ
μελετήσῃ τὴν τακτικὴν τοῦ
ἀγωνίσματος πού τρέχει
καὶ πρὸ παντὸς τῆ στρα-
τηγικῆς τοῦ ἀγώνος. Ἄν
ἔχασεν τὰ 5.000 μ. στοὺς
Πανελληνίους αὐτὸ ὀφείλε-
ται σὴν ἐξήντη τακτικῇ
τοῦ Θεοδοράκη, πού ὁ Λα-
χαρτίδης δέχθηκε μοιραῶς.

Ὁ Θεοδωράκης, ὁ Γεωργίου-
πουλος, ὁ Κωνσταντίνος καὶ
ὁ ἀμφισβέλλης, ὅλοι τοὺ Π.
Α.Ο. καθώς καὶ ὁ Παπαγε-
ωργίου τῆς ΑΕΚ, ὁ Γ. Ρουμ-
πάνης τῆς Παντίου (Πανελλή-
νιου), ὁ Κεχαγιόγλου (Ἑθνι-
κοῦ), Ἀλεξανδρουπόλεως),
Καρπασίτης τοῦ Α.Ο. (Πα-
λαιῶ Φαλήρου), οἱ Τσολά-
κης, Σύριος καὶ Μητρόπου-
πουλος τοῦ Ἑθνικοῦ, ὁ Σι-
μώνης τοῦ Μακεδονικοῦ, ὁ
Παππάς τοῦ Ἀέροφ Ἰωαν-
νίνων, ὁ Τσαμουρτζής τοῦ Ὀρ-
φέως Σερραῶν, ὁ Μαρσελλός
καὶ ὁ ἐξαίρετος Δεσπότης τοῦ
Πανιώνιου, ὁ Τσακνίκας τοῦ
Α.Ο. Π. Φ., ὁ Α. Ρουμπά-
νης τοῦ Παντιπύλου (Πα-
νελληνίου), ὁ Μυγάδης τοῦ
Πανελληνίου, ὁ Κηπουρός τοῦ
Πανιώνιου, ὁ Γεννητῶρης τοῦ
Μακεδονικοῦ ἀνεβίβησαν ἄ-
ξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν
Συλλόγων τῶν Μερικῶ ἀπ-
αλλότῶν πιθανῶν ἢ ὑπέρτατων
σ' ἐπίδοξον, οἱ περισσότεροι
ὅμως ὑπερέβησαν ἐαυτούς.

Ἡ γενικὴ ἐντύπωση εἶναι
ὅτι ἔχει πλουτισθῇ μὲ νέ-
α μέλη ὁ Ἑλληνικός ἈΘΛΗΤΙ-
σμός. Ὁ ἀκούρατος Ὅθων
Σιζιτσέκ, ὁ παλιὸς συμπα-
θητὴς μου στὴν Ἀκαδημία
Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Βου-
δοπέστης, εἶναι ἀξίος βερ-
μωτῶν ἐπαίνων γιὰ τὸ ἔθνη-
κὸν ἔργον του, τοῦ ὁποιοῦ ὁ-
μως συντελεσάται, ὀφείλομεν
νὰ ὁμολογήσωμεν, εἶναι, καθ'

ωρισμένων ποταμών, οι οποίοι συλλογίζονται στην Επαρχία των Ισίων και οι συνεργάζονται του Έλληνα προπονητή, όπως ο Μητροπάνης, ο Παλαμώτης, ο Μισαηλίδης και αρκετοί άλλοι.

Με νέαν πίστι λοιπόν στην άβυσσον Έλληνική αθλητική Ίδεα ως έργα σθούμε όλοι για ένα σύνοργιο Ελπιδοφόρο έργο του Αθλητισμού μας. Οι πυκρές, οι δυσάρεστες, οι έπεισθόδια, οι πικράνουν τις ψυχές των ανταγωνιστών της θαύμα λογίας ως ξενασθούν και με νέα όρησι ως ενώσωμι όλοι τις δυνατόεις μας για νέες αθλητικές δόξες.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

❖❖

"Έκανε τὸ γιατρὸ

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ντιόν Φέρρυ, τῆς πολιτείας τῆς Νέας Υόρκης, κατεδίκασε σὲ ἔνδεδυτος φυλάκιον κάποιον Οὐίλιαμ Μάκ Λέονι που ἀπὸ πέντε χρόνια ἔκανε τὸ γιατρὸ σ' ἕνα ὅτι τὸ πᾶ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως, χωρὶς νὰ ἔχη πάλιν σὺν καὶ χωρὶς νὰ ἔχη πατήσῃ ποτὲ τὸ πόδι του σ' ἐμπνευστήριον. Ὁ Μάκ Λέονι ἦταν ἱκανωτάτος χειρουργὸς καὶ οἱ ἀρρώστοι ποὺ πῆγαιναν τὸν νοσοκομεῖον ζήτουσαν ἀνὰ χεῖρουσιν γήθουν ἐπὶ αὐτόν. Αὐτὸς ὅμως, προκαλεῖ τὸ φθόνον τῶν ἄλλων γιατρῶν ποὺ δὲν μπόρουν καὶ βρῆκαν ὅτι ὁ Μάκ Λέονι παρὰ τὴς νευμαθικότητος ἱκανότητος του, δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα.

Κάποιος Τζών Μάκ Ντιανέλ, στη Γεωργία των Ηνωμένων Πολιτειών, άφησε πνιγμένους όλη την περιουσία του στον "Έχθω" και όρισε τρεις δικηγόρους για να την διαχειριστούν.

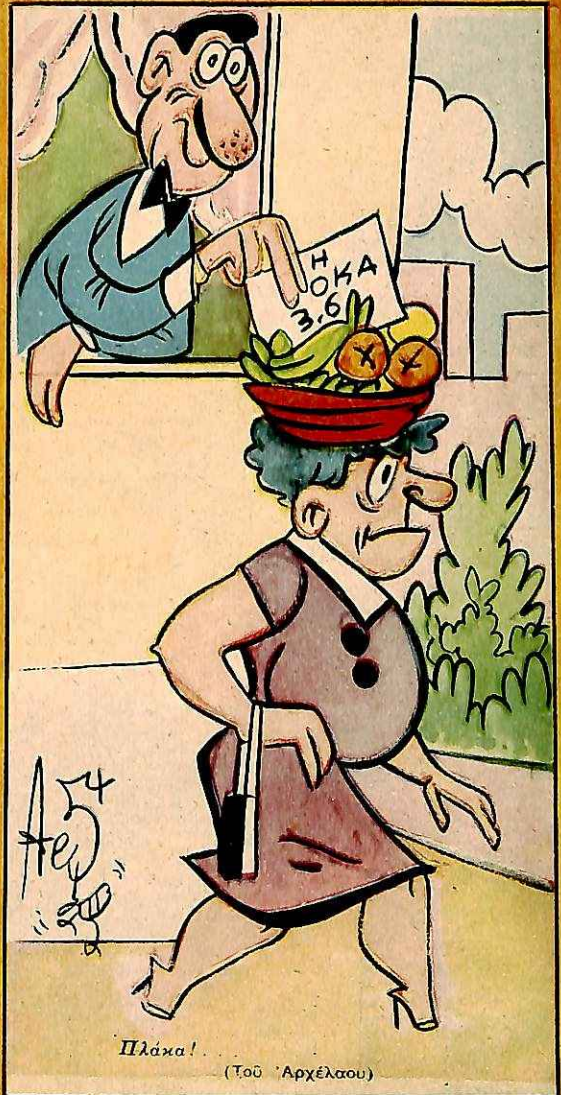
Μία κυρία, έξ άλλου, στη Φιλαδέλφεια άφησε με τη διαθήκη της στον άντρα της δέκα δολάρια... για να αγοράσει σχοινί και να κρεμασθή!...

ΡΟΥ και Σία» — Σανταρόζα 5
ΑΘΗΝΑΙ

ΛΥΛΙΑ ΠΟΥΛΙΦΤΟΥ - ΔΟΥΚΑ

— Έλα, αγάπη μου, σούφερα τὸ γάλα σου!..

Πλάκα!..
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὲ συγχωρεῖτε, μαντάμ, δὲν τῶκανα ἐπίτηδες.
Ἦταν σκληρὸ καὶ μοῦ γλύστησε!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἡ μόνη ἐλπίδα σου εἶναι ὁ γάμος, Θωμά...
ὁδὸς διαφυγῆς σου... ἀπεκλείσθη!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)